

Thiên Vị

Contents

Thiên Vị	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	21
5. Chương 5	22
6. Chương 6	29
7. Chương 7	37
8. Chương 8	44
9. Chương 9	50
10. Chương 10	56
11. Chương 11	62
12. Chương 12	70
13. Chương 13	76
14. Chương 14	84
15. Chương 15	90
16. Chương 16	95
17. Chương 17	100
18. Chương 18	103
19. Chương 19	109
20. Chương 20	113
21. Chương 21	117
22. Chương 22	122
23. Chương 23	126
24. Chương 24	130
25. Chương 25	136
26. Chương 26	142
27. Chương 27	147
28. Chương 28	152
29. Chương 29	156
30. Chương 30	161

Thiên Vị

Giới thiệu

Editor: Flower Nhật Thể loại: Hiện đại, lạnh lùng mafia công, thường xuyên chửi thề thụ, 1vs1, HE.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-vi>

1. Chương 1

Editor: Flower Nhật

“Không có tiền giao tiền thuê nhà liền rút cho ta.”

Trời đêm yên tĩnh bị một tiếng rú như sấm xẹt qua, tiếp theo đó là âm thanh hành lý bị ném ra mặt đường. Trong bóng đêm, một thiếu niên bật lỗ tai thất thểu từ trong phòng đi ra.

“Mẹ nó! Năm nay người tốt đều biến đâu cả rồi. Không phải chỉ thiếu ông mấy tháng tiền thuê nhà thôi, kích động như vậy làm cái gì. Thật là, một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc, đáng hận mà.” Kim JaeJoong vừa lẩm nhảm, vừa kéo kéo hành lý đi.

JaeJoong hiện tại như dân lang thang, kéo vali lết khắp mặt đường. Lết đến khi mệt, cậu liền chui vào một ngõ nhỏ rồi ngồi xuống, hai tay đặt ở trên đầu gối chống cằm.

JaeJoong vừa tính há mồm lớn tiếng oán giận thì phía trước đột nhiên vang lên một tiếng động lớn, tiếp theo đó là giọng nam nhân cầu xin tha thứ.

“Là côn đồ đánh nhau sao?” JaeJoong nhẹ giọng than thở, rồi cố rướn cổ ra phía trước nhìn, chờ xem kịch vui.

Chỉ thấy bên cạnh ánh đèn mập mờ cũ nát, một người đàn ông trung niên ăn mặc ngăn nắp, đang quỳ gối.

“Thiếu gia, tiểu nhân không dám nữa thiếu gia, buông tha tôi đi, buông tha tôi đi.”

Thanh âm cầu xin tha thứ kèm theo tiếng khóc nức nở. Kim JaeJoong đang nhìn trộm, liền trở mình xem thường, hừ, chỉ là một đám côn đồ thôi mà, sợ gì chứ.

“Cầu xin với ta mà nói là vô dụng, YooChun động thủ.” Nam nhân cao lớn đứng bên ngoài nói, âm thanh không lớn, nhưng ngữ khí vô cùng lạnh.

Tiếp theo ‘đoàng’ một tiếng bèn nhọn, mạnh mẽ đánh vỡ yên tĩnh ban đêm. Chỉ thấy người đàn ông kia trợn tròn mắt, chậm rãi ngã xuống, từ miệng không ngừng toát ra một màu đỏ tươi chói mắt.

Mẹ... Mẹ ơi! Cái này đâu phải côn đồ đánh nhau? Rõ ràng chính là đại cuộn cuộn trả thù!!

Kim JaeJoong bị dọa không nhẹ. Cậu khe khẽ đứng lên, hướng ngó nhỏ bên ngoài chạy, chính là lại quên mất đồng hành lý bên chân, chân vừa động liền đạp ngã rương hành lý.

Mẹ nó!

Kim JaeJoong thấp giọng mắng thầm, không ngừng nghĩ phương pháp đào tẩu. Nhìn kính râm kề bên, cậu chợt nảy ra một sáng kiến.

“Tiểu tử!” Bả vai bị người ta vỗ mạnh, Kim JaeJoong bị đau quay đầu lại, mang theo kính râm.

“Sao... Làm sao vậy? Tôi vừa nghe giống như là thanh âm té ngã, là tôi đụng phải đồ đạc gì của các người sao?” JaeJoong ngỡ ngác hỏi.

“Người... Nhìn không thấy?”

“Ừ.” Cậu gật đầu.

“Thiếu gia, người này là người mù.”

“Mang lại đây.” Phía trước vang lên thanh âm lạnh lùng, khiến JaeJoong không khỏi rùng mình.

“Vâng! Tiểu tử, theo ta lại đây.”

Tiếp theo, nam nhân trước mặt liền lôi áo JaeJoong, đem cậu đưa tới dưới cột đèn. Đi ngang qua người trung niên ban nãy, vết máu vẫn còn đó, JaeJoong cảm thấy thật đáng sợ.

“Thiếu gia, chính là tiểu tử này.”

“Cậu... Thật sự nhìn không thấy?” Nam tử cao lớn đối diện hỏi.

JaeJoong lắc lắc đầu. Không thể kinh hoàng, bình tĩnh bình tĩnh, Kim JaeJoong phải bình tĩnh!

“Ngẩng đầu lên.”

JaeJoong quay sang bên trái, ngẩng đầu lên. Cậu thấy được YooChun – kẻ vừa mới nổ súng giết người. Vốn tưởng rằng hắn rất xấu xí, nhưng thật không ngờ, người tên YooChun bộ dạng lại dễ xem như vậy!

“Là bên kia.” YooChun nói xong, nắm cầm của JaeJoong hướng về phía trước.

Qua lớp kính râm, JaeJoong thấy được mặt của người được gọi là thiếu gia. Không thể tin đó lại là một nam nhân đẹp trai như vậy?! Đi ngoài đường bị nhầm tưởng là siêu sao cũng không phải là chuyện kì quái a.

Khuôn mặt không lớn, mắt xéch sáng ngời hữu thần, ánh mắt lộ ra mười phần khí phách, mũi cùng miệng như được điêu khắc tinh xảo. Hơn nữa hắn so với bản thân mình thật cao, Kim JaeJoong chỉ cảm thấy hắn không đi làm ca sĩ hoặc người mẫu thật quá lãng phí.

Trong lúc cậu đang miên man suy nghĩ, thì người kia đã gỡ mắt kính của cậu xuống. Đến khi JaeJoong phục hồi tinh thần thì cái kính đã ở trên tay thiếu gia kia. JaeJoong sợ hãi nhìn ánh mắt lạnh lùng phía trước.

“Tiểu tử dám giả mù! Người muốn chết!” Nam nhân vừa bắt JaeJoong khi này tức giận nói.

Nhưng mà JaeJoong đâu rảnh để ý tới, bởi cậu đang cùng thiếu gia băng lãnh trước mắt này đối mặt. Chỉ chốc lát sau, JaeJoong cũng phải cúi đầu vì chịu không nổi ánh nhìn chăm chăm của hắn.

“Vừa rồi, cái gì cậu cũng đều thấy hết?” Thiếu gia lạnh lùng mở miệng.

“Một chút.” JaeJoong thực bội phục mình còn có thể nói chuyện lưu loát.

“Sự tồn tại của cậu làm sự việc thực phức tạp.”

“Cái đó... Sẽ không làm phức tạp đâu. Tôi... Tôi đêm nay ánh mắt bị mù còn không được sao?” JaeJoong vội vàng nói, cậu không muốn chết a.

“Nhưng mà mắt của tôi không mù.”

“Kính nhờ! Anh... Anh cứ coi như tôi trong suốt đi. Tôi sẽ không nói ra đâu, thật sự sẽ không nói ra đâu!” JaeJoong hai tay tạo thành chữ thập nhìn thiếu gia kia.

“Nếu cậu đúng là người trong suốt, vì sao tôi có thể nhìn thấy cậu?”

Nghe xong lời của hắc JaeJoong quả thực muốn chết! Nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ hôm nay là ngày giỗ của cậu sao? Chẳng lẽ Kim JaeJoong ta mới 20 tuổi liền đi gặp Thượng Đế sao?!

“Tôi cho cậu một phút đồng hồ, nếu cậu có thể biến mất trước mặt tôi, tôi sẽ bỏ qua cậu.”

Giây kế tiếp, JaeJoong đã muốn biến mất trước mặt đám người đó. Nói giỡn, cái ngõ ngắc ngùn này cậu không cần đến 10 giây là có thể đi ra a.

JaeJoong chạy thật xa khỏi ngõ nhỏ mới dám dừng lại, ngồi dưới đất thở mạnh. Mà mọi người còn ở lại trong hẻm thì kinh ngạc trợn mắt nhìn thiếu gia anh tuấn.

“Thiếu gia, thật sự không sợ hắc nói ra sao?” Nam nhân bắt JaeJoong khi nãy hỏi.

“Thiếu gia sẽ không làm chuyện khiến mình phải hối hận. Đừng nhiều chuyện.” YooChun lạnh lùng nói.

“Xin lỗi thiếu gia.”

Chỉ thấy thiếu gia kia đứng tại chỗ nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, tiếp theo nói với YooChun:

“Dem hành lý của cậu ấy lại đây. Chúng ta đi.”

“Vâng.”

Mà ngồi bên kia chính là Kim JaeJoong giờ phút này cũng đứng lên, chậm rãi bước đi. Một bên mắng chính mình đêm nay vận khí không hay ho, một bên nhứt chí đá hòn đá nhỏ trên đường. Bỗng nhiên trước mắt truyền đến ngọn đèn chói mắt của ô tô, khiến JaeJoong phải đem tay chắn phía trước.

Đến khi JaeJoong hạ tay xuống, thì trước mặt chính là đám người trong hẻm nhỏ khi nãy! Không lẽ là muốn đem mình đuổi tận giết tuyệt sao?

“Vừa vận một phút đồng hồ.” Thiếu gia kia nói xong, quơ quơ đồng hồ trong tay.

“Đồ lừa đảo!” JaeJoong nghĩ dù sao cũng chết, thôi thì đem hắc thóa mạ một chút cho hả hê.

“Anh là đồ lừa đảo! Vừa mới nói buông tha tôi nhưng vì cái gì bây giờ lại đuổi tới? Tôi chẳng phải đã nói là sẽ không nói ra sao? Tuy rằng Kim JaeJoong tôi từng lừa gạt chủ nhà, nói rằng tháng sau giao tiền, kết quả lại không giao, nhưng là điều này cũng không có nghĩa là tôi sẽ lừa anh a. Đừng nhìn tôi là người

không có tiếng tăm mà khinh thường, tương lai tôi sẽ là người cống hiến rất lớn cho đời.”

Đối phương không nghĩ tới JaeJoong đột nhiên bùng nổ như vậy, đều bị cậu làm giật mình. Phản ứng đầu tiên chính là thiếu gia, hần nghiêng người, lộ ra hành lý của JaeJoong, nói:

“Kỳ thật tôi chỉ là tới trả hành lý cho cậu. Nhưng tôi lại không biết, cậu sẽ cống hiến rất lớn cho đời đấy.”

JaeJoong ngây ngẩn cả người. Nguyên lai... Nguyên lai là đưa hành lý sao?!

“Tôi... tôi...” Cậu nhỏ giọng lí nhí.

“Lần sau đừng để tôi nhìn thấy cậu nữa, bằng không cậu trốn không thoát.” Nói xong liền xoay người lên xe.

Bọn họ đi rồi, JaeJoong liền xông lên kéo hành lý của mình chạy trốn chết, chỉ sợ lại gặp được đám người kia thì khổ. Nếu thật sự gặp lại, cậu thà đập đầu vào tường chết đi cho rồi.

Một đường chạy như điên đến quán bar Kim Heechul làm thêm, JaeJoong mới dám ngừng lại, cả người cậu đổ đầy mồ hôi. Heechul cười, vỗ nhẹ bả vai của cậu đùa.

“Baby, là bị người đuổi giết?”

JaeJoong ngồi thở nặng nhọc, lắc lắc đầu, nói:

“So với việc bị đuổi giết càng đáng sợ hơn.”

Heechul cũng nghĩ cậu nói đùa, không dây dưa nữa. Lại thấy hành lý bên chân JaeJoong, không khỏi nở nụ cười:

“Thì ra là bị chủ nhà đuổi ra ngoài a.”

JaeJoong gật gật đầu.

“Tóm lại hôm nay khỏi về nhà.”

“Baby, nói cho hyung biết chừng nào em mới có nhà để về?”

“Cút! Nói cho hyung biết, từ nay về sau em sẽ ngủ ở nhà hyung.”

“Được thôi, giao tiền thuê nhà đi.”

“Này Kim Heechul, không nghĩ đến tình cảm anh em bao năm của chúng ta sao?”

“Đúng vậy, ai đẩy yên lặng chôm tiền của hyung, thật là anh em tốt.”

“Cái này không phải chuyện tiền bạc thời niên thiếu!” JaeJoong bắt mồm reo lên.

“Dù sao em cũng đã làm rồi.”

“Này! Có cần phải keo kiệt như vậy không?”

“Nếu hyung keo kiệt, thì em sẽ không sống tới bây giờ đâu baby.”

“Em, chính là người thân duy nhất của hyung, hyung không thu lưu em sao?” JaeJoong vẻ mặt đáng thương nhìn Heechul.

“Đổi câu khác đi baby, câu này hyung nghe đến nhàm rồi.”

“Nhưng đây là sự thật.”

“Đã biết đã biết, ngồi chờ hyung tan tâm đi.” Heechul bại bởi JaeJoong.

JaeJoong nhếch miệng nở nụ cười, biết chắc Heechul sẽ đáp ứng mình. Bởi vì lần trước bị chủ nhà đuổi đi, chẳng phải cũng ở nhờ nhà Heechul hay sao.

“Muốn uống gì không?” Heechul hỏi

“Không cần trả tiền?”

“Rồi rồi rồi, không cần, là hyung mời.”

“Được nha”

Lúc Heechul đưa rượu cho JaeJoong, vẫn là nhện không được vươn tay xoa xoa đầu cậu. Tiểu tử này thật đáng yêu muốn chết.

“Hyung cứ vượt như vậy, đầu em sớm muộn cũng thành trọc a.” JaeJoong bắt mãi đẩy tay Heechul ra.

Cuối cùng cũng đến nhà Heechul, JaeJoong bởi vì chạy cả đêm cùng mệt mỏi sợ hãi, chưa kịp sửa sang hành lý đã gục ngủ trên giường. Heechul nhìn bộ dáng của cậu, bất đắc dĩ nở nụ cười. JaeJoong chính là đệ đệ yêu thương nhất của hần a!

2. Chương 2

Editor: Flower Nhật

“Thiếu gia, hôm nay ngài không giống với mọi hôm.” YooChun đặt cà phê ở trên bàn, nói.

“Không giống chỗ nào?”

“Nếu bình thường có người nói với ngài như thế, chỉ sợ đã sớm sinh khí đi?”

“Tức giận? Chẳng phải rất thú vị sao?”

YooChun không nói gì thêm, im lặng đứng nhìn.

Jung YunHo, đó là một cái tên làm người ta vừa nghe đã sợ mất mật. Bởi vì trong nhà nhiều thế hệ đều làm xã hội đen, YunHo cũng không thể thoát khỏi vận mệnh. Vì nổi nghiệp, từ nhỏ hần đã hiểu rõ toàn bộ loại người trên đời, từ nhỏ đã không có ai dám bắt kính với hần, không có bạn bè cùng hần vui đùa, thậm chí cần bản nhất là gia đình ám áp, hần cũng không biết là cái gì. Giống như YunHo từ bé đã là một loài động vật máu lạnh. Bất quá sự thật, quả cũng là như thế.

Ví như hôm nay, giết tên trùm mafia kia, YunHo đã quên mất đây là người thứ mấy. Mặc dù trực tiếp ra tay không nhiều, nhưng hần lần đầu giết người khi mới 7 tuổi.

Bắt đầu từ lúc 7 tuổi ấy, hai huynh đệ YooChun cùng JunSu đều đã đi theo hần làm việc.

“YooChun.” YunHo gọi.

“Vâng, thiếu gia.”

“Cậu nói, có phải Kim JaeJoong kia rất thú vị hay không?”

“Cậu ta tên Kim JaeJoong?”

“Chẳng phải cậu ấy tự nhận vậy sao?”

YooChun thoáng cười cười, nói:

“Đúng vậy, là một người rất thú vị.” Quả thật rất thú vị, cư nhiên dám mắng Jung YunHo.

“Người như vậy không nhiều a.” YunHo cảm khái nói, trong đầu vẫn hiện lên bộ dáng của Kim JaeJoong.

“Thiếu gia, ngài tựa hồ đối với cậu ấy thực hứng thú. Cần...”

“Không.” YunHo chán ghét nhú mày.

“Ta không cần người vô dụng ở bên cạnh.” Nói xong bỏ vào phòng trong.

YooChun nhìn theo bóng dáng Jung YunHo, không nói gì. YunHo từ lúc hắn quen biết tới nay, đều là một người máu lạnh, có lẽ chỉ là hứng thú nhất thời thôi. Không cần để tâm.

“Baby, hyung đi làm, em ở nhà tự lo liệu đi.” Heechul đứng trước cửa, quay đầu nói với JaeJoong.

“Chờ một chút, em cũng muốn đi tìm việc làm, chờ em một chút.” Kim JaeJoong miệng ngậm bánh mì, lon ton chạy theo Heechul.

Heechul nói, không bằng đến chỗ quán bar của hắn cùng làm việc. JaeJoong nghĩ nghĩ, thấy hiện tại cũng không tìm được việc gì, thôi thì làm ở đó cũng được.

Cả hai cùng đi tới quán bar, sau khi nói chuyện với quản lý, quản lý nhìn qua bộ dáng của JaeJoong liền đồng ý cho cậu ở lại làm việc, bất quá JaeJoong lại yêu cầu ngày mai mới đi làm.

“Baby, lại muốn tìm nữ nhân kia sao? Nghe lời hyung, nên quãng cô ta sớm một chút đi, em không thích hợp có bạn gái.” – Heechul cười, nhéo nhéo mặt JaeJoong.

“Này, em đã nói bao nhiêu lần, em là nam nha. Hyung mau dẹp mấy cái ý nghĩ linh tinh ấy đi.” JaeJoong phần nộ nói.

“Ai bảo em lớn lên lại thành cái dạng này?”

“Chẳng phải hyung cũng giống vậy sao?” Nói xong, JaeJoong liền đi ra khỏi quán bar.

Lấy di động ra gọi cho Min Hyo Chan, Kim JaeJoong khoe miệng mỉm cười chờ nàng. Sau khi hẹn ở chỗ cũ, JaeJoong lập tức chạy đến công viên, trên đường còn không quên mua đồ uống yêu thích cho nàng.

Lúc JaeJoong đến thì Min Hyo Chan đang ngồi chờ ở ghế đá. Cậu bước nhanh hơn đến bên nàng, đưa đồ uống cho Hyo Chan, JaeJoong nói.

“Đến trễ.”

“Không sao.” Hyo Chan nhận đồ uống, cười cười đáp.

“Đúng rồi, tớ bị chủ nhà đuổi đi rồi, về sau đừng đến đó tìm tớ nữa.”

“Không có chỗ ở sao? Chỗ tớ vẫn còn phòng trống đó.”

“Không cần, đã có Heechul hyung rồi.”

“Vậy à.” Hyo Chan mắt hững trả lời.

Nàng không thích Kim Heechul, bởi vì Heechul không thích nàng, lúc nào cũng bảo JaeJoong chia tay nàng. Thật không biết đã đắc tội Heechul lúc nào, chỉ biết từ lúc bắt đầu, Heechul đã không thích nàng.

“Còn nữa, hiện tại tớ làm thêm ở quán bar của Heechul.” JaeJoong nói tiếp.

Min Hyo Chan gật gật đầu, lại nhú mày.

“Tớ cũng biết Heechul hyung không thích cậu, nhưng tớ mới là mong hyung ấy không thích cậu, như vậy sẽ trở thành tình địch a.” JaeJoong lấy lòng nói.

Min Hyo Chan lúc này mới nở nụ cười, Kim JaeJoong trong lòng một phen nóng máu. Nữ nhân thực mẹ nó phiền toái, cả ngày chỉ biết cáu kỉnh. Nhưng cậu lại không dám biểu hiện ra ngoài, dù sao bản thân cũng từng khổ sở theo đuổi nàng.

“JaeJoong, hôm nay đừng về, qua nhà tớ đi.” Min Hyo Chan đỏ mặt nói.

Kim JaeJoong sửng sốt một chút, cậu hiểu rõ câu nói của Min Hyo Chan, nhưng trực tiếp từ chối thì lại không tốt tí nào. Hiện tại không nên vướng vào cái gì ***, chuyện gặp phải hôm qua vẫn làm cậu chưa hết sợ, nếu như bất cẩn thế nào lại sinh ra một đứa nhỏ thì lại phiền.

“Thế nào?” Hyo Chan chờ một thời gian dài không thấy JaeJoong trả lời, mở miệng hỏi lại.

“Tớ... đêm nay lẽ đáp ứng Heechul đến quán bar làm công rồi!”

Min Hyo Chan hiện tại vô cùng tức giận, không thềm nói lời nào với JaeJoong. JaeJoong cảm thấy thật phiền phức. Vốn tâm tình không tốt, mới tính tìm nàng tâm sự, ai ngờ khi gặp nhau, nàng chỉ lo nhăn nhó cái kỉnh.

“VẬY NHÉ, TỚ ĐI ĐÂY.” JaeJoong không buồn nhìn Hyo, cũng không cần nghe nàng đáp, đã lập tức chạy đi.

“Thiếu gia, người kia không phải Kim JaeJoong sao?” YooChun chỉ vào thiếu niên bên đường.

Jung YunHo vừa nghe tới ba chữ Kim JaeJoong là lập tức ngừng đầu. YooChun kêu lái xe chạy chậm lại, đi phía sau JaeJoong.

JaeJoong bên kia tựa như một đứa bé, nghịch ngợm đá quanh thân cục đá, trên mặt thường thường lộ ra vẻ trẻ con đáng yêu. YunHo cảm thấy thật thú vị, một người làm sao lại có nhiều biểu tình như vậy được?

Ngay lúc YunHo định bước xuống xe dọa JaeJoong, thì một cô gái từ xa đột ngột chạy đến, lôi kéo tay JaeJoong làm nũng nói gì đó. Sau đó, JaeJoong cười cười. Cô bé kia nhón chân, khẽ hôn mặt JaeJoong, rồi hai người cùng nắm tay nhau đi.

Gương mặt YunHo hiện tại, làm người ta không dám nhìn thẳng. YooChun cũng chú ý tới biểu tình biến hóa trên mặt thiếu gia, gương mặt nhìn cô gái đi bên cạnh JaeJoong, này không phải bạn gái chứ?

“Thiếu gia, nữ nhân kia thật chướng mắt.” Ý hỏi YunHo có cần diệt trừ nàng hay không.

“Vốn là hai người không liên quan, thì chẳng việc gì phải để tâm.” YunHo thản nhiên đáp. Lái xe cũng thức thời gia tăng tốc độ rời đi.

YooChun gật gật đầu không nói gì nữa, nhưng mà YooChun cùng YunHo đều rất rõ ràng, sự tồn tại của người tên Kim JaeJoong kia ảnh hưởng rất nhiều đến YunHo, không thể bỏ qua được.

Mỗi người đều có người thuộc về mình, người muốn bảo hộ, người muốn quan tâm của riêng họ. Vốn YunHo từng nghĩ rằng trên thế giới sẽ không có cái gì có thể khiến mình dao động, nhưng từ sau lần gặp JaeJoong khi đó, hết thấy dường như thay đổi.

Cho nên YunHo mới nói với JaeJoong rằng, sự hiện hữu của cậu làm hắn cảm thấy thật phức tạp. Nhưng cho dù như thế, YunHo cũng không muốn đánh vỡ cuộc sống yên bình của JaeJoong. Bởi vì thân phận của hắn nguy hiểm như vậy, ngay cả ngày mai còn có thể thế sống hay không cũng không biết, hắn nghĩ có lẽ chỉ cần từ xa nhìn JaeJoong như vậy là đủ rồi. Cho đến hôm nay nhìn thấy cô gái kia, YunHo mới phát

hiện ý niệm giữ cậu lại bên người lớn như thế nào!

YunHo không muốn đem JaeJoong cuốn vào cuộc sống của mình, nhưng lại càng không muốn trơ mắt nhìn JaeJoong kết hôn cùng nữ nhân khác.

Sẽ cho cậu một cơ hội nữa, Kim JaeJoong, nếu lần sau gặp lại cậu, tôi nhất định sẽ không để cậu trốn thoát!

YooChun im lặng nhìn khuôn mặt bình thản của YunHo, trong lòng thầm suy đoán địa vị của JaeJoong. Từ lúc YunHo để JaeJoong chạy đi, YooChun đã biết YunHo đối với người này rất đặc biệt. Nếu là một ai khác nói thế, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha như vậy.

Kim JaeJoong tuy rằng chỉ là một người bình thường, nhưng Jung YunHo đối cậu có điểm thật khó hiểu. Rốt cuộc JaeJoong hấp dẫn YunHo ở chỗ nào?

YooChun làm việc bên cạnh YunHo hơn mười năm, nhưng cho đến bây giờ hắn cũng không dám nói mình hoàn toàn hiểu hết YunHo. Tựa như hiện tại, hắn cũng thật không biết YunHo đang suy nghĩ gì. Bởi trên mặt YunHo, luôn luôn chỉ có duy nhất một biểu tình, thật làm người đoán không ra hắn rốt cuộc muốn gì.

“Thiếu gia, chúng ta đến quán bar rồi!”

Jung YunHo gật gật đầu, xuống xe đầu tiên.

Vừa đi vào quán bar, chủ quán liền nhiệt tình chạy ra tiếp đón, mang YunHo dẫn đến khu vip. YunHo trên mặt không cảm xúc đi theo phía sau.

“Baby, đã về rồi?” Heechul cười cười nhìn JaeJoong.

Kim JaeJoong gật đầu, ngồi xuống.

“Heechul, mang một chai rượu vang đỏ năm 83 đến khu vip.” Quản lý gọi.

Kim Heechul nhíu mày nhìn một đồng rượu trong tay mình, lại nhìn JaeJoong đang ngồi thảnh thơi không gì làm, nói

“Baby giúp hyung một chút.”

“Được.” Kim JaeJoong lập tức đi qua lấy rượu trong tay HeeChul uống ngon lành.

“Ai bảo em uống? Hyung là nhờ em đi giao rượu” Heechul bắt đắ dĩ đảo cặp mắt trắng dã.

JaeJoong nhìn Heechul làm cái mặt quý, rồi lấy rượu đổ đi vào khu vip. JaeJoong vừa đi vừa lúc lắc đầu theo điệu nhạc, đến khi đến trước cửa khu vip mới chỉnh trang y phục cho ngay ngắn, rồi gõ cửa vào.

Bởi vì ánh đèn mờ mờ, JaeJoong không thấy rõ người ngồi bên trong, cậu đưa rượu xong liền rời đi. Ngay lúc đó, JaeJoong thoáng thấy được sát thủ YooChun, cậu giật mình quay đầu lại nhìn.

Chết rồi! Đây chính là thiếu gia mafia hắc ám a.

“Còn nhớ lần trước tôi nói gì không?” YunHo mặt không thay đổi, hỏi JaeJoong.

“Ngài... ngài nhận sai người rồi!” JaeJoong cố ý vắn vẹo thanh âm của mình, tính chạy ra ngoài cửa.

“Tôi dám khẳng định thiếu gia của tôi không có nhận sai người đâu, Kim JaeJoong tiên sinh.” YooChun vươn tay cản đường đi của cậu.

JaeJoong nghe hấn gọi đích danh tên mình, cậu run rẩy đảo mắt khắp phòng, tự hỏi có nên ngay tại đây đập đầu tự tử hay không...

3. Chương 3

Editor: Flower Nhật

Con mẹ nó!

Ngồi trong xe của Jung YunHo, Kim JaeJoong thật hận chết vận mệnh không hay ho của mình, thật là cả đời đều là vận cứt chó. YooChun lại cứ nhìn JaeJoong mỉm cười tươi rói, theo JaeJoong, chính là gian tà vô cùng, càng khiến cậu muốn chết hơn.

Đây chính là sát thủ a, toàn dùng súng bắt chết người a. Nếu đắ tội hấn, liền bị máy phát liên tiếp vào đầu a.

Nghĩ nghĩ, Kim JaeJoong liền lấy tay che đầu mình lại.

“Kim tiên sinh, ngài say xe sao?” YooChun hỏi, YunHo cũng nhìn về phía này.

JaeJoong lập tức liều mạng lắc đầu, đến thở cũng không dám thở mạnh.

“Sao thế Kim JaeJoong? Không phải hôm đó rất có khí thế mắng tôi sao?” YunHo mặt không cảm xúc nói.

Ông Trời ơi, Thượng Đế ơi, vì cái gì trí nhớ của tên này lại tốt đến đáng hận như vậy?

“Tôi... tôi ngày đó đột nhiên...bị ngứa miệng...” JaeJoong ấp a ấp úng trả lời.

“Hôm nay không ngứa?”

“Cái đó ngứa một lần là đủ rồi!” Ngứa thêm lần nữa tôi liền đi gặp Thượng Đế a.

Bất quá, tôi muốn hỏi, anh là muốn đem tôi đi đâu vậy?

“Tôi từng nói rằng nếu như để tôi thấy cậu lần nữa, thì sẽ trốn không thoát, phải không?”

“Không có.”

Jung YunHo nhìn một Kim JaeJoong trả lời lưu loát không khỏi nhướn mày. JaeJoong đối diện cặp mắt bất mãn của YunHo, đành cúi đầu xuống thì thầm.

“Được rồi... Dường như là có!”

YunHo lúc này mới hài lòng nghiêng đầu không nói gì thêm. JaeJoong trộm ngấm ngấm khuôn mặt hần không chút cảm xúc, trong lòng hô to chết chắc rồi. Nhưng YooChun lại cảm thấy, tâm tình YunHo lúc này tốt lắm, mặc dù khuôn mặt vẫn không chút cảm xúc.

“YooChun.”

“Vâng, thiếu gia”

“Gọi ChangMin ngày mai trở về.”

“Thiếu gia?”

Jung YunHo không nói gì, chỉ là yên lặng nhìn thẳng phía trước. YooChun lấy điện thoại ra, nhìn JaeJoong một lúc, rồi bấm bấm điện thoại.

JaeJoong muốn hỏi cái người tên ChangMin là ai vậy. Nhưng nghĩ đến ánh mắt kì lạ của YooChun vừa nhìn mình, cậu liền từ bỏ ý định. Chính là có một việc, JaeJoong vô cùng thắc mắc.

“Xin hỏi, chúng ta đang đi đâu?”

“Tôi rồi sẽ biết thôi, Kim tiên sinh.”

“Nga.” JaeJoong nhu thuận trả lời, lại nhìn đến YunHo khuôn mặt vẫn không chút cảm xúc, đành yên lặng không nói gì thêm.

Cho đến khi đứng trước căn nhà so với lâu đài còn khoa trương hơn, cậu liền nhận không được mắng thô tục:

“Con mẹ nó, đây là nhà cho người ở sao?”

Vừa dứt lời lập tức nghe được tiếng cười của Yoochun ở đằng sau, JaeJoong liền phục hồi tinh thần, nhanh chóng dùng tay bịt miệng lại. Nhìn qua YunHo trên mặt cũng không có biểu tình gì biến hóa, JaeJoong lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Đi theo YunHo vào nhà, mồm miệng JaeJoong không cách nào khép lại được. Đây đừng nói là người, đến cả quỷ cũng lạc đường. Vì sao tên này lại có căn nhà dành cho quỷ thế này?

“Kim tiên sinh, đây là phòng của ngài.” YooChun đẩy cửa căn phòng thứ nhất ra.

Kim JaeJoong ngây ngẩn cả người. Hả... chuyện gì vậy? Chẳng lẽ bọn họ đem thi thể người chết trong phòng sao?

Chú ý đến biểu tình sợ hãi của JaeJoong, YunHo biết cậu lại suy nghĩ linh tinh, vì thế vươn tay nắm góc áo của JaeJoong, kéo cậu ngồi xuống ghế sa lon.

“Tôi... từ nay về sau sẽ không nói chuyện nữa, không bao giờ mở miệng nữa. Đừng làm như thế có được không?” JaeJoong một bộ dáng sắp khóc, đáng thương nhìn YunHo.

“Tôi cũng không muốn giết cậu, vì cái gì nghĩ rằng tôi sẽ giết cậu?”

Gì? Không giết?!

“Vậy... dẫn tôi tới để?”

“Để tôi giải thích cho Kim tiên sinh. Từ hôm nay ngài sẽ ở lại phòng này, thứ nhất để phòng ngài có thể đem chuyện đó nói ra, thứ hai chính là thiếu gia đang tìm người chăm sóc ChangMin thiếu gia, cho nên Kim tiên sinh chỉ cần để ý đến việc ăn uống hằng ngày của ChangMin thiếu gia là được.” YooChun nói xong quay sang nhìn YunHo.

YunHo gật đầu nói:

“ChangMin, phải, là con tôi. Cậu phải đi theo nó 24 giờ/ngày, không được rời đi nửa bước.”

Hả... Con...?

Kim JaeJoong không thể tin nhìn YunHo, cao thấp đánh giá một phen. Nhìn hắn hơn mình không bao nhiêu tuổi, như thế nào lại có con? Bất quá thân phận hắn đặc biệt như vậy có đứa con cũng không phải là kỳ quái. Nhưng tại sao từ lúc vào đây lại nhìn không thấy vợ của hắn đâu?

“VẬY... mẹ ChangMin đâu?”

“Đã chết.”

“Thật xin lỗi.”

“Thiếu gia.” Trong lúc không khí đang trầm mặc xấu hổ, thì một nam tử xinh đẹp đẩy cửa bước vào.

“Đây là đệ đệ của tôi, tên là JunSu. Phụ trách chăm sóc Kim tiên sinh.” YooChun nói

Gì, chăm sóc tôi? Không phải tôi là người hầu sao?

“JaeJoong thiếu gia, về sau có gì cần, cứ phân phó cho JunSu làm đi.” JunSu đi đến trước mặt JaeJoong, khom lưng cúi người chào thật sâu.

“Không... không cần! Tự tôi chăm sóc tôi là được rồi.”

Bớt giỡn, ca ca là sát thủ, đệ đệ cũng không khác mấy đâu.

“Đừng nói nhảm.” YunHo vừa lên tiếng, JaeJoong lập tức im lặng không phản đối nữa.

Một hồi lâu sau đó, không ai nói câu nào nữa. JaeJoong mới lấy hết dũng khí mở miệng hỏi YunHo.

“Cái kia...”

“Tôi không phải đồ vật này nọ, không được gọi cái kia.” Yunho nói xong, khóe miệng JaeJoong run rẩy một chút.

“JaeJoong thiếu gia, thiếu gia tên là Jung YunHo.” YooChun ở một bên nói.

“À... Jung... Jung YunHo tiên sinh.”

Vừa dứt lời là bị YunHo nhìn với ánh mắt thật đáng sợ.

“Jung... Jung YunHo thiếu gia...”

YunHo lại bắt đầu nhú mày.

JaeJoong bên này cũng phát hỏa! Mẹ nó gọi là gì cũng không phải, rốt cuộc hắn muốn gọi cái gì a! Vì thế mặc kệ chín chín tám mươi mốt gì đấy, Kim JaeJoong không thềm gọi tên, cứ việc nói thẳng:

“Tôi muốn về nhà thu dọn hành lý!”

“Không phải bị đuổi ra ngoài sao.” Jung YunHo nói, là ngữ khí khẳng định.

“Nhưng hiện tại tôi đang ở trong nhà anh tôi, như thế nào cũng phải nói một tiếng chứ!” JaeJoong tức giận đáp.

YunHo thoáng nhú nhú mày, nói với JunSu:

“Đi cùng cậu ấy.”

“Không cần, tôi sẽ không bỏ trốn!”

“Tôi là sợ cậu lạc đường.”

Jung YunHo nói xong, Kim JaeJoong thần tình hắc tuyến, bất quá đây là sự thật. Lúc sau, khi mang JaeJoong đi khỏi phòng, JunSu mới nói với JaeJoong.

“Kỳ thật JaeJoong thiếu gia có thể trực tiếp gọi tên thiếu gia a.”

“Ha ha, tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa.” JaeJoong cười gượng nói.

JunSu cũng cười cười:

“JaeJoong thiếu gia quả nhiên là người thú vị.”

JaeJoong bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ phải nhanh trở lại nhà Heechul. Vốn định ra khỏi cửa thì JaeJoong sẽ trở về một mình, nhưng JunSu nhất định không chịu để JaeJoong đi một mình, bảo rằng thiếu gia nhất định sẽ trách cứ. Cuối cùng cậu đành để JunSu đưa mình đến nhà Heechul.

Lúc JaeJoong vào nhà, thấy Heechul vẻ mặt lo lắng đi tới đi lui. Vừa thấy JaeJoong liền lập tức chạy lại hỏi thăm.

“Hyung, chúng ta về phòng nói sau.”

“JaeJoong thiếu gia, JunSu ở bên ngoài chờ ngài.”

Kim JaeJoong gật đầu rồi kéo Kim Heechul đang không hiểu gì hết vào phòng. Vừa vào phòng, Heechul lập tức hỏi một tràng.

“Baby, em không sao chứ? Em làm hyung sợ muốn chết! Nếu biết thiếu gia kia kêu em đi theo, hyung đã không nhờ em giao rượu. Thiếu gia đối với em ra sao? Có bắt nạt em không? Vừa nãy là chuyện gì xảy ra? Người ngoài cửa kia không phải là đệ đệ của YooChun hay sao?”

“Từ từ Heechul.” JaeJoong đẩy đẩy cái trán của Heechul.

Kim Heechul lúc này mới yên tĩnh trở lại. JaeJoong kể lại toàn bộ sự tình cho Heechul nghe, sau khi nghe xong, mặt Heechul nhăn nhó như bị táo bón. JaeJoong khó hiểu.

“Làm sao vậy?” Cậu lắc lắc Heechul.

“Baby, đây là một thiếu gia giết người không chớp mắt. Em dám ở cùng hắn sao?”

“Cái này cũng không còn cách nào khác. Hoặc là sẽ chết hoặc là ở cùng hắn, ở với hắn ít ra em còn sống thêm được vài năm.”

“Em, sao lại có vận khí cứt chó như thế a?”

“Đúng vậy, Kim JaeJoong là một người bình thường như vậy, sao hoàn cảnh lại giống như trên phim truyền

hình thế này? Thực mẹ nó không hay ho.”

“Baby, em cần sửa lại tính tình thói nát của mình đi. Hyung sợ một ngày nào đó thiếu gia không vừa lòng, liền đem em đi xử lý.”

“20 năm tính tình đâu có thể nói sửa thì sửa?”

“Ít nhất em cũng đừng ăn nói thô tục nữa, mặt em không thích hợp để nói mấy câu như vậy đâu.” Heechul xoa xoa đầu JaeJoong

“Hừ.” JaeJoong bên này khinh thường đảo mắt nhìn Heechul, bên kia chuông cửa liền vang lên, Heechul chạy tới mở cửa, bước vào là JunSu.

“JaeJoong thiếu gia, đồ đạc đã thu dọn xong chưa? ChangMin thiếu gia đã đến, thiếu gia gọi ngài trở về.”

Kim JaeJoong nhìn nhìn Heechul, rồi quay sang nói với JunSu.

“Tôi này giờ toàn nói chuyện phiếm, còn chưa bắt đầu thu dọn.”

“Không sao thiếu gia. Ngài hiện tại cùng JunSu trở về trước, rồi JunSu sẽ nhờ người đến thu dọn cho ngài.”

“Không thể chờ một tí sao?”

JunSu ngăn người, sau đó lấy di động gọi YunHo, rồi đưa điện thoại cho JaeJoong

“Alô, là tôi.”

Lập tức quay lại.

“Nhưng tôi còn chưa thu dọn hành lý”

Không cần thu dọn, tôi sẽ cho người đến lấy.

“Tôi...”

Tôi không nói lại lần thứ hai đâu.

Sau đó cúp điện thoại, JaeJoong chán nản trả điện thoại cho JunSu, nói với Heechul:

“Hyung, em đi trước. Về sau có cơ hội sẽ đến thăm hyung.”

“Baby, nhớ kỹ lời hyung nói.”

Cậu gật gật đầu, rồi đi theo JunSu. Chỉ chốc lát sau, JaeJoong đã đến nhà YunHo. Vừa mới bước vào cửa, một hàng dài người hầu trắng tấp hô to “JaeJoong thiếu gia”, hại cậu sợ tới mức suýt bật ngã.

JaeJoong run rẩy đi theo JunSu đến phòng khách, liền thấy được YunHo cùng YooChun ở đấy. Trên sa lon còn có một đứa nhỏ rất đáng yêu, chẳng lẽ đây là con đồ ChangMin đã được nghe kể sao?

“Thiếu gia, JaeJoong thiếu gia đã trở lại.”

“Lại đây Kim JaeJoong.”

JaeJoong nghe xong đi đến bên cạnh YunHo, nhưng mà ánh mắt lại cứ nhìn chằm chằm vào tiểu quỷ đáng yêu ngồi trên sa lon kia, tiểu quỷ thật giống YunHo, gương mặt cứ đờ đờ không cảm xúc.

“ChangMin, đây là Kim JaeJoong, từ hôm nay cậu ấy sẽ chiếu cố người.”

“Chào ChangMin, cứ gọi ta là JaeJoong hyung a.”

JaeJoong cúi đầu nói, một bộ dáng hảo ca ca, vốn cho rằng sẽ lưu lại ấn tượng tốt cho nhóc ấy, ai ngờ nó lại nói một câu, làm JaeJoong phi thường, phi thường nhục nhã.

“Ngu ngốc.”

Mẹ nó người này là đứa con khốn nạn của con đồ a? Ông nội người, Kim JaeJoong ta ôn tồn chào hỏi, vậy mà người dám nói ta ngu ngốc. Mẹ nó, cả nhà người đều thối nát.

YunHo nhìn biểu tình bốc hỏa của JaeJoong, vươn tay xoa xoa đầu cậu, nói với ChangMin.

“Không thể vô phép như vậy, ChangMin”

ChangMin không nói gì, nhìn JaeJoong gật gật. JaeJoong giờ phút này toàn bộ tâm tư đều đặt ở bàn tay của YunHo đang xoa tóc mình, trong lòng tự hỏi hắn đang làm cái gì vậy?

4. Chương 4

Editor: Flower Nhật

Từ lần linh giáo ChangMin thối nát, JaeJoong tận lực tránh nói chuyện với thằng nhóc ấy. Nhưng tâm cậu lại luôn ngứa ngáy, đây là một đứa nhỏ vô cùng đáng yêu nha. Bộ dạng lại không giống YunHo chút nào, nếu phải nói ra điểm tương tự giữa hai người họ, thì chỉ duy nhất có một điểm, đó là thối nát.

ChangMin mắt rất to, một tí cũng không giống YunHo, ngược lại có vẻ giống JaeJoong. Miệng nho nhỏ hồng hồng, cái mũi cũng thật dễ xem, làn da nhìn cũng trơn trượt mềm mại. Thật sự là khác xa Jung YunHo!

“Anh muốn nói cái gì thì nói đi, không cần nhìn tui bằng bộ dạng táo bón đó đâu.” ChangMin lạnh lùng mở miệng.

Mặt JaeJoong nhanh chóng xuất hiện một mảng đen, này thối nát tiểu tử.

“Ta hỏi, nhóc bao nhiêu tuổi?”

“8 tuổi”

“Còn ba ba của nhóc?”

“20”

Trời ạ, baba 20 tuổi, đứa con 8 tuổi, không ngờ Jung YunHo lợi hại như vậy. Không lẽ từ hồi 10 tuổi hắn đã kết hôn? Có cần sớm như vậy không?

Nhìn đến JaeJoong sắp bị hù chết, ChangMin không khỏi hung hăng khinh thường một phen, quả thật là cái ngu ngốc.

“Anh đừng tạo ra cái dạng ngu ngốc đó nữa. Là thu dưỡng, không được sao?”

“A? Không phải hắn nói mẹ nhóc đã chết sao?” JaeJoong ngạc nhiên.

“Lúc bà ta đem ta ném đi, thì cũng xem như là đã chết.” ChangMin vẫn giữ khẩu khí lạnh lùng.

Kim JaeJoong bị lời nói thản nhiên của ChangMin làm cho ngỡ ngàng. Cậu chẳng thể nghĩ tới một đứa nhỏ chỉ mới 8 tuổi có thể nói như vậy! Không biết vì cái gì, JaeJoong đột nhiên cảm thấy đau lòng vì đứa nhỏ tên ChangMin này. Cho nên JaeJoong có một quyết tâm vĩ đại: dù sau này nó có thối nát như thế nào đi nữa, cậu cũng sẽ đối xử với nó thật tốt.

Nghĩ nghĩ, JaeJoong đưa tay lên đầu ChangMin, ôn nhu cười. ChangMin nhìn nụ cười của JaeJoong mà ngây ngẩn cả người. Tươi cười ấm áp như vậy, đã thật lâu chưa thấy qua, lại còn cảm giác nhẹ nhẹ trên tóc.

ChangMin có chút mất tự nhiên cúi đầu, đẩy tay JaeJoong ra

“Đừng sờ đầu của tui như vậy, thật... đáng ghét”

Kim JaeJoong ngăn người, rồi ôm thật mạnh cổ ChangMin, mạnh bạo xoa xoa đầu thẳng nhóc. ChangMin một bên trốn, một bên ầm ĩ kêu JaeJoong buông ra. Sau đó hai người giống hai đứa nhỏ náo loạn cả lên, chạy rầm rầm khắp nhà.

Jung YunHo từ phía trên nhìn xuống, gương mặt dần dần có chút biểu tình.

5. Chương 5

Editor: Flower Nhật

Ngày hôm sau Kim JaeJoong ngủ dậy trễ, khi tỉnh lại, trừ JunSu ra, ai cũng không ở. Ngay cả ChangMin cũng không biết đi nơi nào. JaeJoong nghi hoặc hỏi JunSu:

“Những người đó đều chạy đâu a?”

“Bọn họ đi tìm lão sư cho JaeJoong thiếu gia.” (Lão sư: thầy giáo)

“Cái gì? Lão sư? Tôi muốn học cái gì sao?”

“Cuối tuần thiếu gia mở một buổi tiệc để chiêu đãi những nhân vật có tiếng tăm. Lúc đó JaeJoong thiếu gia phải đi cùng thiếu gia.”

“Tiệc?” Trong não JaeJoong hiện lên hàng loạt hình ảnh máu me.

Nhìn biểu tình của JaeJoong, JunSu biết JaeJoong lại loạn tưởng, cúi đầu cười cười

“JaeJoong thiếu gia không cần lo lắng, tiệc này cũng sẽ giống với giới thượng lưu, không có cảnh máu me nào đâu.”

JaeJoong vội vàng nắm tay JunSu nói

“Tôi tuyệt đối không mang các người đánh đồng với khủng bố đâu a.”

JunSu cười cười, không nói gì.

“Đúng rồi JunSu, nếu đi tiệc tôi phải học cái gì?”

“Khiêu vũ.”

“Cái gì vũ?”

“Điệu waltz.”

“Hả?” Cái gì vậy?

“JaeJoong thiếu gia không cần lo lắng, thiếu gia sẽ tìm lão sư giỏi nhất đến dạy ngài. Nhưng vẫn có một số điều JunSu phải nói rõ ràng với ngài.”

“Sao?”

“Chính là đêm đó JaeJoong thiếu gia phải cải trang thành nữ nhân cùng thiếu gia tham dự.”

“Cái gì!? Giả nữ!” Kim JaeJoong kinh ngạc mở to hai mắt.

“JaeJoong thiếu gia, cái này cũng không phải muốn làm nhục ngài đâu.”

“Bảo tôi một cái đại nam nhân giả nữ, còn không phải vũ nhục tôi?” JaeJoong đùng đùng nổi giận gào ầm ĩ.

“JaeJoong thiếu gia, ngài phải tin JunSu, đó là phương thức bảo hộ của thiếu gia đối với ngài!”

“Bảo hộ cái quỷ gì a!”

“JaeJoong thiếu gia, ngài phải biết rằng tất cả mọi nơi luôn rất nguy hiểm”

Kim JaeJoong không nói gì thêm, vẻ mặt khó chịu đi đến phòng khách ngồi xuống. Chốc lát sau, người hầu đưa lên bữa sáng lên, nhìn rất ngon mắt, nhưng cậu chẳng có ý định ăn. JunSu nhiều lần kêu JaeJoong ăn điểm tâm, nhưng JaeJoong vẫn cứ ngồi đờ như pho tượng.

“JaeJoong thiếu gia, ngài không ăn sáng, thiếu gia trở về sẽ trách cứ JunSu.” JunSu có chút đau đầu nhìn JaeJoong.

“Dù sao tôi cũng không muốn mặc nữ trang.” JaeJoong phẫn uất.

“JaeJoong thiếu gia, đây là quyết định của thiếu gia.”

Kim JaeJoong vừa nghe xong, càng thêm nhú mào. Đúng lúc này, YunHo, ChangMin, cùng YooChun bước vào, đi theo họ còn có thêm một vài người. Chắc là lão sư đã nhắc đến. Kim JaeJoong càng thêm dỗi, quay ra phía sau không thèm nhìn.

“Ngu ngốc, anh tức giận cái gì vậy?” ChangMin ngồi xuống bên JaeJoong hỏi.

JaeJoong không buồn để ý ChangMin, thẳng tắp nhìn YunHo nói

“Jung YunHo, tôi không muốn mặc nữ trang”

YunHo nhú mào

“Đây không phải là việc cậu nói không thì sẽ không.”

“Tôi mặc kệ! Dù sao tôi cũng sẽ không mặc, tôi chính là đàn ông, anh bảo sao tôi có thể mặc cái quỳ gì đồ nữ?”

“Ăn sáng đi rồi theo lão sư luyện vũ.” YunHo nhìn JaeJoong, lạnh lùng đáp.

“Tôi không muốn.” JaeJoong vẫn ngồi im như pho tượng.

“Ngu ngốc, anh ngốc rồi ư? Đừng như vậy.” ChangMin đẩy đẩy JaeJoong, trong giọng nói có chút sốt ruột.

Vốn tất cả mọi người nghĩ rằng YunHo sẽ tức giận, nhưng qua một hồi lâu mà YunHo cũng không nói gì, mọi người kỳ quái quay sang nhìn hắn, chỉ thấy YunHo đi đến trước mặt JaeJoong, cúi xuống tai cậu, thì thầm

“Chỉ một lần này thôi, Kim JaeJoong.” Nói rồi đặt tay trên đầu cậu, nhẹ nhàng xoa xoa.

Sau đó JaeJoong mơ hồ tại hoa viên cùng lão sư học vũ. Đại khái khi đó lời nói của YunHo mang theo bùa chú đi, bằng không Kim JaeJoong sao có thể ở đây, ngoan ngoãn học bước nhảy của nữ nhân chứ?

Nhưng là khi đó, ngữ khí nói chuyện của hắn thật sự ôn nhu, giống như là thỉnh cầu vậy, làm cho cậu không thể cự tuyệt.

“Ách... JaeJoong thiếu gia.” Lão sư nói, đánh gãy ý nghĩ miên man của JaeJoong.

“Hả? Làm sao vậy?”

“Nãy giờ ngài có nhìn không?” Lão sư bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng lại không dám có biểu hiện gì, trước mắt này chính là người mà YunHo rất coi trọng.

Kim JaeJoong xấu hổ, ngượng ngừng cười cười, nói:

“Lại một lần nữa đi.”

“Hahaha...” ChangMin ở bên cạnh vẫn nhìn nãy giờ, nhin không được cười ha ha đứng lên, chỉ vào mặt JaeJoong

“Ha ha, JunSu, anh có thấy không? Tui lần đầu tiên gặp người khiêu vũ lại khiêu thành cái dạng này, quả thực là vũ nhục vũ đạo mà!”

JaeJoong nghe ChangMin nói xong tức giận đến mặt đỏ rần, dừng lại quát ChangMin:

“Này thối nát tiểu tử, cười cái quái gì! Có bản lĩnh nhóc tới học đi, ta khiêu như thế nào mà nhóc dám bảo là vũ nhục vũ đạo?”

“Tui nói chính là sự thật, ngu ngốc!”

“Cút, nhóc mới chính là ngu ngốc!”

“Kim JaeJoong.”

YunHo cúi đầu gọi tên JaeJoong, JaeJoong hung hăng trừng mắt nhìn ChangMin đang cười quần quai, mới quay mặt đi, tiếp tục học khiêu vũ.

Đến lúc ChangMin lần thứ n cười điên loạn, JaeJoong rốt cục bạo phát:

“Mẹ nó lão tử không học nữa! Này cái quỷ điệu waltz gì? Thực mẹ nó khó học, hơn nữa một người làm sao có thể chuyển nhiều vòng như vậy a? Choáng váng cả đầu. Cái này là dành cho người sao?”

“JaeJoong thiếu gia, đây chính là tinh hoa của điệu waltz.” Lão sư lấy lòng nói.

“Mẹ ông tinh hoa! Tôi cũng không phải là khi, việc gì phải đứng diễn trò cho người khác xem.” JaeJoong nói xong, liền dùng dùng bỏ đi.

“JaeJoong thiếu gia.” JunSu kinh ngạc nhìn JaeJoong.

Ngay lúc JaeJoong hùng hực đi ngang qua YunHo, thì YunHo giữ chặt tay cậu lại.

“Toàn bộ đều đi ra ngoài, chỉ lão sư ở lại.”

“Vâng.”

YooChun lập tức đáp lời, nhanh chóng mang JunSu cùng ChangMin rời đi. Còn lại Kim JaeJoong, Jung YunHo cùng lão sư, tất cả ba người đang đứng. JaeJoong thì bất động đứng bên cạnh YunHo, lão sư không dám mở mồm nói nửa lời.

“Hảo hảo học Kim JaeJoong, tôi không cười cậu.”

JaeJoong có điểm do dự nhìn nhìn YunHo, không nói gì.

YunHo nhìn JaeJoong, sau đó lại duỗi tay xoa tóc cậu. JaeJoong nhìn YunHo mặt không cảm xúc, cũng im lặng không lên tiếng. Lát sau YunHo nói

“Qua đó đi.”

JaeJoong gật đầu, đi đến bên cạnh lão sư nghiêm túc học, tuy rằng vẫn có chút khó coi, nhưng so với vừa nãy đã khá lên nhiều. Luyện nửa ngày, JaeJoong cảm thấy xương cốt trong người đều tan rã! Lúc trở lại trong phòng, JunSu đã vì JaeJoong mà chuẩn bị nước ấm. JaeJoong lập tức quăng quần áo, nhảy vào bồn tắm ngồi.

“JaeJoong thiếu gia, hôm nay thuận lợi không?” JunSu đứng bên cạnh bồn, hỏi

“Không biết. JunSu, chẳng lẽ tôi khiêu vũ thật sự khó coi như vậy sao?” JaeJoong hữu khí vô lực hỏi.

“Nếu là JunSu, JunSu cũng sẽ giống như JaeJoong thiếu gia thôi.”

“Vây à.” JaeJoong chuyển thân, không nói gì.

“Thiếu gia đối với JaeJoong thiếu gia thật sự thực đặc biệt, giống như cảm thấy được thiếu gia rất thương yêu JaeJoong thiếu gia.”

“Yêu thương? Hẳn yêu thương phải là ChangMin đi.”

“ChangMin thiếu gia đối với JaeJoong thiếu gia cũng thực đặc biệt mà! ChangMin thiếu gia chưa từng cười nhiều như vậy, ChangMin thiếu gia cũng thực thích JaeJoong thiếu gia.”

Kim JaeJoong nghe xong nhú mồm, ChangMin đứa nhỏ này...

“Đại khái, bọn họ đều cảm thấy được trêu tôi thật vui đi.” JaeJoong nói xong, lại cảm thấy được trong lòng có chút khó chịu, thật sự là trêu mình vui lắm sao?

“JunSu, cậu cảm thấy tôi là người thế nào?”

“JaeJoong thiếu gia, JunSu nói thật nga.” Trong giọng nói có điểm nghịch ngợm.

“Ừ.” Cậu gật đầu.

“JaeJoong thiếu gia, là một người thực đáng yêu.” JunSu trả lời xong, khẽ mỉm cười.

“Đáng yêu?”

“Đúng, đáng yêu. JunSu cảm thấy được JaeJoong thiếu gia thực đáng yêu.”

Kim JaeJoong ngẩng đầu cười cười, không có nói gì nữa. Đáng yêu sao? Đây là lần đầu tiên có người nói cậu như vậy.

“JaeJoong thiếu gia, có một việc JunSu rất muốn biết.”

“Chuyện gì?”

“Chính là ngày đó, JaeJoong thiếu gia đã làm gì khiến thiếu gia phải cười?”

JaeJoong ngây ngẩn cả người, này nên nói như thế nào, nói ra tình hình thực tế sao? Vậy cũng có thể sẽ đem JunSu cười đến chết đi!?

JunSu nhìn biểu tình rối rắm của JaeJoong, khẽ gọi tên cậu. JaeJoong lúc này mới phục hồi tinh thần, đáp.

“Tôi nói cậu cũng không được cười tôi nha.”

JunSu trịnh trọng gật đầu.

“Kỳ thật lúc ấy tôi cũng không có làm động tác gì kỳ quái, chính là hấn nói tôi ngu ngốc, nên tôi mắng hấn một câu thô tục.”

“Sao? Thô tục như thế nào?”

“Cút mẹ anh đi!”

“Ách khụ... JaeJoong thiếu gia, JunSu phải đi ra ngoài một chút.” JunSu nói xong che miệng, chạy một đường như điên ra phòng tắm.

JaeJoong ngồi trong bồn tắm lớn buồn bực mở to hai mắt, JaeJoong tự hỏi, mình chỉ thề buồn cười như vậy sao? Nhưng bình thường cậu nói như vậy, cũng có ai cười đâu. Chắc tại người nơi này thật kỳ quái, nghe từ thô tục lại xem như nghe truyện cười.

Nghĩ nghĩ một hồi, JaeJoong cảm thấy mí mắt trầm xuống, kể tiếp chuyện gì xảy ra cũng không biết. Mông lung nghe được tiếng gọi sốt ruột của JunSu, sau đó như là có người bế mình dậy, mơ mơ màng màng thấy được một gương mặt lo lắng.

Ngày hôm sau, khi JaeJoong tỉnh đã thấy JunSu ngồi cạnh bên giường, vừa thấy JaeJoong liền mở to mắt nói:

“JaeJoong thiếu gia ngài rốt cục tỉnh! Tối hôm qua ngài hù chết JunSu.”

“Hả? Tối hôm qua làm sao vậy?”

“Tối hôm qua tui nhìn thấy một tên ngu ngốc tắm rửa đến té xỉu!” ChangMin nói xong, đi ra khỏi phòng JaeJoong.

Gì? ChangMin đến đây khi nào?!

“JaeJoong thiếu gia, ChangMin thiếu gia từ tối qua đến giờ vẫn ngồi ở đây. ChangMin thiếu gia thực lo lắng cho ngài, vừa nghe nói ngài té xỉu, liền lập tức chạy qua.”

“...Như vậy, tôi làm sao ra đây được?” JaeJoong vô cùng quan tâm vấn đề này.

“Là thiếu gia bế ngài ra.”

JaeJoong lập tức đỏ mặt! Kia... Vậy chẳng phải hẳn đều thấy hết sao!?

“Hắn... Những người khác hiện tại ở nơi nào?”

“Thiếu gia có việc, nên đi ra ngoài trước.”

“Nga.”

“JaeJoong thiếu gia cứ nằm đi, JunSu giúp thiếu gia mang bữa sáng lên.”

“Không cần, tự tôi xuống ăn được rồi.”

“Được. Đúng rồi JaeJoong thiếu gia, tối hôm qua di động ngài vang quá, thiếu gia nghe giùm ngài, thiếu gia nói bạn gái ngài buổi chiều muốn tới đây.”

“Sao?” JaeJoong chấn động.

“Thiếu gia nói JaeJoong thiếu gia thân thể không khỏe, không nên đi ra ngoài, cho nên giúp ngài hẹn về đây, JunSu sẽ đi đón bạn gái ngài sau.”

Khóe miệng JaeJoong khẽ run rẩy, cái này nên làm gì bây giờ?!

6. Chương 6

Editor: Flower Nhật

Ngày hôm sau Kim JaeJoong ngủ dậy trễ, khi tỉnh lại, trừ JunSu ra, ai cũng không ở. Ngay cả ChangMin cũng không biết đi nơi nào. JaeJoong nghi hoặc hỏi JunSu:

“Những người đó đều chạy đâu a?”

“Bọn họ đi tìm lão sư cho JaeJoong thiếu gia.” (Lão sư: thầy giáo)

“Cái gì? Lão sư? Tôi muốn học cái gì sao?”

“Cuối tuần thiếu gia mở một buổi tiệc để chiêu đãi những nhân vật có tiếng tăm. Lúc đó JaeJoong thiếu gia phải đi cùng thiếu gia.”

“Tiệc?” Trong não JaeJoong hiện lên hàng loạt hình ảnh máu me.

Nhìn biểu tình của JaeJoong, JunSu biết JaeJoong lại loạn tưởng, cúi đầu cười cười

“JaeJoong thiếu gia không cần lo lắng, tiệc này cũng sẽ giống với giới thượng lưu, không có cảnh máu me nào đâu.”

JaeJoong vội vàng nắm tay JunSu nói

“Tôi tuyệt đối không mang các người đánh đồng với khủng bố đâu a.”

JunSu cười cười, không nói gì.

“Đúng rồi JunSu, nếu đi tiệc tôi phải học cái gì?”

“Khiêu vũ.”

“Cái gì vũ?”

“Điệu waltz.”

“Hả?” Cái gì vậy?

“JaeJoong thiếu gia không cần lo lắng, thiếu gia sẽ tìm lão sư giỏi nhất đến dạy ngài. Nhưng vẫn có một số điều JunSu phải nói rõ ràng với ngài.”

“Sao?”

“Chính là đêm đó JaeJoong thiếu gia phải cải trang thành nữ nhân cùng thiếu gia tham dự.”

“Cái gì!? Giả nữ!” Kim JaeJoong kinh ngạc mở to hai mắt.

“JaeJoong thiếu gia, cái này cũng không phải muốn làm nhục ngài đâu.”

“Bảo tôi một cái đại nam nhân giả nữ, còn không phải vũ nhục tôi?” JaeJoong dùng dùng nổi giận gào ầm ĩ.

“JaeJoong thiếu gia, ngài phải tin JunSu, đó là phương thức bảo hộ của thiếu gia đối với ngài!”

“Bảo hộ cái quỷ gì a!”

“JaeJoong thiếu gia, ngài phải biết rằng tất cả mọi nơi luôn rất nguy hiểm”

Kim JaeJoong không nói gì thêm, vẻ mặt khó chịu đi đến phòng khách ngồi xuống. Chốc lát sau, người hầu đưa lên bữa sáng lên, nhìn rất ngon mắt, nhưng cậu chẳng có ý định ăn. JunSu nhiều lần kêu JaeJoong ăn điểm tâm, nhưng JaeJoong vẫn cứ ngồi đờ như pho tượng.

“JaeJoong thiếu gia, ngài không ăn sáng, thiếu gia trở về sẽ trách cứ JunSu.” JunSu có chút đau đầu nhìn JaeJoong.

“Dù sao tôi cũng không muốn mặc nữ trang.” JaeJoong phẫn uất.

“JaeJoong thiếu gia, đây là quyết định của thiếu gia.”

Kim JaeJoong vừa nghe xong, càng thêm nhú mào. Đúng lúc này, YunHo, ChangMin, cùng YooChun bước vào, đi theo họ còn có thêm một vài người. Chắc là lão sư đã nhắc đến. Kim JaeJoong càng thêm dỗi, quay ra phía sau không thèm nhìn.

“Ngu ngốc, anh tức giận cái gì vậy?” ChangMin ngồi xuống bên JaeJoong hỏi.

JaeJoong không buồn để ý ChangMin, thẳng tắp nhìn YunHo nói

“Jung YunHo, tôi không muốn mặc nữ trang”

YunHo nhú mào

“Đây không phải là việc cậu nói không thì sẽ không.”

“Tôi mặc kệ! Dù sao tôi cũng sẽ không mặc, tôi chính là đàn ông, anh bảo sao tôi có thể mặc cái quỷ gì đồ nữ?”

“Ăn sáng đi rồi theo lão sư luyện võ.” YunHo nhìn JaeJoong, lạnh lùng đáp.

“Tôi không muốn.” JaeJoong vẫn ngồi im như pho tượng.

“Ngu ngốc, anh ngốc rồi ư? Đừng như vậy.” ChangMin đẩy đẩy JaeJoong, trong giọng nói có chút sốt ruột.

Vốn tất cả mọi người nghĩ rằng YunHo sẽ tức giận, nhưng qua một hồi lâu mà YunHo cũng không nói gì, mọi người kỳ quái quay sang nhìn hắn, chỉ thấy YunHo đi đến trước mặt JaeJoong, cúi xuống tai cậu, thì thầm

“Chỉ một lần này thôi, Kim JaeJoong.” Nói rồi đặt tay trên đầu cậu, nhẹ nhàng xoa xoa.

Sau đó JaeJoong mơ hồ tại hoa viên cùng lão sư học võ. Đại khái khi đó lời nói của YunHo mang theo bùa chú đi, bằng không Kim JaeJoong sao có thể ở đây, ngoan ngoãn học bước nhảy của nữ nhân chứ?

Nhưng là khi đó, ngữ khí nói chuyện của hắn thật sự ôn nhu, giống như là thỉnh cầu vậy, làm cho cậu không thể cự tuyệt.

“Ách... JaeJoong thiếu gia.” Lão sư nói, đánh gãy ý nghĩ miên man của JaeJoong.

“Hả? Làm sao vậy?”

“Nãy giờ ngài có nhìn không?” Lão sư bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng lại không dám có biểu hiện gì, trước mắt này chính là người mà YunHo rất coi trọng.

Kim JaeJoong xấu hổ, ngượng ngừng cười cười, nói:

“Lại một lần nữa đi.”

“Hahaha...” ChangMin ở bên cạnh vẫn nhìn nãy giờ, nhin không được cười ha ha đứng lên, chỉ vào mặt JaeJoong

“Ha ha, JunSu, anh có thấy không? Tui lần đầu tiên gặp người khiêu vũ lại khiêu thành cái dạng này, quả thực là vũ nhục vũ đạo mà!”

JaeJoong nghe ChangMin nói xong tức giận đến mặt đỏ rần, dừng lại quát ChangMin:

“Này thối nát tiểu tử, cười cái quái gì! Có bản lĩnh nhóc tới học đi, ta khiêu như thế nào mà nhóc dám bảo là vũ nhục vũ đạo?”

“Tui nói chính là sự thật, ngu ngốc!”

“Cút, nhóc mới chính là ngu ngốc!”

“Kim JaeJoong.”

YunHo cúi đầu gọi tên JaeJoong, JaeJoong hung hăng trừng mắt nhìn ChangMin đang cười quần quai, mới quay mặt đi, tiếp tục học khiêu vũ.

Đến lúc ChangMin lần thứ n cười điên loạn, JaeJoong rốt cục bạo phát:

“Mẹ nó lão tử không học nữa! Đây cái quỷ điệu waltz gì? Thực mẹ nó khó học, hơn nữa một người làm sao có thể chuyển nhiều vòng như vậy a? Choáng váng cả đầu. Cái này là dành cho người sao?”

“JaeJoong thiếu gia, đây chính là tinh hoa của điệu waltz.” Lão sư lấy lòng nói.

“Mẹ ông tinh hoa! Tôi cũng không phải là khỉ, việc gì phải đứng diễn trò cho người khác xem.” JaeJoong nói xong, liền dùng dùng bỏ đi.

“JaeJoong thiếu gia.” JunSu kinh ngạc nhìn JaeJoong.

Ngay lúc JaeJoong hùng hực đi ngang qua YunHo, thì YunHo giữ chặt tay cậu lại.

“Toàn bộ đều đi ra ngoài, chỉ lão sư ở lại.”

“Vâng.”

YooChun lập tức đáp lời, nhanh chóng mang JunSu cùng ChangMin rời đi. Còn lại Kim JaeJoong, Jung YunHo cùng lão sư, tất cả ba người đang đứng. JaeJoong thì bất động đứng bên cạnh YunHo, lão sư không dám mở mồm nói nửa lời.

“Hảo hảo học Kim JaeJoong, tôi không cười cậu.”

JaeJoong có điểm do dự nhìn nhìn YunHo, không nói gì.

YunHo nhìn JaeJoong, sau đó lại duỗi tay xoa tóc cậu. JaeJoong nhìn YunHo mặt không cảm xúc, cũng im lặng không lên tiếng. Lát sau YunHo nói

“Qua đó đi.”

JaeJoong gật đầu, đi đến bên cạnh lão sư nghiêm túc học, tuy rằng vẫn có chút khó coi, nhưng so với vừa nãy đã khá lên nhiều. Luyện nửa ngày, JaeJoong cảm thấy xương cốt trong người đều tan rã! Lúc trở lại trong phòng, JunSu đã vì JaeJoong mà chuẩn bị nước ấm. JaeJoong lập tức quăng quần áo, nhảy vào bồn tắm ngồi.

“JaeJoong thiếu gia, hôm nay thuận lợi không?” JunSu đứng bên cạnh bồn, hỏi

“Không biết. JunSu, chẳng lẽ tôi khiêu vũ thật sự khó coi như vậy sao?” JaeJoong hữu khí vô lực hỏi.

“Nếu là JunSu, JunSu cũng sẽ giống như JaeJoong thiếu gia thôi.”

“Vậy à.” JaeJoong chuyển thân, không nói gì.

“Thiếu gia đối với JaeJoong thiếu gia thật sự thực đặc biệt, giống như cảm thấy được thiếu gia rất thương yêu JaeJoong thiếu gia.”

“Yêu thương? Hẳn yêu thương phải là ChangMin đi.”

“ChangMin thiếu gia đối với JaeJoong thiếu gia cũng thực đặc biệt mà! ChangMin thiếu gia chưa từng cười nhiều như vậy, ChangMin thiếu gia cũng thực thích JaeJoong thiếu gia.”

Kim JaeJoong nghe xong nhú mày, ChangMin đứa nhỏ này...

“Đại khái, bọn họ đều cảm thấy được trêu tôi thật vui đi.” JaeJoong nói xong, lại cảm thấy được trong lòng có chút khó chịu, thật sự là trêu mình vui lắm sao?

“JunSu, cậu cảm thấy tôi là người thế nào?”

“JaeJoong thiếu gia, JunSu nói thật nga.” Trong giọng nói có điểm nghịch ngợm.

“Ừ.” Cậu gật đầu.

“JaeJoong thiếu gia, là một người thực đáng yêu.” JunSu trả lời xong, khẽ mỉm cười.

“Đáng yêu?”

“Đúng, đáng yêu. JunSu cảm thấy được JaeJoong thiếu gia thực đáng yêu.”

Kim JaeJoong ngẩng đầu cười cười, không có nói gì nữa. Đáng yêu sao? Đây là lần đầu tiên có người nói cậu như vậy.

“JaeJoong thiếu gia, có một việc JunSu rất muốn biết.”

“Chuyện gì?”

“Chính là ngày đó, JaeJoong thiếu gia đã làm gì khiến thiếu gia phải cười?”

JaeJoong ngây ngẩn cả người, này nên nói như thế nào, nói ra tình hình thực tế sao? Vậy cũng có thể sẽ đem JunSu cười đến chết đi!?

JunSu nhìn biểu tình rối rắm của JaeJoong, khẽ gọi tên cậu. JaeJoong lúc này mới phục hồi tinh thần, đáp.

“Tôi nói cậu cũng không được cười tôi nha.”

JunSu trịnh trọng gật đầu.

“Kỳ thật lúc ấy tôi cũng không có làm động tác gì kỳ quái, chính là hấn nói tôi ngu ngốc, nên tôi mắng hấn một câu thô tục.”

“Sao? Thô tục như thế nào?”

“Cút mẹ anh đi!”

“Ách khụ... JaeJoong thiếu gia, JunSu phải đi ra ngoài một chút.” JunSu nói xong che miệng, chạy một đường như điên ra phòng tắm.

JaeJoong ngồi trong bồn tắm lớn buồn bực mở to hai mắt, JaeJoong tự hỏi, mình chỉ thê buồn cười như vậy sao? Nhưng bình thường cậu nói như vậy, cũng có ai cười đâu. Chắc tại người nơi này thật kỳ quái, nghe từ thô tục lại xem như nghe truyện cười.

Nghĩ nghĩ một hồi, JaeJoong cảm thấy mí mắt trầm xuống, kể tiếp chuyện gì xảy ra cũng không biết. Mông lung nghe được tiếng gọi sốt ruột của JunSu, sau đó như là có người bế mình dậy, mơ mơ màng màng thấy được một gương mặt lo lắng.

Ngày hôm sau, khi JaeJoong tỉnh đã thấy JunSu ngồi cạnh bên giường, vừa thấy JaeJoong liền mở to mắt

nói:

“JaeJoong thiếu gia ngài rất cục tĩnh! Tối hôm qua ngài hù chết JunSu.”

“Hả? Tối hôm qua làm sao vậy?”

“Tối hôm qua tui nhìn thấy một tên ngu ngốc tắm rửa đến té xỉu!” ChangMin nói xong, đi ra khỏi phòng JaeJoong.

Gì? ChangMin đến đây khi nào?!

“JaeJoong thiếu gia, ChangMin thiếu gia từ tối qua đến giờ vẫn ngồi ở đây. ChangMin thiếu gia thực lo lắng cho ngài, vừa nghe nói ngài té xỉu, liền lập tức chạy qua.”

“...Như vậy, tôi làm sao ra đây được?” JaeJoong vô cùng quan tâm vấn đề này.

“Là thiếu gia bé ngài ra.”

JaeJoong lập tức đỏ mặt! Kia... Vậy chẳng phải hẳn đều thấy hết sao!?

“Hắn... Những người khác hiện tại ở nơi nào?”

“Thiếu gia có việc, nên đi ra ngoài trước.”

“Nga.”

“JaeJoong thiếu gia cứ nằm đi, JunSu giúp thiếu gia mang bữa sáng lên.”

“Không cần, tự tôi xuống ăn được rồi.”

“Được. Đúng rồi JaeJoong thiếu gia, tối hôm qua di động ngài vang quá, thiếu gia nghe giùm ngài, thiếu gia nói bạn gái ngài buổi chiều muốn tới đây.”

“Sao?” JaeJoong chấn động.

“Thiếu gia nói JaeJoong thiếu gia thân thể không khỏe, không nên đi ra ngoài, cho nên giúp ngài hẹn về đây, JunSu sẽ đi đón bạn gái ngài sau.”

Khóe miệng JaeJoong khẽ run rẩy, cái này nên làm gì bây giờ?!

7. Chương 7

Editor: Flower Nhật

Từ lần đến nhà Jung YunHo, Min Hyo Chan cứ cách một ngày là lại gọi đến, nói muốn gặp JaeJoong. Kim JaeJoong đã sớm bị điệu waltz làm mệt muốn chết, liền nói với nàng không có thời gian, sau đó trực tiếp đem điện thoại tắt đi, thật phiền.

JaeJoong mỗi ngày đều phải theo lão sư học cái quỷ gì vũ đạo, rồi lại chuyển chuyển xoay xoay. Nhiều khi đi trên đường, xem chút nữa là cậu theo thói quen xoay một vòng, thật là cơ hội tốt để ChangMin chỉ thẳng mặt cậu mà nhe răng cười ha hả.

“A a a a a! Mẹ nó cái gì mà cứ chuyển chuyển hoài, đầu đều muốn rớt ra luôn, còn khiếu cái gì được nữa. Tinh hoa cái khi gì không biết.” JaeJoong lần thứ n phát điên gào thét.

“JaeJoong thiếu gia, kỳ thật chỉ cần kiên nhẫn hơn một tí nữa là được rồi.”

“Ta thảo! Lão tử ta còn muốn kiên trì tới khi nào?! Ông nói câu này đến lần thứ mấy rồi? Rõ ràng là gạt người!”

“JaeJoong thiếu gia bớt giận.” Lão sư bị dọa đến sắp khóc.

“Dù sao cũng không cần nói nhiều! Ông còn dám bảo tôi chuyển thêm lần nữa, tôi liền bóp chết ông, rồi đem xác ông quăng lên đỉnh núi hóng gió.” JaeJoong giơ ngón giữa lên hung hăng chửi.

Lão sư đáng thương bị dọa đến một câu cũng không nói được, chỉ có thể rưng rưng nhìn YunHo cầu cứu. Jung YunHo nhìn JaeJoong lên cơn, thoáng nhíu mày, sau đó phát tay ý bảo lão sư đi trước, rồi chậm rãi đi lại bên cạnh JaeJoong, nói:

“Tay.” Rồi đưa tay ra chờ cậu.

JaeJoong nhìn YunHo ngẩn người, tiếp theo thần thái quỷ sử thể nào mà lại đưa tay mình lên. Khi bàn tay lạnh lẽo của YunHo nắm bàn tay nhỏ nhỏ ấm áp của JaeJoong, cậu cảm thấy như có điểm tê dại chạy quanh người, nhưng rất nhanh, cảm giác đó liền biến mất.

Sau đó, lúc YunHo ôm thắt lưng JaeJoong, mặt cậu đỏ đến lợi hại, rồi mơ hồ nhảy theo sự chuyển động của hắn. JaeJoong giờ phút này đầu óc trống rỗng, chỉ có trên lưng cùng tay truyền đến nhiệt độ cơ thể

lạnh lẽo của YunHo.

Bởi vì cứ xoay xoay xoay, JaeJoong lại thất thần, cuối cùng chân trái vướng chân phải, ngã mạnh vào lòng YunHo. YunHo cũng rất tự nhiên, ôm chặt JaeJoong. Khi đó, JaeJoong thấy hình ảnh mình trong mắt hấn!

JaeJoong giật mình vì khoảng cách quá gần của hai người, cậu đẩy YunHo ra muốn đứng thẳng lên, nhưng YunHo vẫn ôm chặt thắt lưng của JaeJoong, không có ý định thả lỏng, ngược lại còn kéo cậu gần hơn về phía mình. JaeJoong kinh ngạc nhìn YunHo càng lúc càng gần, mặt cậu đỏ đến từng bừng, ngay cả cổ cũng đỏ.

Đột nhiên, môi truyền đến một xúc cảm lạnh lẽo lạ lẫm. JaeJoong biết, đó là môi YunHo. Nhưng mà cậu không phản ứng gì, ngoan ngoãn để YunHo hôn.

Cảm giác được đầu lưỡi YunHo đang chậm rãi khai mở hàm răng của mình, nhưng JaeJoong vẫn đứng im không phản ứng. Loại cảm giác này thật kì lạ, cậu cùng Min Hyo Chan tuy có hôn qua, nhưng còn chưa thân mật đến tình trạng này.

YunHo nâng đầu JaeJoong, làm nụ hôn càng thêm sâu. Kim JaeJoong cũng ngẩng mặt, đón tiếp hấn, vốn bàn tay đang che ở trước ngực YunHo cũng không tự giác nắm chặt lấy áo hấn. Vô ý thức, ngốc nghếch đáp lại.

Không biết qua bao lâu, YunHo rút cục buông cậu ra. Kim JaeJoong đỏ mặt kinh ngạc nhìn hấn, lắp bắp mãi mà không xong, sau nửa ngày mới phun ra được một câu:

“Tôi về phòng trước.” Lập tức đẩy YunHo ra chạy như bay về phòng.

YunHo im lặng nhìn bóng dáng cậu, đứng tại chỗ vươn ngón cái vuốt ve môi mình, tựa hồ như nhớ về nụ hôn lúc nãy.

Mà bên này, JaeJoong ở trong phòng hưng hăng đem chính mình ném lên giường, sau đó túm chăn trùm kín lại, tâm kinh hoảng không nhẹ.

Vừa mới đó là làm sao vậy? Môi chạm môi? Cùng Jung YunHo hôn môi?!

“A a a a a a a a.” JaeJoong một phát đá văng chăn, đập đầu vào gối.

“JaeJoong thiếu gia, ngài làm sao vậy?” JunSu kinh ngạc nhìn JaeJoong lại lên cơn.

“Hyung... Hyung...” JaeJoong đẩy gối ra, ‘Hyung hyung’ cả ngày cũng không nói được gì.

JunSu nhìn nhìn JaeJoong mặt đỏ bừng, cười cười nói:

“À, cái kia JunSu vừa mới thấy nha.”

“MO!? Em thấy cái gì!?” JaeJoong lập tức chạy lại nắm chặt áo JunSu.

JunSu buồn cười vì hành động trẻ con của JaeJoong, nhẹ nhàng kéo tay cậu ra, nói:

“Thấy thiếu gia cùng JaeJoong thiếu gia hôn môi.”

“A! Muốn chết muốn chết!! Má ơi, làm sao bây giờ?!” JaeJoong nói xong, lại ngã phịch lên giường.

“Kỳ thật JaeJoong thiếu gia cũng không chán ghét đi.” JunSu hỏi, là ngữ khí khẳng định.

Kim JaeJoong không trả lời, nằm trên giường lẩn qua lẩn lại. Vừa lúc này ChangMin đẩy cửa vào, thấy được một hình ảnh quỷ dị: JunSu nhìn JaeJoong cười trộm, mà JaeJoong đang nằm ngay đơ trên giường.

“Ngu ngốc, bệnh thần kinh lại phát tác à.” ChangMin nói xong, đặt mông ngồi trên giường JaeJoong.

“Cút.” Thái độ rõ ràng không có hứng thú.

“Anh ta làm sao vậy? Cứ như chết rồi ấy.” ChangMin ngẩng đầu.

“JaeJoong thiếu gia vừa mới...” JunSu chưa kịp nói hết đã bị JaeJoong bịt mồm, rồi cậu trừng mắt nhìn ChangMin thuyết giáo:

“Liên quan gì đến thói nát tiểu tử nhà nhóc chứ? Chuyện người lớn, con nít đừng xen vào.”

“Thôi đi, anh lớn hơn ai.” ChangMin khinh thường liếc JaeJoong.

“Này, ý gì?” JaeJoong nhướn mày.

“Nếu so về tâm trí của anh mà gọi là người lớn, thì tui đây chẳng phải thành ông lão rồi sao?” ChangMin điệu bộ vênh vênh tự đắc.

Quả nhiên, JaeJoong lập tức bị ngữ khí của ChangMin chọc đến điên lên, nhưng mà ChangMin lại lon ton chạy ra khỏi phòng, làm JaeJoong đang tức giận cũng chỉ có thể tiếp tục nằm ngay đơ trên giường.

Từ sau hôm cùng YunHo hôn môi, JaeJoong ngày nào cũng ngoan ngoãn theo sát lão sư luyện vũ. Vô luận chuyển nhiều hay ít vòng, cậu cũng không dám bùng nổ bản lĩnh thô tục của mình. Nhờ vậy mà lão sư mới có vài ngày yên lành.

Gần đến ngày tổ chức tiệc, bước nhảy của JaeJoong càng lúc càng tiến bộ, quan hệ cùng YunHo cũng khá hơn. Nhưng mà mỗi khi cậu thấy YunHo là bất giác mặt lại đỏ.

Buổi tối hôm nay chính là tiệc rượu, đám Yuno đang ngồi trong phòng khách chờ JaeJoong biến thân thành nữ nhân. Bên trong vọng ra giọng JaeJoong lần thứ n điên cuồng hét lớn, nhân viên trang điểm rất cục cựa bước ra với khuôn mặt đen thui.

Dưới đây là trích một phần nhỏ trong quá trình hóa trang của JaeJoong.

“Này! Quần áo kiểu quái gì thế này? Nặng muốn chết!”

“JaeJoong thiếu gia, đây mới là áo của phụ nữ.”

“Phụ nữ cái nhà cô! Tôi là đàn ông.”

“Này, tóc dài như vậy làm cái quỷ gì a.”

“JaeJoong thiếu gia, dài như vậy mới có thể tạo kiểu được.”

“Sao không cạo luôn cho nó nhanh đi. Mời cô về đây để làm cái gì không biết nữa.”

“Vâng, JaeJoong thiếu gia.”

“Váy gì mà ngắn thế này? Lão tử đời trước đắc tội cô à, sao cô lại gán đồ vật này nọ lên người tôi.”

“JaeJoong thiếu gia, đây là vật tượng trưng của phụ nữ.”

“Muốn tôi mang cái này sao? Cô có bình thường không vậy?”

Cuối cùng, sau hơn nửa ngày oang oang chửi bới, Kim JaeJoong cuối cùng cũng bước ra.

Trên mặt là một tầng trang điểm nhẹ, tuy tô điểm không nhiều, nhưng làm đôi mắt to xinh đẹp càng thêm sống động.

Mái tóc giả kia không ngờ lại thích hợp kỳ lạ với khuôn mặt của JaeJoong, không có biến cậu giống như phụ nữ, nhưng lại toát lên vẻ yêu mị khó nói thành lời.

Quần áo lộ ra xương quai xanh tinh tế. Hơn nữa trên vai còn khoác một tấm lụa mỏng tôn lên bờ vai thanh mảnh. Bao nhiêu thanh tú của JaeJoong đều được khai thác triệt để.

Đôi chân dài trắng nõn không tỳ vết kết hợp với đôi giày cao gót màu vàng càng tôn lên nét xinh đẹp của cậu.

“Ôi mẹ ơi!” ChangMin nhìn JaeJoong không chớp mắt thốt lên, ngay cả bánh ngọt vừa tính bỏ vào miệng rớt xuống đất cũng không để ý.

JunSu nhìn JaeJoong từ lúc cậu mới bước ra cho tới bây giờ, ánh mắt không thể dời đi được, đang giúp YooChun rót trà cũng quên mất, làm trà đổ đầy lên người YooChun. Còn YooChun thì trợn to miệng, mặc kệ trà đổ đầy lên người mình, vẫn không nhúc nhích nhìn JaeJoong đang đứng trên lầu.

Jung YunHo theo tầm mắt mãnh liệt của mọi người, cũng nhìn về phía JaeJoong, đồng tử lập tức phóng đại vài lần. Sau đó, hắn bước tới ôm thắt lưng JaeJoong, kéo cậu vào phòng khách, nói với cả đám đang ngây ngốc:

“Các người tính cứ như vậy sao?”

Mọi người lúc này mới phục hồi tinh thần, xấu hổ đi về phòng mình.

JaeJoong nhẹ nhàng tránh khỏi tay YunHo, cúi đầu hỏi:

“Thật sự... khó coi như vậy sao? Vì cái gì phản ứng của bọn họ lại kì quái như vậy?”

Jung YunHo vươn tay muốn xoa đầu JaeJoong, lại nhớ ra cậu mang tóc giả, không xoa được, bàn tay ở giữa không trung ngừng lại, sau đó dừng lại trước cái mũi tinh xảo của JaeJoong, nhẹ nhéo nhéo. Hắn nói:

“Cậu hiện tại ở cái dạng này, nữ nhân so ra đều kém.”

Kim JaeJoong lập tức mở to hai mắt nhìn YunHo hỏi lại:

“Sao... có thật là đẹp không?”

Thấy Jung YunHo gật đầu, JaeJoong nhè nhẹ mỉm cười, nụ cười đầu tiên trong đêm nay, khuynh thành khuynh quốc.

Đợi đến lúc YooChun cùng JunSu đã xuống hết, YunHo nắm tay JaeJoong, nói là đã đến giờ. Nhưng vẫn không thấy ChangMin đâu, cậu nghi hoặc hỏi, JunSu đơn giản trả lời là ChangMin thiếu gia sẽ không tham dự những buổi tiệc thế này.

YooChun ngừng xe trước một cái khách sạn xa hoa, tiếp theo JunSu xuống xe giúp Jung YunHo cùng Kim JaeJoong mở cửa. YunHo xuống xe trước, rồi quay người chờ JaeJoong. Hắn vươn cánh tay của mình, nói:

“Đưa tay.”

JaeJoong chần chờ một lát, rồi cũng đưa tay cho YunHo, cùng YunHo song song bước vào bữa tiệc.

Lúc đến lầu hai, YooChun và JunSu bước nhanh hơn, đi đến phía trước YunHo và JaeJoong, giúp hai người họ mở cửa.

Khi tiến vào sảnh, cậu nghe được tiếng hít không khí rất rõ ràng, còn có âm thanh rất lớn, thẳng tắp gọi ‘thiếu gia’.

Tiếp theo đó là vô số ánh mắt ngắm kỹ cậu, JaeJoong không tự nhiên khấn trương ngẩng đầu lên. Tay YunHo lướt qua thắt lưng cậu, một phen ôm, một phen nhẹ giọng nói:

“Đừng khấn trương, theo sát tôi. Đừng uống đồ uống người khác đưa cậu.”

JaeJoong hít một hơi thật sâu, gật đầu, theo YunHo tiến vào bên trong.

“Nga, thiếu gia của chúng ta cuối cùng cũng tới.” Một tên béo đầy mùi tiền lớn tiếng nói, sau đó cười to.

YunHo mặt không chút cảm xúc nhìn nam nhân kia, đại khái chú ý đến biểu tình của YunHo, nam nhân kia không cười nữa, cúi đầu xin lỗi YunHo.

“YooChun, JunSu”

“Vâng thiếu gia.”

“Xem chừng JaeJoong, ta đi lên nói vài câu.”

“Vâng.” YooChun cùng JunSu gật đầu, liền tách ra đứng ở hai bên JaeJoong.

Mà JaeJoong hiện tại ngơ ngác nhìn theo YunHo lên đài nói chuyện, nội dung gì cậu cũng không nghe được, bên tai chỉ còn lại giọng hắn ‘JaeJoong’. YunHo gọi mình là JaeJoong, không phải Kim JaeJoong.

“Cô là bạn gái của thiếu gia, Kim JaeJoong?” Một cô gái nóng bỏng đi đến trước mặt cậu, từ trên xuống dưới đánh giá cậu một phen.

“Buổi tối hảo, Jessica tiểu thư. Đây chính là bạn gái của thiếu gia chúng ta, JaeJoong tiểu thư.”

“Hừ!” Jessica khinh thường hừ một tiếng, nói với cậu:

“Đừng tưởng rằng hiện tại thiếu gia đối xử tốt một chút là thật sự thích cô, nói cho cô biết, sẽ có một ngày thiếu gia chán ghét cô. Chỉ được mỗi khuôn mặt. Đúng là một người xấu xí.”

Con mẹ nó, cô mới là người xấu xí!

JaeJoong trừng mắt muốn mở mồm ra mắng, thì bị một bàn tay ôm ngang eo phân tán tư tưởng, vừa quay đầu lại liền chạm vào môi YunHo. YunHo hôn nhẹ JaeJoong một lát, sau đó quay đầu nhìn Jessica:

“Nếu còn dám nói như vậy một lần nữa, cô sẽ vĩnh viễn biến mất.”

“Thiếu gia, em...”

“Ta không muốn nghe cô giải thích.” YunHo lạnh lùng nói xong, ôm JaeJoong bỏ đi, YooChun cùng JunSu cũng lập tức theo sau.

Chỉ chốc lát sau, YunHo lại đi nơi khác cùng người khác uống rượu. Bởi vì JaeJoong không muốn đi theo, nên YunHo để YooChun và JunSu lại bảo hộ cậu.

Giờ phút này JaeJoong đang mang vẻ mặt buồn bực, ngồi ở giữa sảnh. JunSu thấy thế liền hạ giọng nói với JaeJoong:

“JaeJoong thiếu gia, ở đây sẽ còn rất nhiều nữ nhân có gia thế thích thiếu gia. Vừa nãy chẳng qua chỉ là một trong đám đó, ngài đừng để ý.”

YooChun cúi đầu nhìn JaeJoong, cũng mở miệng nói chuyện:

“Ở đây hầu hết nữ nhân đều thích thiếu gia, nhiều người như vậy, JaeJoong thiếu gia ghen sao?”

“Ai... ai nói tôi ghen. Chỉ là bị mắng như vậy thật khó chịu mà thôi.” JaeJoong chột dạ sờ sờ cái mũi.

YooChun cười cười, tiếp tục nói:

“Kỳ thật thiếu gia cũng rất lo lắng a. Mọi ánh mắt nam nhân ở đây, đều chăm chăm nhìn về phía JaeJoong thiếu gia.”

Kim JaeJoong giương mắt lên nhìn, liền thấy được vô số ánh mắt ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Nhịn không được rùng mình một phát, cậu quệt quệt miệng hỏi:

“Bọn họ là khát khao quá độ sao?”

“Không đúng, là bởi vì chưa từng nhìn thấy người nào xinh đẹp như JaeJoong thiếu gia.” YooChun sửa sai.

“YooChun chết tiệt, tôi là nam.” JaeJoong trừng mắt nhìn YooChun.

YooChun cùng JunSu cười khẽ ra tiếng, JaeJoong đánh mỗi người một quyền, gào:

“Cười này! Còn cười nữa tôi sẽ cho các cậu OVER luôn.”

YooChun với JunSu nghe xong lại cười còn nhiệt tình hơn, đem JaeJoong vốn đang tức giận cũng phải nở nụ cười, ba người cười thành một đoàn.

Đột nhiên YooChun để ý đến trong góc tối kia, có một nam nhân vẫn cứ chăm chú tham lam nhìn JaeJoong.

8. Chương 8

Editor: Flower Nhật

Jung YunHo sau khi dạo quanh một vòng cũng trở về đây, thấy 3 người họ cười đến hỗn loạn, hơi nhúu nhúu mày. Sau đó ngồi xuống bên cạnh JaeJoong, YooChun và JunSu cũng thức thời nghiêm chỉnh đứng một bên.

Kim JaeJoong nhúu mày, nói:

“Dạ dày không tốt, không nên uống nhiều rượu.”

YunHo gật đầu, sau đó nghiêng đầu dựa vào vai JaeJoong, cặp mắt lợi hại xuyên qua cổ cậu, thẳng tắp chống lại ánh mắt tham lam nhìn JaeJoong.

JaeJoong bị hành động đột ngột của YunHo làm hoảng sợ, không dám có động tác gì khác, chỉ ngoan ngoãn

để YunHo dựa vào. Cho đến khi có một nam nhân trung niên bộ dạng hiền lành mang theo Jessica đi đến trước mặt YunHo và JaeJoong.

Cậu ngẩng đầu nhìn bọn họ. Nam nhân trung niên cúi người chào JaeJoong, nói:

“Kim JaeJoong tiểu thư, tiểu nữ vừa mới nói gì đắc tội ngài, thỉnh ngài tha thứ.”

“Tránh ra.” YunHo lạnh lùng nói, như trước đầu vẫn dựa vào vai JaeJoong.

“Thiếu gia, em biết sai rồi!” Jessica nói, khóc đến nước mắt.

“Thiếu gia, tha thứ Jessica đi, nó chỉ lỡ miệng.” Nam nhân trung niên nói.

“Chuyện của ta kiếp sau cũng không đến phiên cô ta xen vào, cô ta không có tư cách này.” YunHo nói xong, rất cục thẳng người dậy, mặt vẫn không chút cảm xúc.

“Thiếu gia, em sai rồi. JaeJoong tiểu thư thực xin lỗi là tôi sai rồi, thỉnh tha thứ tôi.”

Jessica khóc lóc quỳ xuống trước mặt JaeJoong, toàn bộ ánh mắt nhất thời tập trung trên người cậu. JaeJoong hoảng sợ, không thể tin nhìn Jessica đang quỳ trên mặt đất. Đây là nữ nhân vừa nãy ở trước mặt mình kiêu ngạo không ai bì nổi đây sao?

“Jessica tiểu thư xin đứng lên, như vậy sẽ làm JaeJoong... tiểu thư sợ.” JunSu không được tự nhiên nói.

Nhưng Jessica vẫn không đứng lên, chỉ chăm chăm nhìn YunHo mặt không chút cảm xúc. JaeJoong tâm mềm nhũn, thì thầm vào tai YunHo:

“Bảo cô ấy đứng lên đi, như vậy hơi quá đáng.”

“Vừa nãy cô ta đối với cậu cũng thực quá phận.” YunHo nói, một chút ý tứ gọi Jessica đứng lên cũng không có.

JaeJoong sửng sốt, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của YunHo, dùng một loại ánh mắt ‘làm ơn đi mà’ nhìn hắn. YunHo nhìn cậu một hồi mới đồng ý thỏa hiệp, hơi gật đầu. JaeJoong nở nụ cười, nói với Jessica:

“Mau đứng lên đi, anh ấy tha cho cô rồi đó.”

Jessica kinh ngạc nhìn JaeJoong, một câu cũng không nói nổi.

Ngay khoảnh khắc thấy nụ cười của JaeJoong, Jessica cho rằng mình đã nhìn thấy thiên sứ. Cô ta đứng lên hổ thẹn cúi đầu, nhỏ giọng nói:

“JaeJoong tiểu thư, cảm ơn đã giúp tôi cầu tình.”

“A? Không cần.” JaeJoong cười, khoát khoát tay.

Jessica và nam nhân trung niên cúi chào YunHo xong liền rời đi, tầm mắt tập trung trên người JaeJoong cũng dần dần giảm bớt, lúc này cậu mới nhẹ nhàng thở ra.

“Ở trên thế giới này, người lương thiện không nhất định nhận được báo đáp tốt. Lần sau đừng lương thiện như vậy.” YunHo nói xong, kéo JaeJoong đứng lên.

“Gi? Muốn đi đâu?” JaeJoong tuy hỏi nhưng vẫn ngoan ngoãn theo sát YunHo.

YunHo mang JaeJoong đi đến sảnh chính, xoay người đem cậu kéo vào trong ngực, âm nhạc lập tức vang lên. YunHo hạ giọng nói với JaeJoong:

“Khiêu cho tốt, bằng không xảy ra vấn đề lớn.”

JaeJoong hoảng sợ gạt đầu lia lịa, trong não lại hiện lên vô số hình ảnh máu me.

JaeJoong cố gắng theo sát vũ bước của YunHo, chỉ cần một bước sai lầm toàn bộ hội trường sẽ đạn bay đầy trời, máu bắn khắp nơi.

“Tự nhiên đi, sự thật không có khủng bố đến vậy đâu.” YunHo bất đắc dĩ thở dài.

JaeJoong xấu hổ cười cười, nói:

“Tôi hỏi, nơi này có khi nào đột nhiên có bắn nhau không?”

“Nói không chừng.”

“A... Ha ha.”

“Bất quá tôi có một vấn đề muốn hỏi cậu.”

“Sao?” JaeJoong nghi hoặc.

YunHo cúi đầu nhìn ngực JaeJoong, hỏi:

“Bên trong có cái gì vậy?”

Con bà nó Jung YunHo thần kinh! Thiếu gì cái để quan tâm, cứ nhiên lại quan tâm đến cái này!?

JaeJoong ngẩng đầu hung hăng trừng mắt lườm YunHo nói:

“Len sợi.”

“Gì?” YunHo hiển nhiên không nghe rõ.

“Tôi nói bên trong nhét hai cái len sợi! Như thế nào? Phải sờ thử xem có xúc cảm hay không à?” JaeJoong nghiêng răng.

YunHo nhướn mi, khóe miệng hơi hơi gợn lên, có chút ý cười, lại ầm nhẩn không cười, nhìn cậu lắc lắc đầu.

JaeJoong nhìn YunHo một bộ muốn cười nhưng lại không cười càng thêm điên tiết, âm thầm dùng chân đạp YunHo một cước. Sau đó mặt mày sáng lạn, ngọt ngào nói:

“Jung YunHo, có cơ hội tôi sẽ nhét hai cái len sợi vào người anh, cho anh hiểu được cảm thụ của tôi hiện tại. Anh là đồ thần kinh đục nước béo cò, ngu ngốc!”

YunHo bị đau hơi nhú mày, nhưng cũng không nói gì, trước sau như một ôm JaeJoong cùng nhảy điệu waltz hoa lệ. JaeJoong cứ xoay một cái rồi lại một cái hoàn mỹ, cuối cùng âm nhạc cũng dừng, JaeJoong khẩn cấp trở lại bên cạnh YooChun và JunSu ngồi.

“JaeJoong thiếu gia, có khỏe không?” JunSu thân thiết hỏi han.

JaeJoong ngẩng đầu nhìn JunSu, biểu tình như sắp khóc, lại như ủy khuất, tuy nhiên miệng lại hung hăng mắng thô tục:

“Khốn nạn, hyung muốn hôn mê! Con mẹ nó, nếu về sau có ai bảo hyung xoay vòng, hyung liền giết cả nhà người đó!”

YooChun cùng JunSu bất đắc dĩ lắc đầu cười, JaeJoong thì vẫn cứ lăm lăm mắng chửi. YunHo ở bên cạnh, mặt vẫn không chút cảm xúc yên lặng ngồi.

“Buổi tối hảo, thiếu gia.” Một nam tử anh tuấn mang rượu đi đến trước mặt YunHo và JaeJoong.

YunHo giương mắt lạnh lùng nhìn hắn một cái, hỏi:

“Nhìn cả đêm còn chưa đủ sao? Ji Hoon.”

Ji Hoon cười khê, tầm mắt vẫn như cũ đặt trên người JaeJoong, nói:

“Mỹ nhân như JaeJoong tiểu thư không gặp nhiều, chỉ tiếc đã thuộc về thiếu gia. Bằng không sẽ có nhiều nam nhân hợp lại, sẵn sàng sống chết vì tiểu thư a!”

JaeJoong đối với ánh mắt của Ji Hoon có chút ghê sợ, cậu khê nhích người lại gần YunHo.

“Nếu vậy người cũng là một phần tử trong đó.” YunHo nói, là ngữ khí khẳng định.

Ji Hoon nở nụ cười, không chút sợ hãi gật đầu.

JaeJoong trong lòng đem mười tám đời tổ tông của Ji Hoon ân cần hỏi han một lần, mà ngay cả biểu tình trên mặt cậu cũng bắt đầu vận vẹo. JunSu thấy khuôn mặt vận vẹo của JaeJoong, lập tức có thể tưởng tượng được cậu đang mắng thô tục đến thế nào!

“Một đám ‘sẵn sàng sống chết’ các người, với khả năng của ta, có thể vĩnh viễn cho các người nhắm mắt lại.” YunHo nói, ngữ khí không hề thay đổi.

“Ha hã... Có thể làm cho thiếu gia lãnh huyết xem như bảo bối như vậy, xem ra là thật sự yêu JaeJoong tiểu thư mà. JaeJoong tiểu thư vận khí thật tốt, thiếu gia tôn quý của chúng ta, từng cự tuyệt không biết bao nhiêu nữ nhân a!” Ji Hoon nói xong, trên miệng vẫn lộ ra một nụ cười tiểu nhân.

JaeJoong cố gắng nén xúc động muốn trợn trắng mắt, khê cười cười với Ji Hoon. Nếu không e ngại nơi này nhiều đại ca xã hội đen như vậy, cậu liền nhắc vấy cho hắn một cốc, thật là một kẻ tiểu nhân đáng ghét!

“Tất cả đứng yên, cảnh sát!” Một tiếng cảnh sát nhất thời làm toàn bộ ngậy đại.

Kim JaeJoong nhìn cảnh sát nghiêm trang ở phía cửa, giật mình hết hồn, có chuyện gì vậy?

Chỉ thấy nam nhân cầm đầu thu hồi súng lục, bước đến chỗ YunHo:

“Thiếu gia, chúng ta lại gặp nhau.”

“Như thế nào? Mở tiệc cũng phạm pháp sao Choi cảnh quan.” YunHo vẫn như trước cao quý ngồi trên ghế sa lon không nhúc nhích.

“Mở tiệc thì không phạm pháp, nhưng mà các người có giấu vài thứ phạm pháp trên người hay không tôi cũng không biết.” Choi Dong Wook nói xong, mắt chuyển đến JaeJoong bên cạnh, ngơ ngẩn.

“Cẩn thận ánh mắt của người, Choi cảnh quan.” Jung YunHo lập tức đứng lên chắn trước mặt cậu.

Dong Wook xấu hổ thu hồi tầm mắt, nói:

“Thiếu gia, tôi nhận được báo cáo các người cất giấu vật trái phép, cho nên mời ngài hợp tác, chúng tôi phải soát người!”

YunHo nghe xong cũng không vội, thản nhiên:

“Soát người? Có lệnh không?”

Choi Dong Wook nhất thời im lặng.

“Giống như Choi cảnh quan không có lệnh liền tự tiện xông vào buổi tiệc của người khác đòi soát người, có phải buồn cười lắm hay không?” Một bộ ngữ khí không ai bì nổi.

“Thiếu gia, ngài đừng đắc ý.”

“Lời này hẳn là ta nói mới đúng. Đừng tưởng rằng thu được báo cáo gì đó là có thể định tội ta, nói cho người biết điều này không có khả năng. Ít nhất tới lúc chết, người cũng không được nhìn thấy ta bị bắt.”

YunHo nói xong, ánh mắt nhìn YooChun đang lẫn lộn trong đám người.

“Ngài... Chúng ta đi!” Choi Dong Wook tức giận, cái gì cũng không nói được.

“Đứng đó.” YunHo đứng lên đi tới trước mặt Choi Dong Wook, trầm giọng:

“Quấy rầy tiệc của ta lâu như vậy, không định giải thích gì sao?”

Choi Dong Wook kinh ngạc nhìn Jung YunHo.

“Đạo lý làm người ấy, Choi cảnh quan không cần ta phải dạy lại chứ?” YunHo tiếp tục.

“...Hôm nay, tôi thật xin lỗi” Dong Wook nói xong, cũng không quay lại, đi ra khỏi cửa.

Hội trường lập tức vang lên sang sảng tiếng cười của các lão đại, còn có thanh âm khen ngợi YunHo.

JaeJoong nhìn YunHo trước mắt không nói nên lời, YunHo như vậy, thật quá mạnh mẽ. Tuy rằng hần bình thường cũng lạnh lùng nghiêm mặt, nhưng mà không có biểu hiện thái độ thế này.

Jung YunHo vừa mới nãy, cường thế đến mức làm người khác không dám tới gần.

“Thiếu gia, tìm được rồi.” YooChun nói, túm một người đi tới trước mặt YunHo.

YunHo quay đầu lại nhìn người kia, hơi hơi nhướn mày, hỏi:

“Ta nhớ rõ đã nói trước, tiệc rượu không thể mang đồ vậy này nọ lại, phải không?”

“Thiếu gia, tiểu nhân không dám, thật sự không dám.”

“Phế vật.” YunHo thờ ơ quay đầu đi, YooChun lời nam nhân không ngừng cầu xin tha thứ biến mất trước mặt mọi người.

JaeJoong rõ ràng nghe được hội trường vang lên một mảng hít không khí. Cậu cảm thấy dường như cảnh này quá quen thuộc, tựa như lần đầu tiên gặp hần vậy. Có lẽ đây mới chân chính là Jung YunHo, lãnh khốc như vậy, không coi ai ra gì như vậy, ngay cả cảnh sát cũng dám đùa giỡn như vậy, chính là mafia thiếu gia không ai bì nổi.

9. Chương 9

Editor: Flower Nhật

Một tuần lễ sau buổi tiệc, JaeJoong cơ hồ không nhìn thấy bóng dáng của YunHo. Nghe JunSu nói là có chuyện gì phải xuất ngoại, đại khái chưa về liền được.

Vì thế JaeJoong lại trở về cuộc sống không có gì làm. Cả ngày không phải cùng ChangMin tranh cãi ầm ĩ, thì lại lôi kéo JunSu lăm nhăm linh tinh. Hôm nay lại túm ChangMin đòi đi ra ngoài chơi.

“Ngu ngốc, anh tỉnh đi được không!? Suốt ngày muốn ra ngoài chơi, anh cho là anh còn nhỏ à?” ChangMin chịu không nổi cảm thán.

“ChangMin, sao nhóc có thể nói anh như vậy?” JaeJoong vẻ mặt đáng thương, ôm cổ ChangMin.

“Nói cho anh biết, cầm anh sờ đầu tui!”

“Được thôi, chỉ cần nhóc đáp ứng theo anh ra ngoài chơi.” JaeJoong đắc ý cười, tay ở trước mặt ChangMin lúc ẩn lúc hiện, tạo thành uy hiếp vô hình.

“Được rồi được rồi, anh đừng làm động tác này trước mặt tui nữa.” ChangMin cuối cùng bị bại bởi JaeJoong.

“Ai nha, ChangMin bé bỏng đáng yêu của ta, thiệt là yêu nhóc chết mất.” JaeJoong gào ầm lên, xong quệt mồm, hướng tới mặt ChangMin.

ChangMin duỗi bàn tay nhỏ bé ra, ngăn chặn hướng đến của JaeJoong, lạnh lùng:

“Đừng đem cái miệng ghê tởm của anh hướng về tui.”

“A a a a, ChangMin thật vô tình.” JaeJoong nói xong, đẩy tay ChangMin ra, hung hăng hôn một phát.

“Anh này ngu ngốc! Nước miếng!!” ChangMin tức điên lên.

Náo loạn hơn nửa ngày, JaeJoong mới cao hứng phần chấn lòi kéo ChangMin xuất môn. Mặc dù mặt ChangMin thối đến đen thui, nhưng JaeJoong cũng không ngại, chỉ cần mình vui vẻ là tốt rồi.

Ở bên ngoài đi dạo cả buổi, JaeJoong cũng chẳng tìm được nơi nào để chơi, cuối cùng mang ChangMin đến quán bar Heechul làm thêm. Lúc mang ChangMin đi vào, JaeJoong có điểm do dự, ChangMin đáng yêu như vậy, nhờ bị nữ nhân trong đó chọc ghẹo thì làm sao bây giờ?!

Nhưng sự thật chứng minh ý tưởng của cậu là dư thừa, bởi vì ChangMin từ đầu tới chân đều lạnh như băng, làm cho mấy nữ nhân có muốn cũng không dám lại gần.

Thực mẹ nó lạnh một cái dạng như Jung YunHo.

JaeJoong ở trong lòng mắng, sau đó vươn tay xoa tóc ChangMin, nói với Kim Heechul:

“Đây là con của Jung YunHo, ChangMin.”

“MO?! Baby, hyung không nghe lầm chứ?! Thiếu gia có đứa con lớn như vậy?” Heechul kinh ngạc nhìn về phía ChangMin.

Kim JaeJoong trầm trọng gật đầu:

“Lúc mới đầu em cũng thực kinh ngạc, nhưng về sau mới biết là thu dưỡng.”

Heechul từ trên xuống dưới đánh giá ChangMin một phen, ChangMin nhìn Heechul với ánh mắt khinh bỉ mãnh liệt.

“Quả nhiên ngu ngốc đều là một cái dạng như vậy.” Nói xong trừng mắt nhìn JaeJoong.

“Tiểu tử thôi, chú ý lời của nhóc!” JaeJoong đưa tay nhéo nhéo mặt thằng bé.

“Tui nói chính là nói thật.” ChangMin nói xong, khinh thường bĩu môi.

Sau khi xử lý tốt tất cả công việc, YunHo rút cục về tới Hàn Quốc. Nhìn thấy du đảng nữ nhân kia trước cửa nhà, YunHo hướng mắt hỏi YooChun, YooChun nói rằng đó là bạn gái của JaJoong, Min Hyo Chan.

YunHo thoáng nhú mày, xuống xe mặt không chút cảm xúc bước vào nhà.

“Jung...”

“Min Hyo Chan tiểu thư cũng phải gọi là thiếu gia. Tên của thiếu gia không phải để người khác tùy tiện gọi.” YooChun nói.

“... Thiếu gia, xin hỏi JaeJoong đâu?” Min Hyo Chan đỏ mặt hỏi.

“Không biết.” YunHo mặt không chút cảm xúc nói, nâng đôi chân thon dài lên đi vào.

“Min Hyo Chan tiểu thư, mời vào.” YooChun đối Hyo Chan làm ra tư thế thỉnh, cùng nàng bước vào trong nhà.

Lúc về đến nhà, không nhìn thấy bóng dáng JaeJoong, ChangMin, cùng JunSu đâu. Quản gia nói cho YunHo biết JaeJoong và ChangMin đi ra ngoài chơi, còn JunSu đang đi đón họ trở về, sau đó thông báo tình huống mấy ngày nay của JaeJoong. YunHo nghe xong gật đầu, nói quản gia chuẩn bị cơm chiều, rồi đi lên lầu.

Chỉ lát sau đã nghe tiếng tranh cãi ầm ĩ của JaeJoong và ChangMin từ phía cửa. Vừa nhìn thấy YooChun, JaeJoong lập tức chạy lại hỏi:

“YooChun, các người đã trở lại? Jung YunHo đâu?”

YooChun cười cười, đáp:

“Thiếu gia ở trên phòng, JaeJoong thiếu gia. Đúng rồi, bạn gái ngài, Min Hyo Chan đến đây.”

“A, Hyo, sao cậu lại tới đây?” JaeJoong hỏi, hơi hơi nhú mày.

“Tớ tìm khắp nơi không thấy cậu. Di động cậu lại tắt, tớ lo lắng.” Hyo Chan nói xong, lại gần nắm tay JaeJoong.

“Di động tớ quên sạc.”

JaeJoong đáp, ngẩng đầu liền thấy được YunHo ở trên lầu nhìn mình, không biết vì sao cậu lại hoảng hốt, vội vàng rút tay Min Hyo Chan ra. Sau lại cảm thấy có chút xấu hổ, vì thế cười cười với nàng:

“Như vậy đi, cậu về trước, ngày mai tớ đến tìm cậu.”

“Nếu đã đến đây, thì ở lại dùng cơm đi.” YunHo lên tiếng, làm JaeJoong ngây ngẩn cả người.

Cậu kinh ngạc nhìn gương mặt YunHo không chút cảm xúc, đoán không ra rốt cục hắn đang nghĩ gì.

Chỉ thấy YunHo đi xuống lầu, nhưng không đi vào phòng khách, mà trực tiếp đi đến hoa viên. JaeJoong thấy vậy, quay đầu nói với Hyo Chan:

“Hyo, cậu cứ ngồi, tớ đi một chút.” Nói xong lập tức chạy về phía hoa viên.

“Jung YunHo.” JaeJoong gọi, YunHo dừng cước bộ.

“Sao?” Hắn đáp, không quay đầu lại.

“Anh là có ý gì? Vì sao phải để Hyo ở lại ăn cơm?” JaeJoong chất vấn, trong giọng nói có chút tức giận.

“Cậu ghen? Tôi không có ý với bạn gái cậu.” YunHo đáp, ngữ khí thản nhiên.

“Không phải.” JaeJoong vội vã trả lời.

Kỳ thật cậu cũng không biết tại sao mình lại tức giận, chỉ là đơn thuần không muốn Min Hyo Chan ở lại đây ăn cơm thôi. Cảm thấy được cô ấy nhìn YunHo với ánh mắt không bình thường, cậu không muốn Hyo Chan nhìn YunHo như vậy!

“Vậy vấn đề gì?” YunHo quay đầu nhìn JaeJoong.

JaeJoong chậm rãi đi đến bên cạnh YunHo, hỏi:

“Mấy ngày nay anh đi đâu?”

“Xuất ngoại, có một số việc phải xử lý.”

“Đều tốt cả?”

“Ừ.”

“Vậy à.” JaeJoong hữu khí vô lực đáp.

Jung YunHo vươn tay xoa nhẹ tóc cậu:

“Vì sao lại không vui?”

“... Tôi không có không vui.” Đáng chết, bị nhìn thấu.

“Nói dối.” YunHo nói xong, nâng mặt cậu lên.

JaeJoong thấy được mặt mình trong mắt YunHo. Tim lại bắt đầu đập hỗn loạn, cậu cuống quýt tránh khỏi tay YunHo, mồm miệng không rõ nói:

“Tôi... Tôi không thích như vậy, anh lúc nào mặt mày cũng thối, vì cái gì lại được nhiều nữ nhân thích như vậy? Chẳng lẽ anh không phát hiện ánh mắt Hyo nhìn anh đều tràn ngập yêu thương sao?!”

“Cho nên cậu chán ghét nhìn đến tôi?” YunHo nhướn mày.

“Không phải, không phải. A, muốn chết. Vì sao anh suốt ngày cứ xuyên tạc ý của tôi.” JaeJoong chán nản nói.

“Vậy phải nói là cậu chán ghét nữ nhân khác nhìn chăm chăm vào tôi?”

JaeJoong há miệng thở dốc, không nói gì. Hình như là vậy.

YunHo nhìn biểu tình ngơ ngác của JaeJoong, khóe miệng không nghe lời lại khẽ giương lên. Hắn vươn tay, nâng mặt cậu lên, dùng ngón cái nhẹ nhàng ma xát, đề thấp âm thanh:

“JaeJoong, không phải là yêu tôi rồi đi?”

JaeJoong như bị điện giật, cả người đều run rẩy, trợn mắt há hốc mồm lần nữa nhìn YunHo. Đây là lần đầu tiên hắn dùng ngữ khí này nói chuyện với cậu, vốn chỉ đơn giản một câu, nhưng lại mị hoặc đến khó cưỡng lại.

“Yêu... yêu cái đầu anh ấy! Anh ngu ngốc à? Tôi là đàn ông chân chính làm sao có thể yêu anh được. Anh không phải là tự sướng quá cao đi?!” JaeJoong sau khi lắp bắp nói xong, lập tức chạy trốn về phòng.

YunHo đứng tại chỗ nở nụ cười, nụ cười thư thái lần đầu tiên trong đời.

Kim JaeJoong, cậu quả là một con nhím nhỏ đáng yêu.

Còn JaeJoong một đường chạy như điên về phòng của mình, đóng chặt cửa phòng nín thở trái tim đang nhảy loạn. Sao... Như thế nào có thể nhảy lại như thế?!

“Muốn chết muốn chết! Tại sao có thể như vậy?! Chẳng lẽ mình thật sự giống tên hỗn đản đó nói, mình yêu hắn? Không có khả năng!! Tuyệt đối không có khả năng! Nhất định là mình ghen tị, bởi vì Hyo là bạn gái mình, mà bạn gái mình lại nhìn tên khốn kia bằng ánh mắt yêu thương như vậy nên mình ghen tị. Đúng, nhất định là như vậy!”

“Như vậy có thể lý giải vì sao mình không thích Hyo nhìn hắn, sau đó lại còn ghen tuông nhắm nhá nữa. Trời ơi, chết tiệt, Kim JaeJoong ngu ngốc toàn suy nghĩ bậy bạ không thôi!”

Sẽ không đâu, tuyệt đối sẽ không yêu Jung YunHo đâu!

Kim JaeJoong giây này vừa quyết tâm dùng dùng, giây kế tiếp lại bắt đầu dao động.

“Jung YunHo ngu ngốc kia, rất lợi hại à, thích hắn cũng không phải kì lạ.”

“A a a a a, chính là hắn rất đáng sợ, giết người rất đáng sợ! Hơn nữa hắn cho mình ở đây đơn giản chỉ vì...” JaeJoong lăm bằm lăm bầu đến đây rốt cục ngừng lại.

Đúng vậy, Jung YunHo cho Kim JaeJoong ở đây, chẳng phải là để phòng cậu nói chuyện hôm đó ra sao? Đối với YunHo, JaeJoong chẳng phải là cái đinh trong mắt đi? Nói không chừng khi nào YunHo không kiên nhẫn, liền đem JaeJoong dẹp luôn.

Tâm tình liền bình tĩnh trở lại, chỉ vì nghĩ tới nguyên nhân YunHo đưa mình tới đây. Đơn giản chỉ vì ngăn chặn miệng của mình mà thôi.

“Kim JaeJoong đối với Jung YunHo, là một tồn tại rất chóng mặt đi.” JaeJoong sâu kín nói xong, mở cửa đi ra ngoài.

“JaeJoong thiếu gia, đã có thể ăn cơm chiều.” JunSu nói xong cùng JaeJoong xuống lầu.

Vừa tới dưới nhà, JaeJoong liền nhìn thấy YunHo mặt không chút cảm xúc ngồi trên bàn ăn. Cậu thật sự rất muốn biết, đối với hắn mà nói, cậu rốt cục chiếm vị trí nào.

Nhưng có lẽ, đáp án thật khiến người ta thất vọng đi. Chẳng lẽ lần đó hôn mình, chỉ là một trò đùa thôi sao?

10. Chương 10

Editor: Flower Nhật

Bởi vì đột nhiên nghĩ tới một số vấn đề ngoài dự kiến, JaeJoong từ lúc ngồi vào bàn ăn liền như phiêu diêu trên cõi thần tiên, nghĩ nghĩ cái gì cũng không ra, chỉ biết trong lòng thực phiền.

“JaeJoong, JaeJoong.” Min Hyo Chan liên tục gọi hai tiếng, JaeJoong vẫn không nghe được.

YunHo hé mắt nhìn JaeJoong thất thần, nhẹ giọng gọi.

“JaeJoong.” Thanh âm không lớn, JaeJoong lại lập tức quay đầu lại.

“Cậu thất thần.” YunHo nói xong, ngược mắt chỉ chỉ Min Hyo Chan bên cạnh cậu.

JaeJoong nhìn Hyo Chan vẻ mặt bất mãn, mới xấu hổ nhìn nàng cười cười:

“Hyo, ngưng ngưng, tớ không để ý. Có chuyện gì vậy?”

Min Hyo Chan nhìn Kim JaeJoong, lại nhìn Jung YunHo, cảm thấy được đặc biệt ủy khuất. Vì thế cái gì cũng chưa nói liền bỏ chạy ra hoa viên, JaeJoong khó hiểu nhìn Hyo Chan, lại quay đầu lại nhìn YunHo, nhưng YunHo cũng không nhìn cậu. JaeJoong cắn răng đuổi theo nàng.

Tới hoa viên, JaeJoong thấy Hyo Chan đưa lưng về phía mình, vai run nhè nhẹ, cậu nhíu mày:

“Làm sao vậy?”

Min Hyo Chan quay lại đối diện JaeJoong, nói

“JaeJoong, chúng ta chia tay đi.”

JaeJoong ngẩn người, nhìn Hyo Chan một hồi lâu, rồi chậm rãi gật đầu.

Nhưng mà Min Hyo Chan lại khóc càng thêm lợi hại, nàng nước nỡ:

“Kỳ thật cậu từ sớm đã hy vọng cùng tớ chia tay phải không? Kỳ thật cậu không thích tớ có phải không? Tớ có cái gì không tốt? Thời điểm cậu thất vọng nhất, tớ vẫn luôn bên cạnh cậu, hiện tại vì cái gì lại chia tay?”

Nghe nàng nói xong, trong lòng cậu tràn đầy hối lỗi, nàng nói đúng.

“Thực xin lỗi.” Cậu chỉ có thể nói ba chữ kia.

“Tớ không cần thực xin lỗi! JaeJoong, cậu nói đi, tớ có cái gì không tốt?! Đáng người không tốt sao? Khuôn mặt không được sao? Hay bởi không có tiền!?” Hyo Chan nói xong, vươn tay nắm chặt áo JaeJoong.

“Không phải như thế Hyo, có lẽ tình yêu của chúng ta đã hết. Đối với cậu, tớ đã không còn cảm giác động tâm nữa.” JaeJoong nói xong, nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra.

Min Hyo Chan vẻ mặt không thể tin nhìn JaeJoong, nàng không nghĩ tới JaeJoong có thể nói ra như vậy. Tức giận cùng ủy khuất đồng thời nảy lên trong lòng, Hyo Chan giơ tay muốn tát JaeJoong. Cậu cũng không định trốn, cứ như vậy thẳng tắp đứng yên chờ Hyo Chan đánh, nhưng mà đợi một hồi lâu, vẫn không cảm thấy gì.

JaeJoong mở mắt ra nhìn, chỉ nhìn thấy tấm lưng cao lớn của Jung YunHo, xuyên thấu lưng hắn, cậu thấy được YunHo đang hung hăng nắm chặt tay Min Hyo Chan.

“Jung YunHo, anh điên rồi, mau buông!” JaeJoong nói xong, vội vàng kéo YunHo ra.

YunHo không quay lại nhìn JaeJoong, mắt lộ ra hung quang trừng Hyo Chan:

“Chưa từng có người dám ở trước mặt ta đối người của ta động thủ. Nếu không nghĩ tới cậu ấy, ta đã đem tay cô chặt đi.”

Ngữ khí lạnh đến mức khiến JaeJoong cũng hoảng sợ, phục hồi tinh thần lại cậu vội kéo hắn ra phía sau, sốt ruột hỏi Min Hyo Chan:

“Hyo, cậu không sao chứ? Có đau hay không?”

“Kim JaeJoong, cô ấy là người vừa định đánh cậu.” YunHo nói, trong giọng nói ảm chứa tức giận.

“Chuyện của tôi không tới phiên anh trông nom!” JaeJoong vừa thốt ra, một giây sau lập tức hối hận.

Ý thức được mình nói sai, JaeJoong quay đầu nghĩ muốn cùng YunHo giải thích, nhìn lại đã thấy hần rời đi. JaeJoong hối hận ức chế tự làm xù tóc mình, nói với Hyo Chan:

“Hyo, chúng ta cứ như vậy đi. Tất cả đều tại tớ không tốt, cậu sẽ tìm được người tốt hơn tớ.”

“JaeJoong, cậu không phải là cùng thiếu gia có cái gì chứ?” Hyo Chan nhẹ giọng hỏi.

JaeJoong kinh ngạc nhìn nàng, lắc lắc đầu:

“Không có đâu, cậu đừng nghĩ nhiều.”

“Nhưng vì sao anh ấy lại nói như vậy? Cái gì là người của anh ấy?” Min Hyo Chan tiếp tục ép hỏi.

“... Tớ hiện tại ở chỗ anh ta, đương nhiên là người của anh ta.” JaeJoong tùy tiện quăng đại một lý do, cậu không muốn cùng Hyo Chan nói nhiều. Hiện tại cậu đang nghĩ nên giải thích với YunHo như thế nào.

“JaeJoong...”

“Đều đã nói rõ ràng như vậy, cậu mau đi đi, nơi này không phải nhà của tớ, cậu ở lâu anh ta sẽ tức giận.” JaeJoong dứt lời, xoay người bước đi thẳng.

JaeJoong vừa vào trong, ánh mắt vội vã tìm kiếm thân ảnh của YunHo, nhưng vô luận thế nào cũng nhìn không thấy. Vì thế liền chạy vào phòng YunHo, lại nhớ đi qua đi lại trước cửa n lần cũng không dám đưa tay gõ cửa. Cho đến khi sau lưng vang lên giọng nói tràn ngập khinh bỉ của ChangMin, JaeJoong mới phát hiện đằng sau có người.

“Tui hỏi, anh cả ngày ở trong này đi tới đi lui làm cái gì đấy?” ChangMin nói xong, cười đến dào dạt đắc ý.

“Không... không. Anh đang tập thể dục.” JaeJoong lắp liếm, cậu có diện mới nói với ChangMin mình tìm YunHo giải thích.

“JaeJoong thiếu gia, trong nhà có phòng tập thể thao.” YooChun cố nén cười nói.

“Hahaha..., phải không? Tôi không biết đó.” JaeJoong xấu hổ cười.

“Ngu ngốc, vì cái loại nữ nhân này chộc tức ba ba tui, đáng giá sao?” ChangMin trừng mắt nhìn JaeJoong đang cúi đầu.

“Anh... không phải đang tìm anh ấy giải thích sao?” Cậu ủy khuất nói.

“JaeJoong thiếu gia, thiếu gia không có ở nhà.”

“Hả? Đi nơi nào? Vì cái gì cậu ở?” JaeJoong hỏi liên tiếp.

YooChun nhin không được mỉm cười, đáp:

“YooChun cũng không nhất thiết phải theo sát thiếu gia một tắc không rời.”

“A? Vậy mấy giờ anh ấy về?”

ChangMin cùng YooChun nhún nhún vai, tỏ vẻ không biết.

JaeJoong bị què, quệt quệt miệng, ngay tại trước cửa YunHo ngồi xuống, hùng hờn:

“Tôi ở đây chờ anh ấy trở về!”

ChangMin nhìn JaeJoong một bộ ‘chết cũng phải chờ’, liền nhe răng cười ha hả, cười đến rớt nước mắt, sau đó đến bên cạnh JaeJoong, lấy tay đẩy đẩy đầu cậu nói:

“Kim JaeJoong, đầu anh là để trang trí cho đẹp hay sao? Chẳng lẽ anh không biết thời đại này có công cụ tiên tiến là điện thoại di động rồi hay sao?”

Nói xong nhìn đến JaeJoong ngốc lảng, lại thêm một trận cười thoải mái.

“Du côn các ké như anh làm sao biết số của hần? Nhóc cười cái quỷ gì a?!” JaeJoong nói xong, hung hăng trừng mắt liếc ChangMin.

ChangMin ngẩn người, thần nhiên:

“Như vậy tui cũng lực bất tòng tâm nha JaeJoong, chính mình tự lo liệu đi. Đã làm vậy, không thể sống tốt đâu.” Ngữ khí làm JaeJoong thật muốn lòi ChangMin qua đánh nó vài phát.

JaeJoong chán nản đứng lên, đưa tay phủi phủi hông, quay sang hỏi YooChun:

“Tối nhất thì khi nào trở về?”

“JaeJoong thiếu gia, cái này YooChun cũng không dám cam đoan.”

“Thượng Đế ơi, có phải Kim JaeJoong con kiếp trước chơi lửa như thế nào không cẩn thận đốt đuôi người hay không, như thế nào lại đùa giỡn con như vậy?!” JaeJoong vẻ mặt bi tráng gào thét, chỉ thiếu chút nữa là rơi nước mắt.

YooChun bất đắc dĩ nhìn JaeJoong cười cười, sau đó xoay người đi xuống lầu.

JaeJoong u oán trừng mắt lườm phòng YunHo một hồi lâu mới nâng chân lên chuẩn bị lết về, ai ngờ quay người lại liền đụng phải vòng ngực cứng rắn của ai kia, JaeJoong hơi hơi ngắc đầu, nhìn đến chính là gương mặt không chút cảm xúc của YunHo.

“A... Jung... Jung YunHo.”

JaeJoong mồm miệng không rõ ràng, lui từng bước về sau suýt bị té ngã, được YunHo đứng lúc kéo trở lại. Nhưng YunHo sau khi kéo JaeJoong về, thì để cậu qua một bên rồi bước vào phòng.

“Này, Jung YunHo.” JaeJoong hoảng hốt giữ tay hắn lại.

“Có việc gì ngày mai nói sau, tôi muốn tắm.” YunHo không quay đầu lại nói, bỏ tay cậu ra, tiếp tục bước vào phòng.

Kim JaeJoong tròn mắt há hốc mồm mà nhìn cửa phòng YunHo mở ra rồi đóng lại, hết thấy đều phản ứng không kịp.

Thật sự giận rồi sao?

JaeJoong thất vọng cúi đầu, sau đó xoay người tựa theo cánh cửa, từ từ trượt xuống. Mặt đặt lên đầu gối, trừng mắt nhìn khoảng không phía trước, phảng phất như có gì đó đâm vào ánh mắt, đau!

Lúc JunSu đưa Min Hyo Chan trở về, liền nhìn thấy JaeJoong ngồi trước cửa phòng YunHo một bộ dáng sắp khóc, liền chạy lại ngồi xuống trước mặt cậu:

“JaeJoong thiếu gia ngài làm sao vậy?”

JaeJoong ngẩng đầu lên thấy gương mặt khản trương của JunSu, nhin không được òa khóc:

“JunSu.”

JunSu nuốt khan, nhìn JaeJoong đột nhiên bật khóc, sợ tới mức tim không ra phương hướng.

“Jae... JaeJoong thiếu gia đừng khóc a. JunSu biết chia tay cùng bạn gái là rất buồn, nhưng mà ngài đừng khóc như vậy, JunSu... JunSu không biết nên làm cái gì bây giờ!” JunSu mồm miệng mất sức sống.

“Không phải! Oa oa oa oa, là tên khốn Jung YunHo kia giận hyung! Chỉ là không cẩn thận nói sai một câu mà thôi, hấn liền hờ hững với hyung, rõ keo kiệt mà.” JaeJoong nói xong, còn giống trẻ con lấy tay dụi dụi.

JunSu há miệng thở dốc, cái gì cũng không nói được.

Sau đó cửa phòng YunHo mở ra, hấn nghiêm mặt lạnh lùng nhìn JaeJoong khóc như đứa nhỏ, lại liếc mắt sang JunSu. JunSu thức thời nhanh chóng nhón gót rời đi. YunHo vươn tay kéo JaeJoong vào phòng mình, ‘rầm’ một tiếng đóng cửa lại.

JaeJoong hai mắt đầm lệ mông lung nhìn YunHo, cứ như là vô cùng, vô cùng chịu ủy khuất vậy.

“Khóc cái gì? Tôi cũng không đánh cậu.” YunHo kéo Kim JaeJoong ngồi lên giường.

“Chính là anh không để ý tới tôi! Oa oa oa oa.” Nghe ngữ khí của YunHo, JaeJoong càng khóc lợi hại hơn.

“Là chính cậu bảo tôi không cần lo cho cậu.”

“Tôi là nhất thời nhanh miệng nói sai thôi! Anh lại để ý như vậy sao? Hơn nữa, tôi đã ăn nói khép nép hướng anh giải thích rồi, anh lại còn lấy cái thái độ thối nát đó đối với tôi.” JaeJoong càng nói càng ủy khuất, thề sống chết ngồi khóc đến hết ngày.

Nhìn JaeJoong không ngừng rơi nước mắt, YunHo chịu không nổi đưa tay lau, nhẹ giọng nói:

“Được rồi, là lỗi của tôi. Đừng khóc Kim JaeJoong.”

JaeJoong nghe YunHo nhận sai, càng không ngừng khóc được, nước mắt cứ liên tục rơi xối xả, cho đến khi YunHo hạ thất lưng, đem JaeJoong ôm vào lòng, nói:

“Tôi đã nhận sai rồi, cậu còn muốn như thế nào nữa?”

“Không được! Khó khăn lắm mới có thể rơi nước mắt, làm sao có thể nói dừng là dừng a, tôi cũng không phải vùi nước.” JaeJoong nói xong lập tức bịt kín miệng lại, nguy rồi, lỡ mồm.

“Nói như vậy, nước mắt cậu là giả?” YunHo nhướn mày, ngữ khí bắt đầu lạnh xuống.

JaeJoong nước mắt vừa ngừng, giờ phút này vì bảo trụ tánh mạng lại bắt đầu tuôn như mưa, rất có ý tứ làm nũng nói:

“Nước mắt còn có thể là giả sao! Anh không tin có thể tự mình ném thử.” Sau đó lại là một trận nước nỏ.

YunHo nhìn JaeJoong trong chốc lát, đột nhiên cúi đầu hôn lên môi cậu, JaeJoong sửng sốt, ngay cả khóc cũng quên luôn, vội đẩy YunHo ra, hỏi:

“Anh... Anh vì sao lại hôn tôi?” Mặt đỏ đến rồi tím rồi mù.

YunHo dùng ngón cái vuốt ve môi JaeJoong, khẽ mỉm cười:

“Không phải cậu bảo tôi ném nước mắt sao?”

“Không phải từ miệng! Anh đùa giỡn lưu manh!”

YunHo lại cúi đầu hôn lên môi JaeJoong, nói:

“Nhưng là, nước mắt có lướt qua nơi này, đúng không?”

JaeJoong mặt đỏ lên, bay qua người YunHo ngã lên trên giường nằm ngay đơ.

Quên đi, dù sao hắn không tức giận là được, mặc kệ hắn làm cái gì đấy! Xem ra chiêu nước mắt công hiệu lắm nha, thật không uống công mình xem nhiều phim lâm ly bi đát như vậy.

JaeJoong trong đầu vẫn cứ nghĩ lung tung linh tinh, đến cả chìm vào giấc ngủ khi nào cũng không biết.

11. Chương 11

Editor: Flower Nhật

Trong giấc ngủ, JaeJoong cảm thấy thật an ổn, khẽ nhích nhích người lại gần. Đột nhiên, cậu cảm thấy có điểm lạ, như thế nào hôm nay lại đặc biệt ấm áp?

Nghi hoặc mở to mắt ra, nhìn thấy sau đầu mình là cánh tay rắn chắc của ai kia, JaeJoong lẩm bẩm ‘Xin Thượng Đế phù hộ con’ rồi chậm rãi quay người ra đằng sau, quả nhiên thấy được khuôn mặt của YunHo!

Ai nha mẹ ơi!

JaeJoong trong lòng kinh hô một tiếng, tối hôm qua ngủ lại trong phòng hắc cũng không biết!

Trộm ngấm ngấm bộ dáng khi ngủ của YunHo, JaeJoong không chú ý đến bàn tay đang di động của hắc, đến khi kịp phản ứng thì cậu đã bị YunHo xoay người đặt dưới thân.

“Nha! Jung... Jung YunHo, anh làm cái gì?! Tránh ra!” JaeJoong cuống quýt giãy giụa.

YunHo không trả lời vội, chỉ nhẹ nhàng cầm bàn tay đang âm ỉ của JaeJoong giam trên đỉnh đầu, sau đó gian tà cười:

“Đừng lộn xộn.”

JaeJoong mặt đỏ hồng, không kịp nhìn biểu tình của YunHo, gào lên:

“Jung YunHo, tôi cho anh biết, anh đừng hòng nghĩ này nọ với tôi! Còn nữa, mau buông ra, bằng không tôi... A hờn đản! Anh đừng cần ưm...”

Nghे tiếng rên rĩ của bản thân, JaeJoong lập tức cắn chặt môi dưới, trừng mắt kinh ngạc nhìn YunHo đang cắn xương quai xanh của mình.

Hắc, không phải muốn... thượng mình đi?!

JaeJoong nghĩ xong, lập tức ngẩng phắt đầu dậy, lại bị cái hôn của YunHo đè xuống, vừa tính phun lời mắng chửi cũng phải nuốt vào trong.

Nụ hôn lần này cùng lần trước không giống nhau, nếu như nói lần trước là ôn nhu, thì lần này chính là bá đạo, còn mang theo khí thế sở hữu mãnh liệt, tràn đầy đều là ***.

Đầu lưỡi YunHo mạnh mẽ thâm nhập khoang miệng JaeJoong, mút mát mật dịch bên trong, đầu lưỡi linh hoạt dò xét từng góc ngách, cuối cùng dừng lại trên đầu lưỡi cậu, kéo sang khoang miệng mình, chậm rãi nhấm nháp.

Bởi vì nụ hôn quá kịch liệt, nên khi tách ra vô tình phát ra âm thanh làm người ta thẹn thùng, một đường chỉ bạc theo trong miệng hai người đi ra. YunHo ngẩng đầu nhìn JaeJoong, từ từ buông lỏng cánh tay đang bị giam của cậu.

Tuy rằng tay đã được giải phóng, nhưng JaeJoong lúc này giống như đang trầm mê giữa những cái hôn, chẳng những không phản kháng, mà còn vươn tay ôm lưng YunHo, nghiêng đầu để môi YunHo thuận đường hôn xuống vành tai mình.

YunHo nhìn JaeJoong nhu thuận như vậy càng thêm làm càn, ở trên cổ dùng sức hôn mạnh, để lại một cái ký hiệu. Tiếp theo để lại vô số ký hiệu lớn nhỏ dọc xương quai xanh, sau đó ngẩng đầu hỏi cậu:

“JaeJoong, em... Có biết chúng ta hiện tại đang làm cái gì hay không? Nếu em không muốn, tôi sẽ lập tức dừng lại.”

Nghe YunHo nói xong, JaeJoong hoàn toàn tỉnh táo lại, muốn cự tuyệt, nhưng thân thể không khống chế được ngẩng đầu hôn hân. Cái này cho dù JaeJoong có ăm ỉ bảo ‘Không’ thì YunHo cũng sẽ mạnh mẽ thương cậu a!

Đầu lưỡi chạm khê chạm, JaeJoong cảm giác được YunHo đang cởi y phục của mình, bàn tay lạnh lạnh dừng trước ngực cậu, nắm hai điểm hồng hồng.

“Ừm...” JaeJoong cúi đầu rên rỉ một tiếng.

YunHo rời khỏi môi JaeJoong, cúi đầu ngậm một điểm hồng của cậu, bên kia vẫn như trước lấy tay vuốt ve.

Vươn đầu lưỡi đảo một vòng quanh điểm hồng đáng yêu kia, sau đó hơi hơi cắn, nhẹ nhàng kéo kéo, nghe được tiếng rên rỉ không nặng không nhẹ của JaeJoong như trong dự kiến, YunHo cười cười, sau đó buông điểm hồng đã bị mình đùa giỡn đến cứng lên, đi tới bên kia, bàn tay không ngoan ngoãn lần theo đường cong của JaeJoong đến hạ thân, muốn cởi quần cậu thì lại bị JaeJoong bắt lấy.

“Làm sao vậy?” Thanh âm khàn khàn mang theo *** nồng đậm.

“Em... Em...” JaeJoong đỏ mặt, ‘Em em’ nửa ngày cũng không nói được.

YunHo nhìn mặt khuôn mặt khó hiểu của JaeJoong suy nghĩ trong chốc lát, sau đó mới hiểu ra là do cậu thẹn thùng, cười cười hôn lên cổ JaeJoong, YunHo đẩy nhẹ tay cậu ra, tiếp tục công việc của mình.

Lúc quần bị cởi, cả người JaeJoong đỏ hồng hết như tôm luộc, YunHo kề sát tai cậu, thì thầm hỏi:

“JaeJoong, này không phải là lần đầu tiên của em đi? Em chính là một người luyện ái ba năm.”

“Ai... Ai nói yêu ba năm liền nhất định sẽ làm chứ.”

“Thật tốt, vậy lần đầu tiên của em là tôi.” YunHo cúi đầu nở nụ cười.

“Anh vui về cái quỷ gì nha!” JaeJoong giờ phút này muốn thẹn đến chết, đã vậy YunHo còn cố tình chen mấy câu ngu ngốc vô.

“Bởi vì, lần đầu tiên của em là tôi.” YunHo nói xong, lại tiếp tục làm việc của mình.

JaeJoong ngẩn người, khóe miệng không tự giác cong lên, ngay lập tức lại bị tiếng rên rỉ thay thế. YunHo cởi bỏ vật che chắn cuối cùng của cậu, cầm lấy phần thân hơi ngẩng đầu, nhẹ nhàng lên xuống.

“Ừm hừ... Jung... YunHo, anh không lẽ ưm... đã có kinh nghiệm?” JaeJoong rất hưởng thụ mắt nhắm mắt mở hỏi.

“Nhìn em tự nhiên có.” YunHo dùng lực một chút, JaeJoong liền chịu không nổi cả người run lên.

“Thực miễn cảm.” YunHo mỉm cười, tiếp tục xoa nắn, cho đến khi JaeJoong sắp đạt đến cực hạn.

JaeJoong khó chịu cong người lên, hai tay cầm chặt ra giường, cắn môi dưới ngăn chặn tiếng rên rỉ dọa người. YunHo cũng không vội, dùng sức nhéo nhéo phần thân của cậu, khiến JaeJoong không thể không mở miệng rên lên, sau đó hần nhốn mảy dờng động tác, không nhúc nhích nhìn JaeJoong.

JaeJoong khó hiểu nhìn YunHo, thấy hần bất động nhìn mình liền quệt quệt miệng, hỏi:

“Làm sao vậy?”

“Em muốn tôi làm thế nào?”

“Anh...” Đến lúc này rồi mà còn muốn làm khó mình.

“Sao? Em không nói tôi không biết phải làm những gì.” YunHo nói rồi đưa tay lướt qua môi JaeJoong.

JaeJoong bắt lấy tay YunHo, sau đó lôi tay hần đến hạ thân của mình, nói:

“... Em... muốn anh đối em giống vừa nãy.” Mặt đỏ bừng bừng.

YunHo thuận thế vuốt ve:

“Thích không JaeJoong?”

Cậu bị buộc đến nước mắt đều sớm rơi xuống, gật gật đầu, liền vươn tay ôm cổ YunHo, áp thân thể mình lên, tìm kiếm an ủi.

YunHo một bên hôn JaeJoong, một bên tiếp tục động tác dờ dang, làm JaeJoong thở gấp liên tục. Đến khi cậu sắp phóng thích thì đột nhiên hần thả chậm tốc độ.

“Ừm a... Ừm... Mau... Nhanh lên, em... Mau không được... Ân...” JaeJoong hổn hển nói, đưa tay muốn tự mình an ủi thì bị YunHo ngăn lại.

“Gọi tên tôi, gọi tên tôi tôi sẽ giúp em.” YunHo nói xong, tiếp tục chậm rãi lên xuống.

“Ừm hừ... Jung... Jung YunHo...” JaeJoong khó nhọc gọi.

“Sai rồi.” YunHo bắt màn nhú mày.

“Hỗn đản! Anh... Anh khi dễ em, không cho em bắn... Ừm... Yun... Yun, nhanh lên.” JaeJoong bị tra tấn, khẽ khóc, lung tung nói xong thì cảm thấy động tác trên tay YunHo đột nhiên nhanh hơn.

“Ừm... Aha... Ân... A a a...” JaeJoong rốt cục giải phóng trong tay YunHo.

JaeJoong vô lực nằm ở trên giường mở to mồm thở phì phò, tròn mắt thoáng nhìn YunHo vươn đầu lưỡi liếm liếm đồ vật của mình trên tay, JaeJoong xấu hổ muốn chết, đúng lúc YunHo nhìn qua, cậu lập tức lấy gối che mặt mình lại:

“Đừng nhìn em!”

“Vì sao? Hương vị của JaeJoong ăn thật ngon.” YunHo nói, tay lại đưa về phía hạ thân JaeJoong, tách đôi chân tuyết trắng thon dài ra.

“Anh còn muốn làm gì?! A...” Lời nói bị ngắt quãng vì động tác của YunHo, hần đem một ngón tay tiến vào mật huyết của cậu.

“JaeJoong, em thỏa mãn, nhưng tôi thì chưa.” YunHo đáp, dùng tay kia ném cái gối đi, hôn lên môi JaeJoong.

“Ừm... Em... Em cũng có thể lấy tay... Giúp anh.”

“Tay không thỏa mãn được tôi, phải nơi này mới được.” YunHo nói xong, lại duỗi thêm một ngón tay vào.

“A... Đau! Đau quá... Ân... Chờ... Chờ một chút, anh đừng... Đừng nhúc nhích a...” JaeJoong nhú chặt mày.

“Không thể đợi được nữa.” YunHo đáp, kéo tay cậu đến hạ thân của hắn.

JaeJoong lúc chạm vào phân thân của YunHo liền hoảng sợ, đây là của con người sao?

YunHo ấn tay JaeJoong lên xuống vài cái ở hạ thân mình, sau đó nói với cậu:

“JaeJoong, tự mình động.”

JaeJoong đỏ mặt chậm rãi lên xuống, cậu cảm thấy được phân thân của hắn còn có thể lớn hơn nữa, không khỏi hưng hăng hâm mộ một phen.

Lúc YunHo đưa ba ngón tay tiến vào mật huyết của JaeJoong, JaeJoong bị đau, dùng sức nắm chặt phân thân của YunHo, hai mắt siết chặt lại bị tước mất vũ khí.

“Thật... Đau quá. Không làm nữa, không làm nữa Jung YunHo.” Hốc mắt JaeJoong bắt đầu đỏ lên, cậu không nghĩ sẽ đau như vậy.

“Đã đến đây thì không dừng được nữa, JaeJoong.” Ngay từ đầu tôi đã cho em cơ hội.

YunHo nói xong, ba ngón tay trong cơ thể cậu bắt đầu hoạt động khai khẩn, đau đớn cùng khoái cảm khác thường mang đến cho JaeJoong mâu thuẫn trước nay chưa từng có. Cậu vừa muốn YunHo rút tay ra, lại vừa muốn ngón tay của hắn tiếp tục thâm nhập.

“Ân... A... Ân hừ... Anh... Đừng xâm nhập nữa ... Ân... Đủ... Đủ sâu a...”

Cảm thấy khai mở đã đủ, YunHo rút tay ra, sau đó nâng phân thân lên để trước mặt huyết của cậu, cọ cọ quanh thân mật huyết rồi chậm rãi đưa vào.

“Ân... A... Đau... Đau quá... Đi ra ngoài... Jung YunHo đi ra ngoài... Thật sự từ bỏ... Đau quá...” JaeJoong vừa nói, vừa khóc.

“Ngoan, ôm chặt tôi, thả lỏng đi.” YunHo ngẩng đầu hôn lên nước mắt JaeJoong.

Vất vả lắm mới đi vào được một nửa, YunHo đã nhện đến mức đầu đầy mồ hôi, còn JaeJoong sống chết không chịu để một nửa còn lại tiến vào, YunHo đành phải dừng lại dỗ JaeJoong.

“Ngoan, lập tức không đau. JaeJoong, JaeJoong... Đừng khóc.” YunHo khẽ lau mồ hôi trên trán cậu, ôn nhu nói.

“Oa, không làm nữa Jung YunHo, thật sự đau quá, em chịu không nổi.” JaeJoong khóc lắc lắc đầu, bộ dáng đáng thương khiến YunHo thật muốn hung hăng tiến vào.

“Yun... Yun, không làm nữa được không? Không làm nữa, đau quá, em sẽ chết mất, năn nỉ anh mà.”

JaeJoong làm nũng, khiến cho YunHo nghe xong có loại xúc động muốn chết. Chẳng lẽ em không biết đối với nam nhân, thời điểm *** đến không cần làm nũng sao?!

“Ngoan, thừa dịp lý trí của tôi còn, cho tôi đi vào, bằng không khiến em càng đau thôi JaeJoong.”

“... Kia... Vậy anh nhẹ một chút nha...” JaeJoong còn chưa nói hết câu đã bị YunHo dùng sức, một nhịp tiến thẳng vào trong, nước mắt lập tức tuôn xối xả.

“Lừa đảo! Lừa đảo! Anh gạt em, rõ ràng bảo anh nhẹ một chút đi, anh... Ừ... A... Ân hừ... A a a... Đừng, đừng như vậy... Mau.”

YunHo không chịu nổi khẽ run lên, mặt huyết như lửa nóng hút chặt phân thân của hắn. YunHo trong cơ thể JaeJoong chậm rãi trườn sát, bởi vì đã quen dần, nên ra vào càng thêm thuận lợi.

“Ừm... Aha... Ừm... Chậm... Chậm một chút a... Không cần... Không cần sâu như vậy... Ân hừ... Đến... Đến đỉnh...” JaeJoong câu được câu mất thỉnh thoảng nói, vươn tay ôm chặt bả vai YunHo.

“JaeJoong... Ân... Thật thoải mái...” YunHo nói xong, liền cúi đầu hôn lên môi JaeJoong.

JaeJoong dù bị hôn nhưng vì tốc độ quá nhanh của YunHo mà vẫn phát ra tiếng rên rỉ nhỏ, lúc YunHo dùng sức một nhịp tiến vào, JaeJoong lập tức rời khỏi môi hắn hô lớn.

“A a a a a... Ân... Yun... Lại... Lại dùng lực đi... Aha... Ừ...” JaeJoong kim lòng không được nói, hai chân quăn quanh thắt lưng YunHo.

YunHo đưa hai chân JaeJoong lên vai, sau đó dùng sức tiến vào người cậu, JaeJoong thấp giọng rên rỉ, chỉ cần nhắc đầu liền thấy nơi kết hợp của hai người, còn rõ ràng thấy được phân thân YunHo ra vào trong cơ thể mình.

“JaeJoong... JaeJoong...” YunHo điên cuồng mà trườn sát, không ngừng gọi tên JaeJoong.

Giờ phút này, lý trí của hắn như bị *** cắn nuốt, trong đầu chỉ nghĩ phải hung hăng tiến vào người cậu,

điên cuồng mà đoạt lấy hết thảy của cậu.

“Ân hừ... A a a... Không... Không được... Yun, phải... Muốn... Ừ... Mau... Nhanh lên...” JaeJoong nói xong, ôm chặt cổ YunHo.

Tay YunHo giúp JaeJoong lên xuống, đồng thời cũng gia tăng tốc độ trườn sát của mình. Mỗi lần xâm nhập, JaeJoong đều không chịu nổi cong mình ra sau tạo thành tư thế thật xinh đẹp, đối với YunHo mà nói, chính là hấp dẫn vô cùng.

“A a a... Phải... Muốn ... Ừ... Ân... Yun... Yun... A... A...”

“Ân... JaeJoong... Cùng nhau... Ân...”

YunHo ôm lấy JaeJoong, tiến vào càng thêm sâu, đồng thời trong cơ thể JaeJoong chuyển động. Một tiếng gầm nhẹ của cả hai, rốt cuộc cùng nhau tới đỉnh, cả hai cùng lúc ngã xuống giường thở hổn hển.

YunHo nhìn JaeJoong thần tình ửng đỏ sau khi đạt tới cao trào, không khỏi ngẩng đầu hôn lên môi cậu, JaeJoong cũng ôm chặt cổ YunHo, nhận cái hôn của hắn. Phân thân của YunHo còn tại trong cơ thể cậu liền cứng rần lên, chỉ chốc lát sau lại vang lên tiếng rên rỉ của JaeJoong. Xem ra sáng nay cả hai người đều không ra khỏi phòng được rồi, à nhầm, phải nói là không xuống giường được rồi.

“YooChun, anh nói ngu ngốc kia đi đâu?” ChangMin không tin được ngoáy ngoáy lỗ tai.

“ChangMin thiếu gia, ngài không có nghe nhầm, JaeJoong thiếu gia ở trong phòng thiếu gia, từ tối hôm qua đến bây giờ.” YooChun nói, cố ý nhấn mạnh ‘từ tối hôm qua đến bây giờ’.

“Khó trách JaeJoong thiếu gia đến giờ còn chưa xuống dưới, hôm qua JunSu thấy thiếu gia đem JaeJoong thiếu gia đang khóc lóc kéo vào trong phòng.” JunSu mỉm cười nói.

“... Bọn họ không phải là đang làm chuyện mà nhi đồng không nên biết đi?!” ChangMin thần tình hắc tuyến nhìn lên lầu.

“Chính xác!” YooChun nhìn ChangMin, trầm trọng gật đầu.

ChangMin liếc lên lầu, khó hiểu:

“Thực không biết hẳn thích ngu ngốc kia chỗ nào.”

“ChangMin thiếu gia cũng thực thích JaeJoong thiếu gia không phải sao? Ngài chưa từng trước mặt người khác cười qua, chỉ trừ lúc ở cùng JaeJoong thiếu gia.” JunSu nói.

“JunSu, sao anh suốt ngày bệnh vực JaeJoong vậy?” ChangMin trừng mắt nhìn JunSu.

“ChangMin thiếu gia, JunSu cảm thấy JaeJoong thiếu gia là một người thực đáng yêu, mà ngay cả khi thô tục, JaeJoong thiếu gia cũng có thể nói rất đáng yêu mà. Hơn nữa ở cùng một chỗ với JaeJoong thiếu gia có thể gặp được nhiều chuyện lý thú a!” JunSu đáp, không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười.

“YooChun, anh cảm thấy thế nào?” ChangMin quay sang YooChun.

YooChun cười cười, nói:

“Ngay cả thiếu gia cùng ChangMin thiếu gia đều thích JaeJoong thiếu gia, thì làm sao YooChun có thể không thích mà?”

“Ai, nói lại lần nữa, tui không có thích ngu ngốc kia!” Mới là lạ.

YooChun cùng JunSu nhìn nhau cười, không nói gì.

12. Chương 12

Editor: Flower Nhật

Kim JaeJoong không biết đã ngủ bao lâu, khi cậu tỉnh lại thì đã không thấy YunHo trong phòng. Cúi đầu nhìn quần áo sạch sẽ trên người mình, JaeJoong cho đến giờ vẫn không thể tin được mình cùng YunHo làm, lại làm ba lần!

Nếu như nói lần đầu tiên là không khống chế được, vậy chứ lần thứ hai và thứ ba là gì? Huống chi ngay từ lần đầu, bản thân mình còn thanh tỉnh nhưng vẫn đáp ứng hẳn.

JaeJoong quả thực rối rắm, mình và YunHo rốt cuộc là gì của nhau? Jung YunHo chưa từng nói thích JaeJoong, lại càng đừng nói tới yêu. Chính mình đối với YunHo là cảm giác gì cũng chưa rõ ràng liền cùng hẳn làm, này hết thấy đều xảy ra quá nhanh.

Loại quan hệ này, chẳng lẽ gọi là bạn giường sao?

Nghĩ đến từ này, JaeJoong gắt gao nhú mào, lấy tay chống thân ngồi dậy, phía sau truyền đến từng đợt đau đốn, thắt lưng một chút khí lực cũng không có.

Cậu cắn cắn môi, xoay người bước xuống giường, khó khăn đi tới cửa, cửa vừa mở liền thấy JunSu đứng ở

ngoài, thấy JaeJoong đi ra lập tức vươn tay đỡ cậu, nói:

“JaeJoong thiếu gia, ngài có đói bụng không? Thiếu gia kêu JunSu chuẩn bữa sáng cho JaeJoong thiếu gia ăn.”

“Hắn ở đâu?” JaeJoong ngữ khí bất hảo hỏi.

“Thiếu gia cùng ca đi ra ngoài, nghe nói trong bang có việc, chắc cũng phải khá lâu mới về, phân phó JunSu phải chăm sóc JaeJoong thiếu gia thật tốt.” JunSu trả lời.

Cậu miễn cưỡng gật gật đầu, sau đó đột nhiên nhận ra trong nhà có rất nhiều nam nhân mặc âu phục đen, liền hỏi:

“Những người này là ai?”

“JaeJoong thiếu gia, những người này là do thiếu gia phái đến để bảo hộ ngài. Còn nữa, thiếu gia nói JaeJoong thiếu gia mấy ngày này không nên ra ngoài, nếu như có việc gấp cần phải đi thì nhất định phải mang theo ChangMin thiếu gia và JunSu.”

JaeJoong nghe xong liền đen mặt.

ChangMin, chẳng lẽ muốn ta nhất định nửa bước không rời ChangMin? YunHo hẳn là rất quan tâm ChangMin đi.

“JaeJoong thiếu gia?” JunSu nghi hoặc gọi.

JaeJoong lắc đầu, nói:

“Không có gì, đi xuống thôi.”

JunSu đỡ JaeJoong đi xuống lầu, vừa mới bước xuống thì bị đám người mặc âu phục đen gọi to ‘JaeJoong thiếu gia’ khiến cậu ba hồn bảy phách đều bay mất. Phục hồi tinh thần lại, JaeJoong quay qua nói với JunSu:

“Về sau bảo họ đừng gọi hyung như vậy nữa, thực là giống đại ca quá đi!” (người ta là đại tỷ mà)

JunSu gật gật đầu, để JaeJoong ngồi trên ghế sa lon, sau đó đi lấy đồ ăn cho cậu. JaeJoong ngồi một mình lại bắt đầu miên man suy nghĩ, cuối cùng hối hận ném cái gối đang ôm trong ngực.

“Thực mẹ nó gặp quỷ, cứ nhiên lại cùng hấn làm! A a a a.”

“Ngu ngốc, anh lại lên cơn gì nữa?!” ChangMin nhìn, vẻ mặt khinh bỉ ngồi xuống bên cạnh JaeJoong.

JaeJoong thấy ChangMin liền đổ ky, đây là đứa con mà YunHo sủng ái vô cùng!

“Này, tiểu quỷ chết tiệt, xem ra nhóc thật hạnh phúc khi được YunHo sủng ái như vậy nha, còn nói anh vô luận đi đâu đều phải mang theo nhóc, thực mẹ nó đáng ghét!”

ChangMin trừng mắt liếc JaeJoong, sau đó nhìn gối ôm trên mặt đất vừa bị JaeJoong ném đi:

“Ngu ngốc! Hấn sủng ái chính là anh, không phải tui, đừng có cái gì cũng đổ lên người tui.”

“Gi?” JaeJoong khó hiểu nhìn ChangMin.

“Anh nghe cho kỹ, người hấn sủng ái là anh không phải tui. Mọi việc hấn bảo anh làm, hết thấy đều vì an toàn của anh. Anh phải biết rằng, người như hấn, điều tối kỵ nhất chính là để người khác tìm được nhược điểm, cũng giống như rỗng sợ bị hủy nghịch lân vậy. Mà anh, Kim tiên sinh ngu ngốc, anh chính là nghịch lân của YunHo!”

“ChangMin...” JaeJoong tròn mắt nhìn ChangMin, cậu không thể tin một đứa nhỏ 8 tuổi có thể nói được như vậy.

“Cái gì, gọi tên tui nhưng không nói câu nào, lại còn nhìn tui bằng cái bộ dáng như ăn phải phân.” ChangMin ghét bỏ nói.

“Con mẹ nó tiểu quỷ thôi, nhóc nói ai ăn phân hả!” JaeJoong gào lên, đem gối ôm phía sau ném tới.

Sau đó hai người như cũ náo loạn cả lên, cuối cùng nhờ JunSu khuyên ngăn mới tạm thời đình chiến.

Một tuần sau, Jung YunHo vẫn biến mất không thấy tăm hơi, JaeJoong buồn chán kêu JunSu chỉ mình một số động tác phòng thân đơn giản.

“Ngu ngốc! Anh là đánh nhau hay cào loạn thế hả? Anh rốt cuộc là làm cái gì vậy?!” ChangMin lần thứ một trăm lẻ một nói.

“Nha, tiểu tử thôi đừng nói nhiều! Nói nữa anh đạp chết nhóc a!” JaeJoong ức chế quát.

“Không sao JaeJoong thiếu gia, chúng ta thử lại một lần nữa.” JunSu nhanh chóng ngăn cuộc cãi nhau của

hai người họ lại.

JaeJoong hung hăng trừng mắt lườm ChangMin một cái, mới xoay người tiếp tục học võ, cứ như vậy một tuần nữa lại trôi qua. Cuối cùng vào sáng sớm của tuần thứ ba, JaeJoong thấy được thân ảnh YooChun, lập tức chạy đến bên cạnh YooChun nói:

“YooChun, cậu rốt cục đã về!”

“JaeJoong thiếu gia, thiếu gia ở trong phòng. Thiếu gia mệt chết đi, cho nên thỉnh JaeJoong thiếu gia đến thăm.” YooChun cười cười nói.

“Hừ, ai bảo tôi muốn thăm hắn, tôi muốn đến phòng bếp a!”

Sau đó lon ton chạy vào trong bếp, chốc lát sau liền thấy JaeJoong bưng chén tham trà lén lén lút lút đến phòng YunHo.

Khi đứng trước phòng hắn, JaeJoong khần trương vô cùng, từ lúc bọn họ làm, thì không gặp nhau hơn mấy tuần, bây giờ tự nhiên cậu đứng trước cửa phòng hắn, có phải hơi kì quái hay không?

JaeJoong còn chưa nghĩ xong, ChangMin đi ngang qua đã chạy đến gõ cửa phòng YunHo, sau đó phóng như bay xuống lầu, hại JaeJoong muốn nhắc chân đạp nó cũng không kịp.

“Ai?” Bên trong cửa phòng truyền đến âm thanh lạnh lùng.

JaeJoong đứng ngoài cửa hơi run rẩy, cậu khẽ hắng giọng trả lời:

“Là em.”

“JaeJoong sao? Vào đi.”

JaeJoong đẩy cửa ra, liền thấy bóng dáng YunHo. Sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, mang chén tham trà đến trước mặt hắn, cúi đầu nói:

“Này... đây là JunSu bảo em đưa cho anh.”

YunHo nhận chén trà trong tay JaeJoong:

“Cám ơn em, JaeJoong.”

“Đã nói là JunSu mà, đừng cảm ơn em.” JaeJoong không được tự nhiên đáp.

Chỉ thấy YunHo đem chén tham trà đặt trên bàn, không hề có ý định uống. JaeJoong nhú mày, hỏi:

“Anh không uống sao?”

“JaeJoong.” YunHo đột nhiên gọi tên JaeJoong.

“Sao?”

“Cho tôi ôm một cái được không?” YunHo cúi đầu nhìn JaeJoong.

JaeJoong không dám nhìn thẳng YunHo, cũng không trả lời, chỉ khẽ gật đầu. Sau đó, YunHo giang hai tay, đem JaeJoong ôm vào ngực:

“Cảm ơn.”

“Thật sự là mệt chết đi sao?” JaeJoong nhẹ giọng hỏi, có cảm giác YunHo trở về lần này thay đổi rất nhiều.

“Không sao, tôi sẽ không để em bị tổn thương, JaeJoong.” YunHo đáp, lại ôm cậu chặt hơn.

“Có liên quan đến em sao?”

“Không. Không liên quan đến em. Đừng nghĩ nhiều.” YunHo xoa tóc JaeJoong, rồi hôn lên đỉnh đầu cậu.

“Jung YunHo, anh...”

“Không thể gọi tôi là YunHo sao?”

“...YunHo, anh nghỉ ngơi đi, em ra ngoài một chút.”

“Tôi muốn ôm em ngủ.” YunHo thản nhiên nói.

Sau đó, JaeJoong tựa vào ngực YunHo, bồi hấn ngủ. YunHo vừa nằm lên giường, liền nhắm hai mắt lại, nhưng mà giấc ngủ không an ổn, luôn xoay tới xoay lui, JaeJoong nhìn nãy giờ, cuối cùng nhận không được vươn tay ôm lưng YunHo, YunHo thể nhưng lại ngủ an ổn.

JaeJoong cười cười, cũng nhắm hai mắt lại.

Cậu nghĩ, có lẽ mình đã yêu YunHo mất rồi.

Lúc JaeJoong mơ mơ màng màng tỉnh lại thì thấy YunHo đang nhìn mình, cậu dụi dụi mắt hỏi:

“Làm sao vậy?”

YunHo cười, nói:

“Tôi nghĩ, nếu mỗi ngày thức dậy, có thể nhìn thấy em đầu tiên thật tốt.”

“Anh... Anh thay đổi.” JaeJoong bị YunHo đột nhiên thay đổi làm hết hồn.

“Cái dạng này, tôi chỉ cho em xem.” YunHo vươn tay xoa mặt JaeJoong.

“Cái... Có ý gì?”

“JaeJoong, em có dám ở cùng tôi hay không? Tuy rằng sẽ rất nguy hiểm, nhưng với khả năng của tôi, tôi sẽ bảo vệ em an toàn.”

“Việc nên làm, không nên làm chúng ta đều đã làm, anh cho rằng em còn có lý do để chạy trốn sao?” JaeJoong mỉm cười đáp.

YunHo cũng cười, hôn khẽ lên trán cậu.

“JaeJoong.” Sau đó không nói gì nữa.

JaeJoong kiểu gì cũng không nghĩ rằng cuộc sống của mình có thể trở nên kịch tính như vậy, vốn dĩ cậu là một người bình thường, gặp được YunHo, tất cả đều thay đổi.

Lúc ăn tối, JaeJoong vẫn không thể tin được mình cuối cùng ở cùng một chỗ với YunHo, cho dù lúc này hắn đang ngồi bên cạnh mình, JaeJoong vẫn như trước cắn đũa miên man suy nghĩ.

“JaeJoong.” YunHo gọi JaeJoong đang thả hồn theo gió.

“A? Làm sao vậy?” Cậu giật mình, vẽ mặt mờ mịt nhìn YunHo.

YunHo có điểm dở khóc dở cười trả lời:

“Cái này là tôi hỏi em mới đúng. Em như thế nào cần dưa không ăn cơm?”

“Ngu ngốc đương nhiên rất đặc biệt a, anh ta cho rằng dưa ăn ngon hơn cơm.” ChangMin khinh thường nói.

“Tiểu quỷ chết tiệt! Nhóc muốn chết à?!” JaeJoong hung hăng trừng mắt liếc ChangMin, ChangMin cũng không vừa trợn mắt liếc lại.

YunHo vươn tay xoa tóc JaeJoong đang tức giận, nói:

“Đừng nháo, ăn cơm.”

“Nga.” JaeJoong ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm.

ChangMin kinh ngạc khó tin nhìn JaeJoong biết vâng lời, lại nhìn sang YunHo đang gấp thức ăn cho JaeJoong. Cuối cùng vẫn quyết định làm như vậy, cho dù biết rằng có thể sẽ gây nguy hiểm cho JaeJoong, YunHo vẫn cứ quyết định như vậy.

Jung YunHo, con đường này là do chính anh chọn, đến lúc đó nếu JaeJoong gặp chuyện gì, anh sẽ vô cùng hối hận.

13. Chương 13

Editor: Flower Nhật

Sau đó, YunHo lại biến mất, JaeJoong liền cả ngày ngồi ở nhà ngẩn người. Có đôi khi ngẩn người đến mức ChangMin nhéo nhéo mặt mình cũng không biết. JaeJoong là một người từng yêu ba năm, cậu cũng hiểu cái loại cảm giác nhớ người yêu này, hồi đó cậu cũng hay nhớ Min Hyo Chan như vậy, nhưng nhớ YunHo có phần hơn nhiều so với Min Hyo Chan.

Trong óc toàn là hình ảnh YunHo!

JaeJoong chịu không nổi lắc đầu, lẩm bẩm:

“Không được Kim JaeJoong! Mau dừng lại, mau dừng lại!!”

“Ngu ngốc, anh lại lên cơn gì nữa?” Thanh âm đầy khinh thường của ChangMin vang vọng bên tai.

JaeJoong giật mình quay lại, lập tức thấy gương mặt to đùng của ChangMin, cậu bị dọa đến mức té ngã. JaeJoong lồm cồm bò dậy, khẽ vuốt ngực, nói:

“Con mẹ nó, ChangMin thôi nát! Nhóc là quỷ a, đến lúc nào thế?”

ChangMin mặt không chút cảm xúc lườm JaeJoong một cái, sau đó vênh mặt tự hào:

“Tui mặc dù không phải quỷ, nhưng so với quỷ còn khủng bố hơn.”

Vừa dứt lời, trong hoa viên liền vang lên tiếng đánh nhau ầm ĩ, JaeJoong và ChangMin lập tức đứng dậy chạy ra ngoài xem, thấy đám JunSu đang đánh nhau với một đám khác. JunSu quay sang JaeJoong, gấp nói:

“JaeJoong thiếu gia, mau vào phòng!”

JaeJoong một lòng muốn giúp, đẩy ChangMin ra:

“ChangMin, nhóc về phòng, anh sẽ đi hỗ trợ JunSu.”

“Ngu ngốc, anh điên à? Đừng lên cơn nữa, anh không làm gì được đâu.” ChangMin vội giữ chặt JaeJoong đang lao ra ngoài.

“Buông ra! Mau về phòng đi.” Kim JaeJoong tức khí đẩy ChangMin ra, hùng hổ xông ra ngoài.

“Thật đúng là ngu ngốc.” ChangMin trừng mắt lườm JaeJoong đang lao đi, sau đó bay nhanh lên lầu hai trở về phòng.

Bên này, JaeJoong đã gia nhập cùng mọi người đánh nhau, JunSu thấy vậy vội chạy đến bên cạnh cậu, lo lắng:

“JaeJoong thiếu gia, ngài vào trong đi, không có việc gì đâu.”

“Không được, như thế nào có thể như vậy. Nói gì thì nói cậu đây cũng là nam nhân!” JaeJoong nói xong, nâng chân lên cho người trước mặt một cước.

“JaeJoong thiếu gia, người đó là phe của chúng ta.” JunSu bất đắc dĩ thở dài.

“A, thật có lỗi.” JaeJoong ngại ngần thè lưỡi, lại tiếp tục chen vào đánh nhau.

JunSu vì bảo vệ JaeJoong mà vẫn đứng phía trước cậu, nửa bước cũng không dám rời đi. Còn JaeJoong lại cứ hăng say hăng say đánh nhau, cho nên lúc JunSu còn nghĩ đang bảo vệ tốt JaeJoong ở phía sau, thì cậu đã chạy đi đâu mất.

JaeJoong rời khỏi phạm vi bảo vệ của JunSu, mà vì cậu không phân rõ đâu là địch đâu là ta, nên thấy ai cũng đánh, đánh ngã vài nam nhân, JaeJoong cảm thấy mình đã mệt muốn chết. Mấy người đó thể lực tốt thật, hơn nữa thân thể lại cứng ngắc, cậu đánh mà đau cả tay.

Thế nên JaeJoong thừa dịp mọi người không để ý liền ngồi xuống một góc khuất định nghỉ ngơi cho lại sức, ai ngờ, những người đó cứ như nhắm đến cậu, hết người này rồi đến người cứ lao vào. JaeJoong dựa theo những kiến thức học được của JunSu, vất vả giải quyết được bốn nam nhân cường tráng, rốt cục đến người thứ năm, cậu mệt quá đành ngồi xuống thở hổn hển.

Nhìn nam nhân kia chuẩn bị đánh mình, JaeJoong đột nhiên nhìn về phía xa xa gào ầm lên:

“A, Jung YunHo!”

Nam nhân lập tức ngừng lại, quay đầu ra phía sau xem xét, JaeJoong nhân cơ hội đó bay lên đá hấn một cước ngay nơi yếu hại. Nhìn nam nhân kia ngồi xồm xuống ôm hạ thể, JaeJoong nở nụ cười:

“Cái gì mà đánh nhau siêu hạng, căn bản chỉ là cái ngu ngốc.”

Sau đó cậu lấy cái xẻng kề bên, hung hăng gõ vào đầu hấn. Nam nhân lập tức ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Càng lúc càng nhiều người nhắm vào JaeJoong, đột nhiên vang lên tiếng súng bén nhọn, đám người lao về phía cậu đều lần lượt ngã xuống. JaeJoong ngẩng đầu nhìn về phía lầu hai, lại nhìn không thấy bất luận kẻ nào.

JaeJoong chưa kịp đặt câu hỏi, toàn bộ những kẻ xâm nhập vào hoa viên đều bị trúng đạn không thể động đậy. JunSu vội vã chạy đến bên người JaeJoong, chỉ thấy cậu ngơ ngác ngồi xuống đất.

JaeJoong nhìn một đồng thi thể, nói cái gì cũng không ra tiếng, dạ dày một trận bốc lên, nhưng lại nôn không ra. JunSu bên cạnh sốt ruột gọi tên JaeJoong, nhưng cậu đã bị cảnh tượng trước mắt dọa ngã, không phản ứng gì được.

JaeJoong gắt gao nhú mào, đột nhiên trước mắt tối sầm, một bàn tay lạnh lạnh che kín mắt cậu, JaeJoong biết đó là YunHo. Không nói lời nào, cậu dựa lên vai hấn, ngơ ngác nói:

“Em mệt mỏi quá.” Nghe không rõ cảm xúc gì.

“Thực xin lỗi.” YunHo nói xong, vươn tay bế JaeJoong dậy.

Sau một hồi trấn an JaeJoong xong, YunHo hôn trán cậu, bảo cậu đi tắm rửa. Lúc JaeJoong vào phòng tắm, YunHo mới thở dài tự hỏi, rốt cục cậu đang suy nghĩ gì? Nếu là bình thường, hẳn là cậu sẽ thô tục hết câu này đến câu khác, nhưng hôm nay, cậu chỉ nói mỗi câu mệt mỏi quá, quả nhiên là bị dọa rồi sao?

Hơn nửa giờ sau, JaeJoong mặc áo tắm bước ra, nhìn YunHo mặt không chút cảm xúc ngồi trên giường mình, cậu vừa lau lau tóc, vừa ngồi xuống bên cạnh hắn, hỏi:

“Đang nghĩ gì vậy?”

YunHo quay đầu lại, đem JaeJoong ôm vào trong ngực, lấy khăn trong tay cậu, rồi thay cậu lau tóc:

“Sợ không? Đây chính là cuộc sống của tôi, lúc nào cũng cận kề cái chết.”

“Không, chỉ là chưa thích ứng.”

“JaeJoong.”

“Sao?”

“Hay là đưa em trở về chỗ của em, rời xa cuộc sống của tôi, được không?”

“Ý là anh muốn phân rõ quan hệ với em à?” JaeJoong nói, trong giọng ản chứa tức giận cùng bối rối.

“Em sẽ trở thành nhược điểm của tôi.” YunHo đáp, tay vẫn tiếp tục lau tóc cho JaeJoong.

“Hiện tại cũng là vậy rồi, không phải sao?” JaeJoong nhìn thẳng mắt YunHo, ngữ khí cũng mềm nhẹ hơn.

“Ừ, ngay từ đầu đã là như vậy.” YunHo thành thật thừa nhận.

“Vậy tại sao còn nói vậy?” JaeJoong bất mãn.

“Nếu hôm nay em xảy ra chuyện gì, tôi sẽ điên mất. Em biết lúc có người báo tình hình trong nhà cho tôi, tâm trạng của tôi như thế nào không? Cái cảm giác này chưa bao giờ xuất hiện với tôi, nó gọi là sợ hãi. Tôi sợ, em biết không? Chỉ cần là việc của em, Jung YunHo dù bị chĩa súng trước mặt cũng không cảm

xúc đã không còn nữa.” Nghe YunHo nói xong, tâm JaeJoong ngọt ngào hẳn.

“Thế nên anh phải dạy võ cho em, để những lúc như vậy em có thể tự bảo vệ mình.” JaeJoong dựa vào ngực YunHo, cọ cọ.

YunHo không nói gì, cúi đầu nhìn JaeJoong, vươn tay ôm thắt lưng cậu, đột nhiên nghe JaeJoong hô đau.

“Làm sao vậy?” YunHo hỏi, cởi áo tắm của JaeJoong.

“Có thể là hôm nay không cẩn thận đụng phải, không có gì đâu. A, anh đừng có cởi áo của em!” JaeJoong vội vàng túm áo tắm của mình lại.

“Để tôi xem.” YunHo nhú mày.

“Không cần! Thật sự không cần, chỉ là bầm một chút mà thôi, không có gì đâu.” JaeJoon liếc mạng lác đầu.

“Tự mình cởi hay muốn tôi cởi?” YunHo mặt không chút cảm xúc nhìn JaeJoong.

JaeJoong quệt quệt mồm nhìn hẳn, có nhầm không, bắt cậu đứng trước mặt hẳn cởi áo? Thật sự là phiền muốn chết.

Nhìn mặt YunHo càng ngày càng thối, JaeJoong không còn cách nào đành thở dài nói:

“Anh... anh cởi đi.”

YunHo kéo JaeJoong ôm vào ngực, sau đó vén áo cậu lên, thấy được thắt lưng JaeJoong bị tím một mảnh, tuy không nghiêm trọng, nhưng cũng đủ làm YunHo đau lòng.

“Về sau phải cẩn thận một chút.”

YunHo nói, nhẹ nhàng xoa xoa. Xoa một hồi lâu mới gọi JunSu đi lấy rượu thuốc.

Sau khi bôi thuốc xong, JaeJoong mới dám ngẩng khuôn mặt đỏ bừng của mình lên. Đều tại Jung YunHo chết tiết, nếu không phải hẳn tự nhiên đưa tay xuống phía dưới, nếu JunSu chết tiết không đúng lúc đó bước vào, nếu không phải thời gian chết tiết trùng hợp như vậy, JaeJoong sẽ không bị biến thành cái dạng này.

“JaeJoong.”

“Cút, đừng gọi tên tôi.”

“Em sao thế?”

“Em sao thế? Jung YunHo chết tiết, anh còn dám hỏi tôi sao thế? Đương nhiên là không thể nào hết rồi, mất mặt là tôi chứ không phải anh.” JaeJoong hùng hổ.

“Thật sự không có gì đâu.”

“Mẹ nó, JunSu thấy tay anh ở dưới còn nói không có gì? Anh biết tay anh đang đặt ở đâu không?”

“Phần mông.”

“A a a a a, con mẹ nó, Jung YunHo khốn nạn! Bị người ta thấy anh còn có thể ăn nói thoải mái vui vẻ như vậy, anh vui vẻ cái quỷ gì a?” JaeJoong nắm chặt bả vai YunHo, liều mạng lắc lắc.

“JaeJoong xấu hổ muốn ngất.”

“Anh chết đi!” JaeJoong gào rú.

YunHo khẽ cười, sau đó thuận tay kéo JaeJoong vào lòng, nói:

“Ngủ đi.”

JaeJoong không nói gì, chỉ ngoan ngoãn nằm xuống. Cậu vừa nằm xuống, phát hiện hán cũng nằm xuống bên cạnh.

“YunHo, sao anh không về phòng ngủ?” JaeJoong hữu khí vô lực hỏi.

“Không, đêm nay tôi ngủ với em.”

“Cái gì chứ, em cũng không phải trẻ con. Đúng rồi, ChangMin! Anh không tới xem ChangMin sao?”

“Không cần, ChangMin đã sớm nhìn quen.”

“Nga, thật là làm khó nó, nó cũng chỉ là một đứa trẻ.”

YunHo vuốt tóc JaeJoong, không nói gì.

Kim Heechul sau khi làm việc xong về nhà, cúi người tìm chìa khóa nhà để dưới thảm, lại bị nam nhân đột ngột xuất hiện trước mặt làm giật mình, hắn đang cầm chìa khóa nhà của Heechul.

“Anh là ai?” Heechul nhướn mày.

“Tôi là Choi Dong Wook, cảnh sát. Tôi muốn hỏi cậu một số vấn đề.” Choi Dong Wook cười, lắc lắc chìa khóa trong tay bước lại gần Heechul.

“Tôi không phạm tội, hỏi tôi cái gì?” Heechul đoạt chìa khóa trong tay hắn, xoay người mở cửa.

“Cậu không phạm tội, tôi cũng không nói cậu phạm tội.” Choi Dong Wook đáp, theo Heechul đi vào nhà.

Heechul quay lại, lạnh lùng trừng mắt nhìn Dong Wook, nói:

“Anh còn bước một bước nữa tôi sẽ lập tức cáo anh xâm nhập gia cư bất hợp pháp.”

“Ha ha, vấn đề tôi hỏi, chắc chắn cậu sẽ rất hứng thú.” Dong Wook cười cười.

“Thật có lỗi, tôi không hứng thú.”

“Kim JaeJoong.”

Heechul dừng lại một chút, quay đầu lại nhìn hắn.

“Thế nào? Đã nói cậu sẽ có hứng thú mà. Ha ha, tốt lắm, cậu có quan hệ gì với Kim JaeJoong?” Choi Dong Wook tự nhiên ngồi xuống ghế sa lon.

Heechul im lặng một lúc lâu mới trả lời:

“Baby của tôi.”

“Baby? Chẳng lẽ cậu không biết cô ấy là người của thiếu gia sao?”

Heechul khinh thường cười cười, đáp:

“Choi cảnh quan, anh có học hành đằng hoàng không đấy? Baby với bạn gái có thể xem như một sao? Anh tốt nhất về tra từ điển xem thử đi.”

“Ha, miệng lưỡi thật sắc bén.”

“Đủ rồi, vấn đề anh hỏi tôi không hề hứng thú. Mời anh đi ra ngoài, tôi muốn nghỉ ngơi.” Heechul mở cửa chờ sẵn.

“Cậu...” Dong Wook cắn răng nhìn Heechul.

“Có muốn tôi báo cảnh sát không? Mặc dù anh cũng là cảnh sát.” Heechul nói, một chút sợ hãi cũng không có.

Choi Dong Wook không hỏi được gì, hung hăng trừng mắt nhìn Heechul rồi rời đi.

Heechul đóng cửa lại, lập tức tựa lưng lên cửa khấn trương thở gấp. Cũng may mình cẩn thận trong từng câu từng lời, nếu không rất có thể sẽ hại đến JaeJoong.

YooChun bước ra từ phòng trong, nói:

“Kim tiên sinh, cảm ơn cậu đã phối hợp.”

“Không cần, chỉ cần nói cho tôi biết JaeJoong thế nào rồi?”

“JaeJoong thiếu gia hiện tại tốt lắm. Còn nữa, thiếu gia của tôi muốn mời cậu ngày mai đến nhà một chuyến, không biết thế nào?” YooChun cười đáp.

“Tôi có thể thăm JaeJoong?”

“Dĩ nhiên.” YooChun gật đầu.

“Được.”

“Như vậy tôi đi trước, Kim tiên sinh. Ngày mai sẽ có người đến đón cậu.” YooChun khẽ gật đầu, sau đó cũng rời đi.

Heechul nhìn theo bóng YooChun, đoán không ra YunHo muốn chơi trò gì.

14. Chương 14

Editor: Flower Nhật

Cả đêm Heechul thức trắng nghĩ về chuyện của JaeJoong, sáng sớm đã ngay ngắn ngồi sẵn ở ghế sa lon chờ người đến đón. Ai ngờ lại chờ đến 2 giờ trưa, hại Heechul thiếu chút nữa ngủ gật.

Lúc Heechul đứng trước cửa nhà YunHo, phản ứng không khác JaeJoong là bao nhiêu, chẳng qua là hấn mắng thầm trong lòng, chứ không chửi thẳng miệng như JaeJoong thôi. YooChun dẫn Heechul đến phòng khách ngồi chờ. Heechul nhìn ngắm xung quanh, quay đầu liền thấy YunHo đứng ở hoa viên tưới hoa.

“Thiếu gia các người còn rảnh rồi đi tưới hoa à.”

YooChun cười cười, đáp:

“Tôi cũng không biết.”

Heechul không nói gì, tiếp tục nhìn vào hoa viên, nhưng càng nhìn lại càng thấy không đúng, tại sao Jung YunHo một người lại có bốn chân? Chẳng lẽ là...

Heechul bị ý nghĩ của mình làm giật mình, vội vàng đứng lên chạy đến hoa viên, càng lại gần càng kinh hãi, bởi vì hắn nghe được giọng JaeJoong. Lúc Heechul đứng ở hoa viên mới biết mình đoán không sai, YunHo đang ôm JaeJoong trong ngực tưới hoa.

“Baby!”

Heechul găm lên giận dữ, lập tức hấn bị tưới một thân đầy nước.

“A, Heechul hyung” JaeJoong giật mình quay lại nhìn, cậu quên mất mình đang cầm vòi nước, phun nước đầy người Heechul.

YunHo vươn tay tắt vòi nước trên tay JaeJoong, sau đó buông cậu ra nói:

“Lại xem hấn đi.”

JaeJoong vội kéo Heechul chạy đến phòng mình, sau đó lấy một bộ quần áo mới đưa cho hấn mặc. JaeJoong trong lòng sốt ruột không thôi, không biết phải giả thích với Heechul quan hệ của mình với YunHo như thế nào.

“Baby, em không có gì muốn nói với hyung sao?” Heechul hỏi, ngồi xuống bên cạnh JaeJoong.

JaeJoong nhìn nhìn sắc mặt Heechul, sau đó cọt nhả hỏi:

“Hyung, sao hyung lại tới đây?”

“Hyung sẽ cho em một cơ hội nữa, baby.”

“Ách... Không phải hyung thấy rồi sao, còn hỏi. Đúng như hyung đoán, em... hiện tại với YunHo đang quen nhau.”

“... Em thương hần?” Heechul hỏi.

“Ừ.” JaeJoong gật đầu.

“Em có biết hần là người thế nào không? Em có chắc hần yêu em không?”

“Hyung, thực ra hần không có khủng bố như anh tưởng đâu.”

“Baby, em đến giờ vẫn không hiểu. Em không biết hần, em không hiểu biết một chút nào về hần. Ngược lại, hần biết rất rõ về em, thậm chí...” Heechul nói một nửa đột nhiên dừng lại.

“Thậm chí gì?”

“... Min Hyo Chan, một người em quen 3 năm. Em nghĩ rằng vì sao cô ấy lại muốn chia tay? Baby, em đừng bị thiếu gia lừa. Mọi việc đều từ hần mà ra. Hyo Chan chia tay em, là bởi vì thiếu gia bảo cô ấy phải làm như vậy!”

“Cái... cái gì?”

“Đây là Hyo Chan nói cho hyung biết, cô ấy còn hỏi hyung rằng em có thật sự yêu thiếu gia không. Em có biết vì sao thiếu gia ba lần bốn lượt mời Hyo Chan ở lại ăn cơm không? Làm vậy để Hyo Chan thấy được em đối với thiếu gia đặc biệt như thế nào. Hyung thả để em và Hyo Chan quen nhau, chứ không thể nhìn em như đứa ngốc bị thiếu gia nắm trong tay đùa giỡn.”

“... Hyung, những gì anh nói đều là sự thật sao?” JaeJoong hỏi, ngữ khí dần dần lạnh đi.

“Em cho rằng hyung phải nói dối sao? Baby, hyung còn biết hần đêm nay sẽ đi gặp tình nhân. 8 giờ tối nay, hyung ở ngoài cửa chờ em, thử dịp hần chưa muốn giết em, trốn đi.” Heechul xoa đầu JaeJoong.

“Không được, không được! Em muốn gặp hần hỏi rõ ràng.” JaeJoong đứng lên chạy ra cửa.

“Baby! Không được! Em làm vậy khác nào ra ngoài chịu chết. Nghe lời hyung, trốn đi.” Heechul gắt gao đem JaeJoong kéo về.

“Em không tin! Hần là yêu em, hyung, hần thật sự yêu em. Hần không có tình nhân.” JaeJoong nói, không thể tin liên tục lắc đầu.

“Baby, nếu đêm nay em trốn thoát, hyung sẽ mang em đi xem hần có tình nhân hay không. Thấy rồi em sẽ đi với hyung.” Heechul đau lòng nhìn cậu.

“Làm sao hyung biết hần gặp tình nhân ở đâu?” JaeJoong lập tức cảnh giác.

“Hần gặp tình nhân ngay tại quán bar hyung làm việc. Nhưng phải nghe lời hyung, lúc đó đừng xúc động, chỉ cần nhìn một chút, xác định là hần rồi đi với hyung!” Heechul sờ sờ tóc JaeJoong.

“... Được.” JaeJoong gật đầu.

Heechul nói xong bước ra khỏi phòng, còn Kim JaeJoong, giống như rớt gỗ vẫn ngồi im lặng trên giường.

Đến giờ JaeJoong vẫn không tin lời Heechul. Chẳng lẽ Jung YunHo chỉ vì mình mà cười, là giả sao? Chẳng lẽ Jung YunHo ôn nhu kia cũng là giả sao? Jung YunHo thật sự có tình nhân sao?

Kim JaeJoong thấy đầu mình đột nhiên đau quá.

Mọi thứ thật lộn xộn, rắc rối. Tất cả hình ảnh cứ liên hồi dâng lên. Thái độ của YunHo đối với mình, những vấn đề mà Hyo Chan hỏi khi chia tay mình, còn có rất rất nhiều điều khác khiến JaeJoong nhất thời không muốn suy nghĩ nữa. Cậu chỉ biết rằng, Jung YunHo chưa bao giờ nói thích cậu, càng đừng nói gì đến yêu.

“Cậu ấy đồng ý không?”

“Không biết, tôi chỉ nói với nó đêm nay thiếu gia sẽ đi cùng tình nhân đến quán bar. Nếu không tận mắt nhìn thấy, nó sẽ không tin đâu.”

“...Được, đêm nay tôi sẽ an bài.”

“Có phải nếu như vậy thì JaeJoong sẽ không phải chịu thương tổn? Nếu không phải vậy, tôi nhất định giết anh!”

“Chẳng lẽ cậu không tin tôi sao?”

“Anh chẳng có cái gì để tôi tin tưởng.”

“Nhưng vì Kim JaeJoong cậu vẫn làm, không phải sao?”

“Nhớ kỹ lời anh đã nói.”

Kim Heechul nói xong, lập tức quay gót rời đi.

Nam nhân còn ngồi trong kho hàng ném tàn thuốc trong tay xuống, nhìn theo bóng dáng Heechul rời đi, sau đó hắn cũng bước ra.

Cuối cùng cũng đến tối, JaeJoong đi khắp nhà tìm, quả nhiên không thấy YunHo đâu, nhưng YooChun lại ở nhà. JaeJoong nhìn trái nhìn phải, trong lòng nghĩ làm sao để ra ngoài.

“JaeJoong thiếu gia, ngài làm sao vậy?” YooChun nhận ra JaeJoong không giống bình thường.

“Hả? Không có gì.” JaeJoong cười cười, sau đó hỏi YooChun:

“YooChun, JunSu đâu?”

“Chắc ở trong bếp.”

JaeJoong đảo mắt, từ đây đến bếp cũng phải 10 phút, hẳn là đủ để mình chạy trốn. JaeJoong nghĩ vậy, liền nói:

“YooChun, cậu gọi JunSu lại đây đi.”

YooChun không nghi ngờ gì gạt đầu, đi xuống bếp. JaeJoong thừa lúc này chạy ra khỏi cửa. Ra đến cửa sau, JaeJoong liền chạy đến nơi Heechul chờ sẵn.

“Hyung, đi thôi.” JaeJoong kéo tay Heechul vội vã đi.

“Baby, nghe hyung nói, đừng xúc động như vậy. Đối thiếu gia xúc động chính là lựa chọn sai lầm.” Heechul bất an khuyên.

“Hyung chỉ cần dẫn em tới đó là được rồi. Nhưng đừng để em biết hyung gạt em.”

“Baby...”

JaeJoong không để ý đến Heechul, cậu chỉ biết là Jung YunHo không phải giống như Heechul nói, ở trong bar hẹn hò với tình nhân. Mặc dù cậu không nghĩ rằng Heechul nói dối, nhưng cậu cũng rất tin tưởng YunHo.

Đến lúc đứng trước cửa quán bar, JaeJoong lại do dự, cậu sợ hãi, sợ thật sự nhìn thấy YunHo ôm nữ nhân khác.

“Baby? Hay là chúng ta không vào vậy.” Heechul nói, kỳ thật thật lòng hẳn không muốn nhìn JaeJoong phải thương tâm.

“... Không được! Em nhất định phải vào xem.” JaeJoong đáp, lấy hết dũng khí bước vào trong.

Cả hai cùng bước vào, ngồi ở quầy bar, ánh mắt nhìn khắp nơi, tìm xem có thấy thân ảnh YunHo hay không. Đợi một hồi lâu vẫn không thấy YunHo đâu, Heechul bắt đầu bất an, chẳng lẽ người kia vẫn chưa an bài sao?!

“Hyung, không phải nói hẳn sẽ đến sao?” JaeJoong lạnh lùng nhìn Heechul.

Heechul há miệng thở dốc, không biết nên nói cái gì.

Đúng lúc này, Jung YunHo cùng một nữ nhân đột ngột xuất hiện, từ lúc YunHo bước vào cửa JaeJoong liền chăm chăm nhìn hẳn, hiển nhiên YunHo cũng thấy cậu và Heechul, nhưng không hề có ý định bước lại đây. Nữ nhân bên cạnh YunHo tươi cười ôm tay hẳn, JaeJoong có cảm giác ly nước trong tay sớm muộn cũng bị mình bóp nát.

“Baby...” Heechul lo lắng gọi JaeJoong.

“Em đi một chút.” JaeJoong nói xong, đứng lên đuổi theo YunHo.

“Không được, baby!” Hiện tại JaeJoong mà qua đó thì mọi công sức đều uổng phí.

“Dừng cản em!” Kim JaeJoong đẩy tay Heechul ra, đuổi theo.

JaeJoong và Heechul ngừng lại trước khu vip, Heechul vẫn liên tục khuyên JaeJoong không nên đi vào, nhưng JaeJoong dường như cái gì cũng không nghe được mở cửa đi vào, YunHo và nữ nhân kia đang ngồi ở trong.

“Các người làm gì vậy? Người bán hàng à?” Nữ nhân khó hiểu hỏi.

YunHo nhìn JaeJoong, quay sang nói với nữ nhân:

“Ki, ta ra ngoài một chút.” Sau đó YunHo đứng lên.

“Ồ trong này nói rõ ràng không phải tốt hơn sao, Jung YunHo?” JaeJoong cúi đầu, YunHo nhìn không rõ biểu tình hiện tại của cậu.

“Đi ra ngoài nói sau JaeJoong.” YunHo kéo tay JaeJoong.

“Đừng chạm vào tôi! Tôi sẽ ở trong đây nói rõ ràng, cô ta là ai? Vì sao anh lại ở đây? Không phải nói có việc phải giải quyết sao? Cô ta chính là việc anh cần giải quyết à?”

“Thiếu gia, người đó là ai? Thật không lễ phép.” Ki nói, bắt mắt trừng mắt nhìn JaeJoong.

JaeJoong ngẩng đầu gắt gao nhìn YunHo, tâm khê run.

“Chẳng lẽ, anh không có gì để nói với tôi sao?” JaeJoong lại hỏi.

YunHo nhìn JaeJoong, trong mắt hẩn ẩn chứa một điều gì đó mà cậu không tài nào hiểu được, sau đó hẩn nói:

“Không có.” Ngữ khí so với lần đầu gặp mặt còn lạnh hơn.

“... Thì ra, tôi quả nhiên chỉ là món đồ chơi của anh.”

JaeJoong nói xong, giơ tay tát YunHo một cái. Khí lực lớn đến mức đầu YunHo bị nghiêng sang một bên, khóe miệng tràn ra máu tươi.

“Á, thiếu gia.”

JaeJoong lạnh lùng cười, sau đó xoay người cùng Heechul rời khỏi quán bar.

YunHo im lặng nhìn theo bóng JaeJoong, Ki đứng bên cạnh lo lắng chạy tới giúp hẩn lau máu đọng trên môi thì lại bị YunHo gạt ra. Hẩn tự lấy tay lau đi, nhúu chặt mày. YunHo nghĩ, có lẽ hẩn nên tìm đạo diễn thật sự của màn kịch này.

15. Chương 15

Editor: Flower Nhật

Rời khỏi quán bar, JaeJoong một tiếng cũng không nói cứ xăm xăm đi về phía trước, Heechul vẻ mặt lo lắng theo sát phía sau, muốn nói rồi lại không dám nói. Vừa nãy xem một màn JaeJoong đánh YunHo vậy làm Heechul sợ, hẳn sớm biết JaeJoong rất kiên cường, chỉ là không ngờ có lúc JaeJoong cũng sẽ mạnh mẽ như vậy.

“Hyung.”

“Hả?”

JaeJoong đột ngột gọi làm Heechul sợ tới mức suýt đứng tim, từ phía sau chạy nhanh đến bên cạnh JaeJoong hỏi:

“Baby, em vừa nãy mới đánh thiếu gia, không sao chứ?”

“Quan tâm làm cái gì! Có ngon thì hẳn gọi người đến giết em đi. Con mẹ nó, hiện tại là lỗi tại em à?” JaeJoong phẫn nộ nói.

Heechul nuốt một ngụm nước bọt:

“Baby, giờ em có tính đến nhà hyung ở không?”

“Còn hỏi! Chẳng lẽ hyung bảo em quay về nơi đó sao? Đánh chết em cũng không trở về nơi quỷ quái đó.” JaeJoong sau khi gào xong, tiếp tục xăm xăm đi về phía trước.

Heechul đứng nhìn cậu mà đau lòng. Tuy rằng hiện tại JaeJoong bộ dáng vẫn không có gì thay đổi, nhưng Heechul lại thấy được sự yếu đuối của cậu. Giọng JaeJoong ít nhiều đã mang theo nức nở muốn khóc, chỉ là cậu kiềm lại thôi.

Heechul biết rõ JaeJoong là một người nặng tình cảm, cũng biết một khi JaeJoong đã có cảm tình với ai thì rất khó thay đổi. Heechul muốn an ủi cậu, lại không biết nói gì.

Ngẩng đầu nhìn JaeJoong cứ bước đi không mục đích, Heechul cắn chặt răng đuổi theo, bất ngờ lại thấy được JaeJoong lệ rơi đầy mặt.

Nhìn JaeJoong, tâm Heechul như bị vật nhọn cửa phải, đau!

Đối với Heechul, JaeJoong từ trước tới nay luôn là một người kiên cường, cho dù gặp bất cứ chuyện gì cậu cũng sẽ vui vẻ đón nhận. Heechul chưa từng thấy qua nước mắt JaeJoong. Chỉ là Heechul không thể tưởng tượng được một thiếu gia thôi mà lại có thể mang JaeJoong biến thành cái dạng này, hẳn làm sai rồi sao?

“Baby...”

“Em... em không sao, chỉ là bụi bay vào mắt thôi. Không có việc gì, thật sự không có việc gì. Đừng nhìn em, đừng nhìn em là được.” JaeJoong nói, trên mặt miễn cưỡng lộ ra một nụ cười.

Nhìn tình trạng hiện tại của JaeJoong, là ai cũng cảm thấy đau lòng thay cậu.

JaeJoong tránh khỏi bàn tay của Heechul tiếp tục bước thẳng về phía trước. Heechul không thể làm gì, chỉ có thể im lặng đi theo phía sau JaeJoong, bước ngược hướng về nhà.

JaeJoong kỳ thật cũng không hiểu vì sao mình lại khóc, thật ra ngay từ lúc thấy YunHo trong quán bar, cậu đã muốn khóc. Nhưng cậu không muốn khóc trước mặt hắn, nếu khóc trước mặt hắn, thì tôn nghiêm cuối cùng của cậu cũng sẽ mất.

Lúc đó, JaeJoong thật sự rất muốn nghe YunHo giải thích, cho dù chỉ một câu “Trở về sẽ nói cho em biết” cậu cũng sẽ trở về chờ nghe đáp án của hắn, nhưng hắn lại không nói, bất cứ câu nào.

Vươn tay tát YunHo, JaeJoong thật không biết cậu lấy dũng khí ở đâu ra mà làm điều đó, chỉ biết khi thấy khóe miệng hắn động máu, cậu còn vì hắn đau lòng. JaeJoong cảm thấy bản thân điên thật rồi, bị YunHo xem như đồ chơi hết lần này đến lần khác, lại còn vì hắn mà đau lòng!

Đi không biết bao lâu, JaeJoong cảm thấy thật mệt mỏi, JaeJoong ngồi xuống, nơi mà cậu cũng không biết là nơi nào, Heechul đi theo phía sau cũng ngồi xuống theo. Nhưng JaeJoong không muốn quay đầu lại nhìn, JaeJoong không muốn bất kỳ ai nhìn thấy cái dạng này của cậu, mặc dù cậu đã từng khóc trước mặt Jung YunHo.

Jung YunHo, Jung YunHo, lại là Jung YunHo!

Đến bây giờ trong đầu toàn là hình ảnh Jung YunHo. Trong đầu cứ liên tục quanh quẩn câu nói lạnh lùng lúc đó của hắn “Không có”, rốt cục Jung YunHo là người thế nào? Kim JaeJoong nhận ra bản thân mình giống như Kim Heechul nói, không biết một chút gì về Jung YunHo. Nói cách khác, chính mình đối với Jung YunHo căn bản là hoàn toàn không biết gì cả.

“Cậu thấy thế nào?”

YooChun không nói gì, cũng không dám nhìn YunHo.

“Được rồi, ta cũng biết việc này làm cậu khó xử. Nhưng hắn làm vậy cũng không hắn là một chuyện xấu.” Jung YunHo nói, đặt tài liệu lên trên bàn.

“Vậy còn JaeJoong thiếu gia, thiếu gia mặc kệ sao?”

YunHo không nói gì, chỉ lắc đầu.

YooChun nhìn mặt YunHo, nhú mày hỏi:

“Thiếu gia, ngài... vì sao bị thương?”

YunHo nghe xong vươn tay chạm vào khoe miệng của mình, nói:

“Nếu ta nói là JaeJoong đánh, cậu tin không?”

YooChun gật đầu:

“Ngoại trừ JaeJoong thiếu gia, không còn ai có thể.”

YunHo hơi nhú mày ngẫm nghĩ, sau đó rời khỏi thư phòng, đi đến phòng JaeJoong. YunHo im lặng nhìn phòng cậu một lát, rồi khép cửa lại đi ra.

JaeJoong không biết làm sao mình đến được nhà Heechul, chỉ là khi tỉnh lại đã giữa trưa, nhìn mình trong gương, mắt sưng húp đến thảm thương. Cậu mở tủ lạnh tìm đá đắp lên, chờ cho mắt đỡ sưng mới chạy đi tìm Heechul, phát hiện ra Heechul đi làm rồi, thế là JaeJoong chán nản ngồi ở phòng khách xem TV.

Cứ chuyển liên tục từ kênh này đến kênh khác, JaeJoong không biết là cậu xem TV hay TV xem cậu, chỉ biết trong lòng cứ ần ần đau.

Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa vội vã, JaeJoong chậm chạp bước đến cửa, hỏi:

“Ai thế?”

“Ngu ngốc, anh còn không mau mở cửa?” Ngoài cửa là giọng ChangMin vô cùng tức giận.

JaeJoong hơi giật mình, lập tức mở cửa, nhìn thấy ChangMin mang theo một đồng hành lý đứng trước mặt mình. Nhìn JaeJoong trợn mắt há hốc mồm, ChangMin thật muốn đập cậu một phát cho bỏ ghét, nó lườm JaeJoong, hỏi:

“Này, anh thật sự nhẫn tâm nhìn một đứa bé đáng yêu như tui xách nặng nhọc vậy đứng ở cửa sao?”

JaeJoong phục hồi tinh thần lại, ngượng ngùng cười cười rồi cầm hành lý giúp ChangMin, để ChangMin vào nhà.

ChangMin vào nhà đầu tiên là rót cho mình một ly nước, sau đó vẻ mặt đại gia tự nhiên ngồi xuống ghế salon. JaeJoong nhìn một đồng hành lý bên chân, cậu thật sự không hiểu, đây là ý gì vậy?

“Ngu ngốc thật không có nghĩa khí nha, bỏ nhà trốn đi lại không thèm gọi tui một tiếng!” Chưa chờ JaeJoong hỏi, ChangMin đã mở mồm nói trước.

“Chuyện gì vậy, ChangMin?”

“Bắt đầu từ hôm nay, tui sẽ ở với anh. Anh xem, đồ đạc gì tui cũng đã mang đến hết, hơn nữa tiền nhiều lắm để dành tui cũng mang tới.” ChangMin đáp, đắc ý quơ quơ sổ tiết kiệm trong tay rồi chỉ chỉ hành lý bên chân JaeJoong.

JaeJoong lúc này mới hoàn toàn hiểu được lời nói của ChangMin, cậu kích động chạy lại lắc lắc bả vai ChangMin:

“ChangMin, thằng nhóc thối nát này, nhóc điên rồi à? Chơi cái gì không chơi lại chơi trò bỏ nhà đi bụi? Hơn nữa, nếu Jung YunHo tìm nhóc thì phải làm sao bây giờ?”

ChangMin đẩy tay JaeJoong ra, nói:

“Hắn mới không tìm tui, là hắn đuổi tui đi.”

“Cái gì?”

“Hắn nói tui ở đó gây phiền phức cho hắn. Tối hôm qua anh vừa đi, hắn liền dẫn vài bà cô về nhà.” ChangMin đáp, liếc mắt quan sát biểu tình của JaeJoong.

JaeJoong trầm mặc, im lặng nhìn ChangMin.

“Vì thế, tui cùng đường mới đến ở nhờ nhà anh. Đương nhiên, anh vẫn có thể đuổi tui đi.” ChangMin nói xong, giả vờ xoay người đứng lên.

“Tiểu quỷ, chờ một chút. Ở lại đi. Anh đi dọn phòng cho nhóc.” Kim JaeJoong đi vào trong giúp ChangMin sửa sang lại phòng.

JaeJoong thật sự không thể tin được YunHo là người như vậy. Nếu hôm nay không phải ChangMin xuất hiện trước mặt mình nói những lời này, Kim JaeJoong tuyệt đối không đem Jung YunHo nghĩ thành người như thế!

Hiện tại nghĩ lại, JaeJoong cảm thấy thật buồn cười, trước đây cứ liên tục nói hắn là người tốt. Ha, đúng là ngu ngốc!

Jung YunHo khốn nạn, rõ ràng là một đại khốn nạn!!

Nếu gặp lại hắn, thì phải đem hắn đánh một trận thật đau cho hả giận!

JaeJoong ở trong lòng tự hứa.

Cuối cùng, JaeJoong và ChangMin lại ở với nhau, trong một tình huống không rõ ràng lắm. JaeJoong cả ngày mang theo ChangMin chạy nhảy lung tung, ra khỏi nhà đều nói lấy tiền làm từ thiện, cuối cùng đều đem đi ăn xài hết.

Mấy ngày nay, JaeJoong và ChangMin gần như đi chơi hết tất cả các nơi, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều. ChangMin cũng hay nói những câu kỳ lạ, những câu không hề buồn cười trêu chọc JaeJoong, nhưng JaeJoong không muốn nó mất hứng thế nên vẫn cười, cho dù là nụ cười miễn cưỡng. JaeJoong biết ý tứ của ChangMin, nó chỉ muốn thấy cậu vui vẻ trở lại mà thôi.

Nhưng ChangMin mỗi lần chỉ trêu đến một nửa, lại tức giận không trêu nữa, nhìn thẳng JaeJoong nói:

“Không muốn cười thì đừng có cười! Anh ngu ngốc à, chẳng lẽ anh không biết anh cười khó coi lắm sao? Tui nhìn mà còn phát bực, đến cực hạn của tui rồi!”

JaeJoong khẽ cười cười, xoa đầu ChangMin nói:

“ChangMin, cảm ơn nhóc.”

ChangMin không được tự nhiên hơi gật đầu, sau đó tiếp tục mắng JaeJoong ngu ngốc.

JaeJoong gặp lại YunHo là một tháng sau, khi JaeJoong đến nhà tìm YunHo. YooChun và JunSu vẫn như trước cung kính gọi “JaeJoong thiếu gia”, nhưng JaeJoong hoàn toàn không có tâm tình gì mà để ý đến, chỉ một lòng muốn biết vì sao YunHo lại đối xử với ChangMin như vậy.

YunHo từ trên lầu xuống thấy JaeJoong đang ngồi ở ghế sa lon liền nhú nhú mày, nhìn JaeJoong một lát rồi đem tầm mắt chuyển đi nơi khác.

Chưa kịp để JaeJoong cảm nhận cảm giác đau lòng này, thì một loạt tiếng súng vang dội đã cướp đi lực chú ý của cậu, YooChun và JunSu theo lệnh YunHo, vội vã mang JaeJoong bảo hộ phía sau.

Còn JaeJoong, vẫn mờ mịt không hiểu tại sao mình lại bị cuốn vào một cuộc ác chiến.

16. Chương 16

Editor: Flower Nhật

JaeJoong còn chưa kịp nhìn được mặt mũi địch nhân ra sao, đã bị YooChun và JunSu che hết tầm nhìn. YunHo đang đứng trên lầu vội xoay người nhảy xuống bằng một tư thế hết sức anh tuấn, rút trong người ra một cây súng bạc, bắn liên tiếp mấy phát về phía địch nhân, hơn nữa hắn luôn tìm cơ hội đi lại đây.

JaeJoong quan sát xung quanh, phát hiện người hầu trong phòng ai cũng có súng, hiện tại rất nhiều người đã lao ra hoa viên tìm địch nhân, nhưng địch nhân ẩn nấp trong bóng tối, bọn họ trong một thời gian ngắn cũng không biết đi đâu mà tìm.

Càng lúc càng nhiều người hầu bị thương hoặc bỏ mình, tiếng súng của đối phương cuối cùng cũng ngừng lại. Sau đó, JaeJoong nghe YooChun nói với JunSu là không có việc gì.

YunHo thu hồi súng, bảo YooChun thu dọn hiện trường rồi đi đến bên cạnh JaeJoong ngồi xuống, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước. JaeJoong cũng không hy vọng YunHo sẽ mở miệng nói gì, thế nên cậu quyết định nói trước:

“Sao lại đối xử với ChangMin như vậy? Nó là con anh.”

“Dù sao gây phiền phức cho tôi cũng không phải việc tốt, dù sao trước giờ cũng là cậu chăm sóc nó, hiện tại cậu đi rồi, tôi cũng không giết cậu, ChangMin dĩ nhiên do cậu nuôi nấng. Đương nhiên, nếu cậu không muốn thì có thể không làm.” Jung YunHo đáp, ngữ khí lạnh lùng.

JaeJoong không thể tin được nhìn YunHo:

“Đây mới thật sự là anh sao? Thiếu gia?”

YunHo nhìn JaeJoong, hơi hơi nhíu mày giống như đang suy nghĩ, đáp:

“Nói thật, tôi cũng không biết.”

JaeJoong cười lạnh, nói:

“Nếu vậy, anh chính là người đáng thương nhất trên thế giới, loại đáng thương này cũng làm người khác cảm thấy chán ghét. Bởi vì có loại người như anh, trên thế giới mới có rác rưởi. Cái gì chó má thối nát, cần bản mà nói chỉ là rác rưởi.” Ánh mắt nhìn thẳng mặt YunHo, một khắc cũng không rời đi.

YunHo cười, thật sự cười, nói:

“Có là rác rưởi như thế nào, JaeJoong cũng yêu, phải không?”

“Anh sai rồi. Có lẽ là Kim JaeJoong trước kia đã yêu, nhưng bắt đầu từ giây phút này, JaeJoong trước kia sẽ không còn nữa. Mà JaeJoong đó, đã chết trên tay anh, Jung YunHo.” JaeJoong không chịu được, tức giận nói.

“Tôi nghĩ cậu không có tư cách chết trên tay tôi.”

“Thiếu gia, em đến đây.”

YunHo vừa dứt lời, Ki đã bước vào với vẻ tươi cười mỉa mai, nhìn qua thấy JaeJoong, còn trừng mắt liếc cậu một cái. Sau đó tự nhiên ngồi lên đùi YunHo, nhẹ nhàng hôn lên mặt hắn, rồi khinh thường chỉ JaeJoong, hỏi:

“Thiếu gia, người kia là ai? Không phải người ngày đó đánh anh sao? Sao chộp được hay vậy? Hắn là nên trực tiếp đánh chết hắn đi.”

“Nữ nhân chết tiệt, ngậm cái giọng ghê tởm của cô lại cho ta! Con mẹ nó, cả nhà cô mới bị hắn chộp tới, ông nội cô mới bị hắn đập chết. Ta khinh, đồ nữ nhân không biết xấu hổ, không biết chữ ‘thối’ viết thế nào sao? Ngụ ngốc.” JaeJoong chửi, không chút sợ hãi trừng mắt nhìn Ki.

Ki bị JaeJoong mắng, mặt chuyển từ xanh sang trắng, cuối cùng đứng dậy giơ tay muốn đánh cậu, nhưng mà chưa kịp đụng tới một sợi tóc của JaeJoong đã bị JaeJoong tát một bạt tay, ngã vào ngực YunHo.

“Nghe đây, mặt của ta không phải để cô chạm vào.”

JaeJoong nói, không quay đầu lại bước ra khỏi nhà YunHo, lúc sau còn chưa hả giận phun thêm một câu.

“Thực mẹ nó ghê tởm!”

Jung YunHo ngồi trên ghế sa lon từ đầu đến cuối không hề nói một câu, trên mặt cũng không có biểu tình gì. Ki ôm bên má bị JaeJoong đánh sưng kéo kéo tay YunHo, bảo hắn báo thù cho nàng, Jung YunHo chỉ

lạnh lùng quét mắt nhìn Ki một cái, nàng lập tức sợ hãi ngậm miệng lại. YooChun đứng một bên nói:

“JaeJoong thiếu gia... mạnh thật.” Trên mặt gương lên một nụ cười.

JunSu gật đầu, hào hứng nói:

“Ừ, thật uy phong.” Sau đó quay qua nhìn Ki còn đang khóc, nhin không được cười ra tiếng.

“Kỳ thực vừa rồi lúc JaeJoong thiếu gia đánh Ki tiểu thư, thiếu gia có thể dứt khoát đánh lại JaeJoong thiếu gia mà.” YooChun nói, mang theo ý cười nhìn YunHo.

YunHo đưa tay lau mặt, nơi Ki vừa hôn qua, trả lời:

“Biết rõ đây là chuyện không có khả năng.”

“Lời nói dứt khoát như vậy còn nói được, có cái gì còn không thể?” YooChun tiếp tục.

“Cái này gọi là công kích tâm lý.”

“Nhưng mà thiếu gia, rốt cuộc là ai công kích ai?”

“YooChun, cậu tranh cãi đủ chưa?”

“Thiếu gia, chẳng lẽ ngài không biết lời nói vừa nãy của JaeJoong thiếu gia, có cảm giác giống như dù có chết cũng không quay đầu lại không?” JunSu hỏi, hơi hơi nhú mày.

YooChun nhìn JunSu, nói:

“Thiếu gia chưa bao giờ đánh trận nào mà không có phần thắng cả.”

JunSu cái hiểu cái không hơi gật đầu, sau đó kéo YooChun xuống thì thầm:

“Hyung, hyung biết không, khi nãy em nghe JaeJoong thiếu gia mắng thiếu gia cái gì chó má ấy, thật là buồn cười. Em phải nhin đến mức muốn rơi nước mắt.”

YooChun bất đắc dĩ cười cười, nụ cười mang theo cưng chiều vô hạn:

“Nếu em cười thật, sẽ làm JaeJoong thiếu gia giật mình đấy.”

JunSu thè lưỡi, không nói gì nữa.

“YooChun, cậu vào thư phòng nói chuyện với ta một chút, JunSu đưa cô ta về.” YunHo nói, đứng lên bước vào thư phòng.

Vào thư phòng, YunHo và YooChun cùng lúc thu hồi biểu tình trên mặt, nhưng cả hai đều không có ý định mở miệng nói chuyện. Một hồi lâu, YunHo rốt cuộc nói:

“YooChun, đã tìm khắp nơi rồi, cậu có ý kiến gì không? Ta không thể ngồi yên mặc kệ nữa. Phòng vệ trong nhà mấy hôm nay cũng đã nói lỏng, nhưng hắn vẫn chưa chịu xuất hiện.”

YooChun nhú mày, nói:

“Thiếu gia, không thể chờ một chút sao? Cho tôi thêm một chút thời gian, đêm nay tôi đi tìm hắn, cùng hắn nói chuyện.”

“Lần cuối cùng, YooChun.” YunHo nói, phát tay để YooChun đi ra ngoài.

“Cám ơn thiếu gia.”

Dáng đi Kim JaeJoong hiện tại chỉ có hai từ ‘bạo lực’ để hình dung, nếu có thể, JaeJoong hy vọng mình cứ như vậy rời xa khỏi thế giới của YunHo.

JaeJoong nghĩ về vận mệnh không hay ho của mình mà tức giận, Min Hyo Chan tốt lành như vậy thì không yêu, lại đi yêu một tên mafia khốn nạn, thật sự là điên mà! Không thể đi tìm Hyo Chan, càng không thể nghĩ đến YunHo, suy nghĩ thật lâu, JaeJoong quyết định không thèm nghĩ đến ai nữa, chỉ nghĩ vì bản thân mình thôi.

JaeJoong lượn vài vòng đi mua thật nhiều đồ ăn ngon về nhà, làm một bữa tiệc nhỏ chúc mừng chính mình đã sống lại. Nhưng khi về nhà HeeChul, lại không tìm thấy ChangMin đâu, buông đồ ăn mới mua ra, JaeJoong chạy khắp nhà cũng không tìm được ChangMin, cậu có chút nóng nảy gào lớn tên nhóc ấy.

“Ngu ngốc, mắt anh là để trang trí à?” Giọng ChangMin hữu khí vô lực vang lên từ phía sau JaeJoong.

JaeJoong quay đầu lại nhìn thấy ChangMin, dáng nó nhỏ bé cô đơn ngồi dưới một gốc cây to ven đường. Cậu ngồi xuống kế bên nó, hỏi:

“Vì sao nhóc lại ngồi ở đây? Làm anh sợ muốn chết.” Sau đó vươn tay vuốt tóc ChangMin.

ChangMin lắc đầu, không đáp.

“Làm sao vậy? Hắn cái tên khốn nạn đó có quan tâm nhóc hay không cũng thế, anh sẽ không bỏ mặc nhóc.” JaeJoong nói, kéo ChangMin vào lòng mình.

ChangMin cũng không cự tuyệt, thậm chí còn hơi hơi ngả đầu vào lòng cậu, cảm nhận hơi ấm của cậu. Con mẹ nó độ ấm này, thật ấm áp.

“Tui hỏi anh, nếu tui làm một chuyện không thể tha thứ được, anh vẫn sẽ đối tốt với tui như bây giờ chứ?” ChangMin nhỏ giọng hỏi.

JaeJoong mỉm cười, đáp:

“Ngốc, ai mà không phạm sai lầm? Mặc kệ nhóc làm cái gì, anh cũng không chán ghét nhóc.”

ChangMin trong lòng rất vui sướng, nhưng chỉ trong nháy mắt mà thôi, nó thở dài.

“Nói không chừng tới lúc đó, anh sẽ không thêm để ý đến tui.”

“Này, chỉ là nếu mà thôi, nhóc cứ làm như sự thật ấy.” JaeJoong cười, xoa xoa tóc ChangMin.

ChangMin từ trong lòng JaeJoong ngẩng đầu lên nhìn nụ cười ấm áp của cậu, lại tiếp tục tựa đầu vào ngực cậu, nói:

“Ngu ngốc, ôm tui về. Tui mệt.”

“Này! Thành nhóc thói nát này, nhóc lẽ phép một tí không được hả? Cả ngày ngu ngốc ngu ngốc, coi chừng anh ném nhóc xuống đất a. Gọi anh một tiếng hyung là chết sao?” JaeJoong tức giận nói, ôm ChangMin về.

“Thôi đi, anh còn ý kiến cái gì? Gọi anh ngu ngốc là đã nể mặt anh lắm rồi.”

“Cút cái ngu ngốc của nhóc đi.”

Vẫn là ở kho hàng cũ nát kia, vẫn là nam nhân hút thuốc kia, nghe người trước mặt báo cáo tin tức, trên miệng hắn lộ ra một nụ cười:

“Ha, nghĩ muốn dụ ta vào nhà sao? Thiếu gia đã đánh giá ta quá thấp.”

“Tôi thật không hiểu, chỉ là một nam nhân mà thôi, vì cái gì phải đối đầu với thiếu gia? Dù sao hắn cũng không dễ chọc.” Người ngồi đối diện khó hiểu hỏi.

“Đây không phải là tâm nguyện của tôi và cậu khi hợp tác sao? Cậu rất ghét thiếu gia mà. Ha ha, nếu không có lợi thế, tôi sẽ không tùy tiện mà chọc vào hắn, nhưng tôi đã tìm được lợi thế, chẳng việc gì phải sợ.” Nam nhân hút thuốc nói, nhả ra một vòng khói.

“Lợi thế gì?” Nam nhân ngồi tiếp tục hỏi.

“Điều đó chúng ta hiện tại không bàn đến, đợi đến lúc người của thiếu gia đến tìm tôi, cậu sẽ tự biết.” Nam nhân hút thuốc nói, nhả ra hơi khói cuối cùng.

“Anh có chắc là sẽ chế ngự được thiếu gia không?”

“Ha ha, lúc đầu thì tôi không chắc, nhưng hiện tại thì chắc chắn rồi, đó chính là nghịch lân của thiếu gia.”

Nam nhân ngồi cười cười, rót hai ly rượu đỏ bên cạnh, đưa một ly cho nam nhân hút thuốc.

“Như vậy, chúc chúng ta hợp tác thành công.”

“Ừ, hợp tác thành công.”

Ở một nơi không ai biết, hai nam nhân thần bí đang âm mưu một cuộc chiến tranh giành tình yêu. Mà nhân vật chính của cuộc chiến tranh này, lại cứ hồn nhiên không hay biết.

17. Chương 17

Editor: Flower Nhật

Từ lần ở nhà YunHo trải qua một cuộc ác chiến, JaeJoong không hề đi tìm YunHo, cũng không có thời gian nghĩ về hắn. Từ sau lần đó, JaeJoong tự tìm cho mình ba công việc làm thêm, không phải bởi vì cần tiền, mà là cậu cần thời gian, cần công việc, để làm bản thân quên đi một số người, một số việc.

ChangMin vẫn như cũ ở lại nhà Heechul, Heechul sáng làm một bận, tối làm một bận, không còn cách nào khác, JaeJoong mỗi ngày đều cố gắng sắp xếp một chút thời gian về nhà nấu cơm cho ChangMin. ChangMin ngay từ đầu đã không chịu, nói là sẽ tự mình nấu cơm, nhưng JaeJoong nhất định không đồng ý, như trước mỗi ngày nấu cơm cho nó.

Nhiều lần JaeJoong hỏi ChangMin đã đi đâu chơi, ChangMin chỉ là mơ hồ trả lời cho có lệ chứ không chịu nói rõ ràng. Hỏi bao nhiêu lần cũng chỉ nhận được một đáp án, riết rồi JaeJoong cũng không hỏi nữa. Kỳ thật cậu hỏi vì lo ChangMin ở nhà một mình có chán hay không thôi, tại cậu không có thời gian chơi với nó.

Hôm nay, JaeJoong tìm được việc làm ở một cửa hàng tiện lợi, công việc của cậu làm từ 10 giờ tối đến 2 giờ sáng, vừa nghe, ChangMin và Heechul cật lực phản đối, họ bảo quá khuya, như thế rất nguy hiểm.

“Sợ cái gì? Em là một đại nam nhân. Ai dám chọc em em sẽ mang cả nhà nó thổi rụng.” Kim JaeJoong hùng hổ nói.

“Ngu ngốc! Đây không phải là vấn đề nam nhân hay không phải nam nhân, ai mà chẳng biết mẹ anh là nữ nhân? Nhưng nó thật sự quá nguy hiểm. Anh cũng biết anh đâu có mạnh khỏe gì.” ChangMin tức giận đáp.

“Đúng vậy baby, em cần phải nghĩ lại, cả đời em đều là vận cứt chó đó.”

“Này, hai người các người ăn nói dễ nghe một chút được không? Còn chưa đi làm đã được các người nguyên rửa rồi.” JaeJoong trừng mắt liếc mỗi người một cái.

“Baby, nhà chúng ta không thiếu tiền, em không cần phải làm việc vất vả như vậy. Em còn cố gắng nữa, thân thể sẽ không chịu được. Em xem, em gầy thành bộ dáng gì rồi?” Heechul đau lòng nhìn JaeJoong.

JaeJoong cúi đầu, không nói gì.

“Quên đi quên đi, cứ để anh ta làm.” ChangMin nói, cố nuốt cho hết chén cơm.

JaeJoong nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên, Heechul cũng hiểu ý của JaeJoong.

Muốn quên một người, thật ra không nhất thiết phải tra tấn bản thân như vậy.

Ăn xong buổi tối, JaeJoong lại vội vàng ra khỏi nhà, Heechul xem TV một chút cũng đến quán bar làm. Trong phòng phút chốc chỉ còn lại mỗi ChangMin, nhưng chờ bọn họ đi rồi, không bao lâu sau ChangMin cũng rời đi.

Khách hàng của cửa hàng tiện lợi không nhiều lắm, chỉ có một số người lại mua đồ rồi cũng nhanh chóng đi khỏi, còn lại JaeJoong một mình trông cửa hàng, rất tối, rất cô đơn.

JaeJoong chống cằm ngồi ở quầy thu ngân, nghĩ nghĩ lại không khỏi nghĩ đến Jung YunHo. Kim JaeJoong liêu mạng lắc đầu, đứng dậy sắp xếp một số quầy hàng trong tiệm, làm để cho hết thời gian còn tốt hơn nhiều so với việc ngồi nghĩ lung tung.

Cứ như vậy không biết qua bao lâu, cho đến khi sau lưng có người lên tiếng, JaeJoong quay đầu lại, thì ra là đến thay ca. JaeJoong và người đó hỏi thăm nhau vài câu rồi cậu mới thu dọn đồ đạc đi về.

Nửa đêm nên người đi đường cũng không nhiều lắm, xe cộ so với ban ngày cũng ít hơn, JaeJoong cảm thấy như vậy rất dễ chịu, không khí khá yên tĩnh, làm lòng người thả lỏng. JaeJoong chậm rãi bước về nhà, chậm rãi thưởng thức cảnh đêm, như vật mới phát hiện, đây là lần đầu tiên cậu ngắm cảnh thành phố.

Ngay lúc sắp vào đến nhà, phía trước đột nhiên xuất hiện vài người chặn cậu lại. JaeJoong nhíu mày, trong lòng thầm chửi cái miệng quạ đen của ChangMin và Heechul, sau đó nắm chặt nắm tay, chuẩn bị đánh nhau một trận sống chết với đám người trước mắt.

Đến gần cậu mới biết đó là một vài tên côn đồ cắc kè, nhưng hiện tại lại hợp thành một bầy, hình như là chúng có uống rượu. JaeJoong mặc kệ, vòng qua người chúng để đi, ai ngờ lại bị một tên trong đám đó kéo áo lại:

“Người đẹp, đừng vội đi như vậy, để các anh hôn thử xem nào.”

“Ta tha! Con mẹ nó, người bị mù à?! Ta là nam, ngu ngốc!” JaeJoong tức giận giật vạt áo lại, tiếp tục đi.

Tên côn đồ bị ngữ khí của JaeJoong chọc giận, chạy lên cản JaeJoong:

“Mẹ nó, nam mà cũng có dạng như vậy nữa sao? Ông mặc kệ, đêm nay mày phải hầu hạ ông.”

JaeJoong nắm chặt tay, vừa định tung cho tên côn đồ đó một quyền thì bị mấy tên đằng sau nắm lại, tên cầm đầu cợt nhả cười:

“Ha ha, người đẹp, chúng ta sẽ đối xử với cưng thật tốt.” Rồi đưa tay chạm vào mặt JaeJoong.

“Này! Con mẹ nó, nếu muốn chết thì thử chạm vào ta xem.” JaeJoong tung cước, cho tên đang sờ mặt mình một phát.

“Đừng làm tao tức giận, tiểu tử thôi.” Tên côn đồ xoa cái chân bị đau, sau đó đưa tay định chạm vào áo JaeJoong.

Nhưng còn chưa kịp chạm vào áo cậu, không biết một hòn đá từ đâu bay ra đánh trúng tay hắn, tên côn đồ nghe ‘răng rắc’ một tiếng, cổ tay như bị chặt đứt, tuy chỉ là một viên đá nho nhỏ.

“Đại ca, đại ca, anh sao vậy?” Mấy tên côn đồ kia thấy vậy vội chạy đến trước mặt tên ‘đại ca’.

“Mẹ nó, đánh nó cho tao, đánh mạnh vào.”

“Dạ.”

JaeJoong đã thủ thế sẵn chờ bọn chúng bước lại đây, nhưng chúng chưa kịp đến gần cậu, đám côn đồ như thấy chân mình tê rần, cảm giác đau đớn lan khắp toàn thân.

JaeJoong khó hiểu nhìn đám côn đồ té trên mặt đất, rõ ràng cậu còn chưa đụng tới bọn họ kia mà, tại sao cả đám đều bị ngã? Chẳng lẽ cậu luyện một loại võ công lợi hại nào đó mà cậu cũng không biết?!

JaeJoong không rảnh mà quản nhiều như vậy, chạy về nhà đã rồi tính.

JaeJoong vừa rời khỏi, nơi đây đột ngột xuất hiện thêm một người, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám côn đồ trên mặt đất, hắn giẫm lên thân thể một tên để bước đến trước mặt gã cầm đầu, nói:

“Đắc tội ai, cũng không được đắc tội Kim JaeJoong.” Dứt lời, hắn rút một khẩu súng ra, đặt vào ót tên côn đồ.

“Thực xin lỗi, đại ca thực xin lỗi, em sai rồi, thật sự sai rồi. Buông tha em đi.” Tên côn đồ vội vàng cầu xin tha thứ, mồ hôi lạnh tuôn khắp toàn thân.

“Bàn tay này vừa mới chạm vào mặt JaeJoong phải không?” Nói xong, chỉ nghe tên côn đồ kêu thảm một tiếng, một viên đạn đã ghim thẳng vào tay hắn.

Tên côn đồ thậm chí còn không nghe được tiếng súng, nhưng thật sự có một viên đạn đã xuyên qua lòng bàn tay gã.

“Đắc tội Kim JaeJoong, cũng chỉ có kết cục này.” Nhanh chóng thu hồi súng lục, hắn không qua đầu lại bước đi.

Đám côn đồ ngơ ngác còn không biết tay đại ca chúng đã bị bắn hỏng, chỉ có thể yên lặng nhìn thân ảnh người kia rời đi.

Một loại cảm giác khủng bố bao trùm cả không gian, cả đám đều bị dọa đến nổi da gà.

Thật đáng sợ, so với quỷ hay tử thần càng đáng sợ hơn.

18. Chương 18

Editor: Flower Nhật

“YooChun, bàn bạc với hắn tới đâu rồi?” YunHo hỏi.

“Thiếu gia, hắn không chịu gặp tôi, hơn nữa dường như hắn đã biết đến sự tồn tại của JaeJoong thiếu gia.” YooChun nói, mày nhíu chặt lại.

YunHo ánh mắt khẽ biến:

“Sao lại như vậy? Sao lại liên quan đến JaeJoong?”

“Thiếu gia, chắc hắn muốn lợi dụng cơ hội này phá đổ chúng ta.” YooChun nói, quan sát biểu tình của YunHo.

“Nếu hắn dám, thì cứ thử làm cho ta xem.”

“Thiếu gia, tôi cảm thấy lần này không thể phớt lờ, hắn dám trêu vào ngài, thì hắn là phải nắm giữ được thứ gì quan trọng.”

“Ta biết. Thân phận của JaeJoong không phải là nữ nhân, có lẽ đã bị tiết lộ.” YunHo nói, khuôn mặt không rõ cảm xúc.

“Thiếu gia, ngài nghĩ tại sao thân phận của JaeJoong thiếu gia bị lộ?”

“Người bên cạnh JaeJoong, hoặc là Kim Heechul hoặc là Min Hyo Chan, hoặc cũng có thể là do chính Kim JaeJoong.”

“Kim Heechul, lúc trước chúng ta đã dặn hắn không nên đem việc JaeJoong là nam nhân nói ra. Về phần Min Hyo Chan kia thì cũng có thể, nhưng còn JaeJoong thiếu gia tự nói ra, thì không có khả năng lắm, dù sao JaeJoong thiếu gia cũng không biết nguyên nhân chính của việc bị biến thành nữ nhân.” YooChun nói, chân mày hơi hơi nhíu lại.

“Hiện tại, an nguy của JaeJoong hắn là không cần lo lắng.”

“Như vậy thiếu gia tính...”

“Đánh nhanh thắng nhanh. Nếu bọn họ chưa định ra tay, thì chúng ta sẽ ra tay.”

“Thiếu gia, làm như vậy rất dễ có trá.”

“Chỉ có thể làm vậy, nếu còn chần chừ thì JaeJoong sẽ gặp nguy hiểm.”

“... Thiếu gia, thật xin lỗi.”

Jung YunHo chỉ để lại một câu đêm nay hành động rồi sau đó bước ra khỏi phòng.

“Hyung, ChangMin, em ra ngoài, cơm trưa để trong tủ lạnh, cả hai hâm nóng lại là có thể ăn.” JaeJoong nói xong, xoay người đi làm.

JaeJoong hiện tại tâm tình rất tốt, thứ nhất bởi vì cậu thấy cuộc sống của mình trở nên phong phú hơn, thứ hai là vì cậu thấy cái vận cứt chó của mình đã bớt cứt chó đi hẳn. Trên đường đi làm, JaeJoong thấy một ông lão đứng giữa đường cầm một túi trái cây rất to, niềm vui của JaeJoong là được giúp đỡ người khác, thế nên cậu chạy đến vui vẻ xách giùm ông lão. Đột nhiên, JaeJoong cảm thấy đầu óc tê rần choáng váng, ý thức dần dần chìm vào mơ hồ.

Lúc Kim JaeJoong tỉnh dậy, chung quanh đều là một mảng tốt mật, cậu cố gắng mở to mắt ra nhìn, hồi lâu sau mới có thể thích ứng được với bóng tối. Thân thể không thể động dậy được, lúc này JaeJoong mới phát hiện cậu bị trói chặt, phía trước là một đám người cầm súng, mà xung quanh cậu cũng đứng đầy người.

“Các người là ai?” JaeJoong nhú mày hỏi.

“Rất nhanh cậu sẽ biết, ha ha.”

“Chẳng lẽ ta từng gây sự với các người sao?”

“Cậu thì không có, nhưng thiếu gia của cậu...”

“Thiếu gia nào, ta không biết.”

“Đừng nói dối Kim JaeJoong, ngay cả tâm phúc đều để bên cạnh cậu, cậu còn dám nói không biết?” Nam nhân phá ra cười.

“Tâm phúc gì? Nói cho người biết, hiện tại ta với hắn một chút quan hệ cũng không có! Không, phải nói là ngay từ đầu đã không có quan hệ gì. Ta chỉ là con tin mà thôi, bởi vì ta thấy được một số chuyện không nên thấy của hắn. Người không cần lợi dụng ta áp chế hắn, việc này không có kết quả đâu.” Câu cuối cùng, JaeJoong gần như gào lên.

Người này rốt cuộc muốn làm gì? Hắn đang nói cái gì? Tâm phúc nào?

“Ha, xem ra cậu vẫn chưa biết gì. Tuy nhiên như vậy cũng rất thú vị, nếu biết rồi cậu còn dám đối xử tốt với ác ma kia nữa không?”

“Người đang nói cái chó má gì vậy? Mau thả ta ra, đồ thần kinh.”

“Đừng nói như vậy JaeJoong. Khuôn mặt của cậu không thích hợp để nói thô tục đâu.”

“Bộ dạng của ta liên quan gì đến người? Ta thích nói cái gì thì nói cái đó, có giỏi thì dán miệng ta lại đi.”

“Chắc chắn, tính tình nóng nảy như vậy, thật sự là đáng yêu a.”

“Con mẹ người đáng yêu, cả nhà người đáng yêu, cả đại tổ tông mười tám đời nhà người đáng thương không ai yêu!”

“Ha ha, JaeJoong cậu rất thú vị, chẳng trách thiếu gia xem cậu như bảo bối. Cậu thật không biết tâm phúc của hắn là ai sao?”

JaeJoong im lặng, không nói lời nào.

Nam nhân cười khế, sau đó lại gần nâng cằm cậu lên, nhìn thẳng vào mắt JaeJoong. JaeJoong bấy giờ mới nhìn rõ dung mạo người kia, là nam nhân lần đó ở buổi tiệc, tên là cái gì Ji Hoon ấy.

“Thế nào? Là ta.” Ji Hoon nói, cười cười.

“Khốn nạn!” JaeJoong nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

“Ha ha, thật không ngờ JaeJoong mặc nam trang hay nữ trang cũng đều xinh đẹp hết a.” Ji Hoon vuốt ve khuôn mặt cậu.

“Đừng chạm vào ta, chẳng lẽ người không biết làm như vậy rất buồn nôn sao?” Trong giọng nói tràn ngập khinh bỉ và châm chọc.

“Quả nhiên là một người rất thú vị.”

Ji Hoon cười, sau đó trở về ngồi xuống ghế dựa, hỏi:

“Tiểu quỷ bên người thiếu gia, hiện tại ở cùng với cậu phải không? Cậu biết nó là ai không?”

“Con nuôi của hắn.”

“Con nuôi?” Ji Hoon nghe xong cười lớn.

“Người bị bệnh à?” JaeJoong trừng mắt nhìn gã.

“JaeJoong, cậu thật sự tin tiểu quỷ đó là con nuôi của hắc? Ha ha, nên nói cậu ngu ngốc hay ngây thơ đây? Tiểu quỷ đó, chính là tâm phúc của thiếu gia, một ác ma giết người hàng loạt.”

JaeJoong mở to hai mắt, cậu không tin, không tin ChangMin là người như vậy, rõ ràng nó chỉ là một đứa trẻ đơn thuần đáng yêu.

“Đừng thấy nó còn nhỏ như vậy mà lầm, số người bị nó giết so với số người mà cậu từng gặp còn nhiều hơn đây, JaeJoong. Tiểu quỷ đó giết người không chớp mắt, cả người nó đều vậy máu.”

JaeJoong không thể tin lắc lắc đầu.

“Cậu không tin tôi cũng không còn cách nào khác, nhưng rất nhanh thôi, cậu sẽ biết được bộ mặt thật của nó. Còn nữa, thiếu gia hắc là sắp đến rồi đi.” Ji Hoon nhìn JaeJoong cười thoải mái.

“Đã nói ta với hắc không có quan hệ gì cả.” JaeJoong bực mình quát.

“Có quan hệ hay không chờ hắc đến sẽ biết.” Gã vừa dứt lời, cánh cửa kho hàng bật mở, Jung YunHo một thân một mình đứng trước cửa.

JaeJoong có chút giật mình nhìn YunHo đang bước lại gần mình, hắc vẫn giữ gương mặt lạnh lùng không chút cảm xúc. YunHo không nói lời nào mà chỉ bước lại đây, xung quanh không ai dám cản hắc.

“Cậu có sao không?” YunHo hỏi, đưa tay cởi trói cho JaeJoong.

JaeJoong không đáp, chỉ im lặng nhìn YunHo cởi trói cho mình, sau đó YunHo xoay người lại, che chắn cho cậu. Hắc nói với Ji Hoon:

“Chuyện này không liên quan đến cậu ấy, thả cậu ấy đi.”

“Ha ha, thiếu gia, ngài vẫn như vậy a.” Ji Hoon nói, nhẹ nhàng mỉm cười.

“Ta lặp lại lần nữa, thả cậu ấy ra ngoài, bằng không ta cũng không dám cam đoan người kia sẽ như thế nào.” YunHo mặt không chút cảm xúc nói.

Ji Hoon đột nhiên nhú mày, hỏi:

“Người đó đâu?”

“Thả cậu ấy, ta sẽ nói cho người biết.”

“Không thể được.”

“Như vậy ta sẽ giải quyết người đó.”

“Ngài sẽ không, thiếu gia, ngài sẽ không làm như vậy!”

“Ta cho người năm giây suy nghĩ.”

JaeJoong hoàn toàn không hiểu việc gì đang xảy ra, đầu óc rối loạn cả lên. Đúng, ChangMin! Phải hỏi YunHo, rốt cuộc tại sao ChangMin lại như vậy!

“Jung YunHo, tôi muốn hỏi anh một chuyện.”

“Ừ.”

“ChangMin, ChangMin rốt cuộc là ai?”

YunHo nhú mày, nhìn Ji Hoon, rồi nhìn về mặt không thể tin được của JaeJoong, hẳn cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Đến nước này thì mọi chuyện không thể giấu giếm được nữa.

“Ừ, giống như hần nói.”

“Vì sao? Vì sao anh phải tàn nhẫn như vậy? Nó chỉ là một đứa bé, một đứa bé 8 tuổi. Jung YunHo, tại sao anh có thể ích kỷ như vậy?” JaeJoong nắm chặt áo YunHo.

“Thế giới ngầm là vậy, mạnh được yếu thua, người không chết thì chính là ta chết.”

“Jung YunHo, Jung YunHo, Jung Yunho anh không phải người! Vì sao anh có thể dạy một đứa bé tám tuổi... giết người cho anh! Anh thật đáng sợ, có thể nào...” JaeJoong vừa nói vừa liều mạng lắc đầu.

Jung YunHo kéo tay JaeJoong xuống, đẩy cậu ra ngoài, nói:

“Đi mau, đừng ở lại đây.”

JaeJoong vẫn đứng tại chỗ bất động.

“Còn muốn hỏi chuyện gì?” YunHo nhướn mày.

“Còn có một chuyện.”

“Hỏi đi.”

“Jung YunHo, anh rốt cuộc còn yêu tôi không?” JaeJoong ngẩng đầu nhìn thẳng mắt YunHo.

YunHo nhìn JaeJoong một hồi lâu, sau mới chậm rãi mở miệng:

“Cậu nghĩ rằng yêu thì còn yêu, không yêu thì sẽ không còn yêu.”

“Jung YunHo! Cho tôi một câu trả lời rõ ràng. Chỉ cần rõ ràng, tôi lập tức đi.”

YunHo cúi đầu tự hỏi trong chốc lát, nhẹ giọng nói:

“Yêu, rất yêu.”

Vừa dứt lời, JaeJoong đã nhào vào lòng YunHo, thì thầm:

“Hồi này là gạt anh thôi, chúng ta cùng đi.”

19. Chương 19

Editor: Flower Nhật

Jung YunHo mặt không chút cảm xúc nhìn JaeJoong trong ngực mình, thật hối hận vì đã nói như vậy, hẳn nên nghĩ đến đây chỉ là thủ đoạn nhỏ của Kim JaeJoong, nhưng dù vậy hắn vẫn cam tâm tình nguyện mà sập bẫy.

“Jung YunHo, tôi không phải nữ nhân, đừng có mẹ nó muốn bảo vệ tôi sau lưng.” JaeJoong hung hăng nói, vẫn như cũ nằm trong ngực YunHo.

YunHo có chút bất đắc dĩ nhìn JaeJoong, vòng tay ôm thắt lưng cậu, nói:

“Nếu cậu vừa rồi em đừng kèm theo thô tục, có thể tôi sẽ cảm động.”

JaeJoong tức giận trừng mắt nhìn YunHo:

“Này, hiện tại không phải lúc nói đùa đâu.” Sau đó nhìn Ji Hoon ở phía sau.

YunHo nhẹ nhàng đẩy JaeJoong ra sau lưng, Ji Hoon đột nhiên nhìn JaeJoong cười, sau đó đưa súng hướng thẳng vào giữa trán YunHo, nói:

“Người có tin ta sẽ bắn chết người không?”

“Không tin.” Ngữ khí của YunHo thoải mái giống như vừa nói ‘Không ăn cơm’.

“Ha, người nghĩ ta không dám sao?” Ji Hoon hỏi, tay đặt tại cò súng.

YunHo vươn tay giữ JaeJoong đang phát hỏa lại, cười nhạt:

“Ta không nói không dám, chỉ nói là không tin.”

Ji Hoon chưa kịp đáp lời, cửa sổ trên đỉnh kho hàng đã bị đập tung, một tảng đá rơi từ trên xuống. YunHo kéo JaeJoong qua một bên, sau đó nói:

“Lần sau nhớ đến đúng giờ.”

JaeJoong ngẩng đầu lên, thì thấy ChangMin đang cầm súng, bắn người bên phe kia, chỉ trong chớp lát, một đám người đứng trên lầu đều ngã xuống, trên người đầy máu tươi, từng giọt rồi từng giọt rơi tí tách xuống đất, một trận gió thổi qua, làm mùi tanh nồng lan tỏa khắp không gian.

Nhìn ChangMin vô tình lãnh khốc trên lầu, cả tâm JaeJoong đều đau, nhin không được nắm chặt tay YunHo. YunHo quay đầu lại nhìn hai mắt JaeJoong vô thần, nhíu mày nói:

“Đừng sợ.”

JaeJoong phục hồi tinh thần lại, nói với YunHo:

“Ai thêm sợ, chỉ là thấy như vậy thật uy phong mà thôi.”

YunHo bắt đầu dĩ lắc đầu, vươn tay xoa tóc JaeJoong. Bên kia, Ji Hoon vẫn chĩa súng vào giữa trán YunHo, JaeJoong giờ mới để ý, cậu nổi giận:

“Này, tay người bị chuột rút à? Sao cứ hướng vào trán người ta là sao? Đầu hần nhỏ như vậy người còn muốn bắn nữa hả? Có biết là khó nhắm lắm không? Người thật ngu ngốc.”

Sau khi JaeJoong rống xong, Ji Hoon chuyển mắt sang người cậu, đồng thời cũng dời súng đến giữa trán cậu:

“Ý người là đầu của người dễ nhắm hơn?”

Khóe miệng JaeJoong run rẩy, không nói gì.

“Ji Hoon, không phải chỉ có người mới có súng.” YunHo nói, chĩa thẳng súng vào đầu Ji Hoon.

Lúc YooChun và JunSu bước vào kho hàng, thì Ji Hoon đang chỉ súng vào JaeJoong, còn YunHo đang chỉ súng vào người gã.

“Ji Hoon, mau buông súng ra.”

“Người mới là người phải buông súng, mạng của bảo bối người đang ở trong tay ta.” Ji Hoon đắc ý cười.

“Để ta nói rõ, hiện tại mạng của người cùng mạng của cậu ấy đều nằm trong tay ta, cuối cùng người chịu thiệt cũng không phải là ta. Hơn nữa người xem, bên người cũng chỉ còn mỗi người.” YunHo nói xong, mắt nhìn thẳng gã.

Chưa kịp để Ji Hoon mở miệng, JunSu đã vọt lại đây, chĩa súng vào người gã, gào lên:

“Mau thả JaeJoong thiếu gia ra!”

“JunSu...” YunHo và JaeJoong đều kinh ngạc nhìn JunSu.

Ji Hoon cũng không thể tin nhìn JunSu, vẻ mặt của gã dần trở nên bi thương, gã không chuyển mắt nhìn chăm chăm JunSu, nhìn nhiều đến mức JunSu cũng thấy giật mình.

JaeJoong thừa dịp Ji Hoon không để ý đoạt súng trong tay gã, sau đó xoay mặt đắc ý cười:

“Ha! Hôm nay người chết chắc rồi!”

Lúc này YunHo lại buông súng trong tay xuống, kéo tay JaeJoong đi, nói:

“Không có việc gì, hiện tại chúng ta ra ngoài một lát, bọn họ cần nói chuyện.”

JaeJoong còn chưa kịp hỏi, YunHo đã kéo cậu đi thẳng ra ngoài. Lúc đi ngang qua YooChun, hắn nói:

“Nơi này giao cho các người.” Rồi cũng không quay đầu lại đi ra khỏi kho hàng.

JaeJoong từ đầu tới cuối vẫn không hiểu gì cả. Đột nhiên bị bắt, sau đó không hiểu vì sao JunSu lao ra thì mình lại an toàn trở về. Hiện tại thì đang an ổn ngồi ở nhà YunHo. Rất cục là sao?

“Có cần anh giải thích không?” YunHo hỏi, ngồi xuống bên cạnh JaeJoong.

JaeJoong thành thật gật đầu.

“Ji Hoon thích JunSu, mà JunSu cũng không phải là đệ đệ của YooChun. Bọn họ từ nhỏ đã theo anh làm việc, YooChun đối với JunSu rất tốt, rất thích JunSu, nhưng khi họ 17 tuổi, thì JunSu lại yêu Ji Hoon. Chuyện gì đã xảy ra anh không biết, chỉ biết là vào một đêm, YooChun ôm một JunSu người đầy máu về nhà, biểu tình trên mặt lạnh lùng lãnh khốc. Sau đó JunSu mất trí nhớ, cho đến hiện tại.”

JaeJoong nghe xong, cuối cùng cũng hiểu, gật gật đầu:

“Như vậy Ji Hoon kia trở về là tìm JunSu, vậy tại sao hắn lại bắt em?”

“Hắn đã biết sự tồn tại của em, nên mới phối hợp với cảnh sát bắt em. Lần trước trong tiệc rượu hắn cũng liên thủ với Choi Dong Wook phá đổ anh. Có lẽ hắn biết em là người quan trọng của anh.”

“Sao anh biết những điều này?”

“ChangMin để bên cạnh em không phải chỉ để nhìn.” YunHo nói, nhìn chằm chằm JaeJoong.

“Đúng rồi! ChangMin đâu? Không phải nó vừa mới ở đây sao? Hiện tại đâu rồi?” JaeJoong lúc này mới nhớ tới ChangMin.

“Nó đi xử lý Choi Dong Wook, chắc trong thời gian này nó sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa, bởi vì em đã thấy bản tính thật của nó.”

“Em không sợ!”

“Nhưng nó sợ, sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của em. Em phải biết rằng ChangMin thích em nhiều như thế nào.” YunHo nói, kéo JaeJoong ôm vào ngực.

JaeJoong nhú mảy, thả hồn vào cõi thần tiên, lúc phục hồi tinh thần lại, thấy YunHo đang ôm mình, liền đẩy hẳn ra, nổi giận đùng đùng:

“Jung YunHo, anh có ý gì? Anh có nhớ mấy ngày trước anh đối với tôi thế nào không?”

20. Chương 20

Editor: Flower Nhật

YunHo vô cùng đau đầu nhìn JaeJoong, sớm biết JaeJoong khó chơi, nhưng cũng không thể làm gì hơn. Hắn thở dài hỏi:

“Không phải em đã hiểu rõ mọi chuyện rồi sao?”

“Em chưa hiểu rõ lắm, từ đầu tới cuối em giống như tên ngốc chẳng biết gì.”

“Nữ nhân kia chỉ là công cụ che giấu sự tồn tại của em. Em không cần để ý đến cô ấy. Anh không hề có ý gì với cô ta.”

“Em không phải nói cái này!”

YunHo nhú mảy nhìn JaeJoong, hẳn thật sự không muốn cậu biết, cũng không muốn cuốn cậu vướng vào thế giới này, tuy rằng JaeJoong hiện tại đã bước một chân vào, nhưng chỉ cần không rõ ràng sự tình, vẫn có thể dễ dàng bước ra.

“Jung YunHo! Anh làm ơn đừng có nghĩ em yếu đuối như vậy được không? Đừng có cái gì cũng muốn gạt em, cũng đừng nghĩ không nói với em những chuyện liên quan đến hắc đạo. Nói cho anh biết, ngày đó theo anh em đã bước chân vào hắc đạo, hơn nữa vĩnh viễn không muốn quay đầu lại.”

(Hắc đạo = mafia world)

YunHo đưa tay bịt mềm JaeJoong lại, cười cười nói:

“Kim JaeJoong, đời này anh thua ở cái miệng của em.”

JaeJoong lúc này mới mỉm cười, nghiêm chỉnh ngồi bên cạnh YunHo:

“Tốt lắm. Anh giải thích chuyện lần trước của Heechul đi.”

“Có lẽ anh của em bị cảnh sát lợi dụng, mới nói như vậy với em. Nhưng em cũng không nên trách hấn, hấn cũng chỉ vì muốn tốt cho em.” YunHo xoa tóc cậu.

“Thật sự là dốt nát muốn chết!” JaeJoong bất đắc dĩ nói.

YunHo nhìn JaeJoong hồi lâu, sau đó hỏi:

“Còn nghi vấn nào nữa không?”

“Còn.”

“Gi?”

“ChangMin, hiện tại ở đâu?”

YunHo sững sốt một chút, trả lời:

“Không biết, tâm tư của nó anh cũng đoán không ra. Đôi khi, tâm tư của ChangMin còn cẩn thận hơn so với chúng ta. Rất khó tưởng tượng được suy nghĩ của nó.”

JaeJoong nhíu mày suy nghĩ, đột nhiên đứng lên nhìn nhìn xung quanh, nói:

“Em cảm thấy ChangMin đang ở rất gần chúng ta.”

YunHo cũng đứng lên, bước ra ban công nhìn một lát, sau đó nói với JaeJoong:

“Có lẽ trực giác của em không sai, nhưng chỉ có nó nhìn thấy chúng ta, chúng ta nhìn không thấy nó được.”

JaeJoong gật đầu:

“Có thể kể về ChangMin một chút cho em nghe không? Vì sao ChangMin lại trở thành như vậy? Rõ ràng nó chỉ mới 8 tuổi.”

YunHo trầm mặc một hồi, sau đó xoay lưng về phía JaeJoong, nhẹ giọng nói:

“Lần đầu anh thấy ChangMin khi nó mới 4 tuổi, chỉ là một đứa bé bình thường. Cha mẹ của nó cũng là người thường, nhưng rất có quyền thế. Sau đó dường như đã xảy ra chuyện gì, cả nhà bị diệt, ChangMin là người duy nhất sống sót. Lúc đó, anh gặp nó ở ven đường, biểu tình của nó khi đó vô hồn không cảm xúc. Một thời gian sau, nó đột nhiên đến tìm anh, muốn anh huấn luyện thành một sát thủ. Khi ấy anh không đồng ý, nó đã đứng ngay địa bàn của anh, xử lý sạch người của anh.” YunHo ngừng một chút, nói tiếp:

“Sau đó, anh thu nhận nó, cho nó đi theo YooChun và JunSu làm việc. Cuối cùng, nó trở thành sát thủ như bây giờ...”

JaeJoong nghe xong gất gao nhú mày, trên mặt lộ vẻ đau lòng.

Thế giới hắc đạo, giết hại thật nhiều người.

JaeJoong nhìn YunHo, nhẹ giọng hỏi:

“VẬY... còn anh?”

Thân thể YunHo trở nên cứng ngắc, hắn không quay đầu lại, nói với JaeJoong:

“Em nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Jung YunHo, vì sao anh lại trốn tránh vấn đề này?”

“Không phải trốn tránh, chỉ là không muốn nói.”

“Lý do?”

“Không thể cho anh một không gian riêng sao?” YunHo nói xong, không quay đầu lại đi ra khỏi phòng JaeJoong.

JaeJoong khó hiểu ngồi xuống giường, YunHo như vậy càng làm cậu muốn biết mọi việc liên quan đến hắn. Muốn biết tất cả mọi việc về YunHo, đây là một điều phi thường khó khăn đi?!

JaeJoong bực mình vò vò tóc, nằm xuống giường kéo chăn qua đầu, nhắm chặt hai mắt lại. Suy nghĩ linh tinh một hồi, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, JunSu như cũ vẫn đứng trước giường JaeJoong, chỉ là khuôn mặt nhuốm thêm vài phần bi thương.

JaeJoong nhìn JunSu há miệng muốn hỏi, nhưng nghĩ lại cảm thấy rất kì cục, cho nên khi mở miệng vẫn là:

“Sáng tốt lành, JunSu.”

JunSu hơi gật đầu với cậu, nói:

“Buổi sáng tốt lành, JaeJoong thiếu gia. JaeJoong thiếu gia rửa mặt rồi xuống ăn điểm tâm, mọi thứ đã chuẩn bị tốt.”

JaeJoong gật đầu, cảm giác được hôm nay JunSu cứ là lạ, cứ như không dám đối mặt với cậu.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, JunSu đã đứng ở cửa chờ sẵn. JaeJoong thở dài, bước ra cửa, ngay lúc đó, cậu nghe được JunSu đang tự trách bản thân:

“JaeJoong thiếu gia, thực xin lỗi. Đều là lỗi của JunSu. Nếu không phải tại JunSu, JaeJoong thiếu gia sẽ không bị bắt, ChangMin thiếu gia sẽ không trốn tránh ngài. JaeJoong thiếu gia, Jun...”

“JunSu!” JaeJoong lớn tiếng gọi JunSu đang lảm nhảm tự trách.

“Này không phải lỗi của em, đừng tự trách mình như vậy nữa. Cũng không phải giữ khoảng cách với hyung, bằng không hyung sẽ tự kỷ mất. JunSu, em vẫn là em của hyung.” JaeJoong vỗ vỗ vai JunSu.

JunSu thần tình cảm kích nhìn JaeJoong, còn thiếu mỗi nước lệ rơi đầy mặt.

JaeJoong mỉm cười:

“Đi thôi, chúng ta xuống dưới nào.”

“Uhm.” JunSu gật đầu, theo JaeJoong xuống lầu.

Vừa xuống, JaeJoong liền thấy YunHo đang ngồi trên sa lon đọc báo, hơi dừng lại một chút, vẫn tiếp tục bước xuống dưới. Lúc đi ngang qua YunHo, chỉ vội vàng chào buổi sáng rồi đi xuống phòng ăn, mặc kệ YunHo gọi như thế nào cũng không ngừng lại.

Lúc ngồi ở phòng ăn rồi, JaeJoong mới thấy hối hận. Cậu quay đầu lại nhìn nhìn phòng khách, vừa nãy có nghe YunHo gọi, nhưng cậu nghĩ hôm qua hẳn rồi đi trong tình huống như vậy, giờ tự nhiên nói chuyện cứ thấy ngại ngại.

“Chết tiệt! JaeJoong mi làm gì giống nữ nhân suốt ngày cau kính như vậy.” JaeJoong thấp giọng mắng

chính mình.

Đột nhiên, JaeJoong bật dậy đi lại chỗ YunHo. Trong phòng khách, YunHo như cũ vẫn ngồi uống cà phê đọc báo sáng, JaeJoong ùng ùng chạy lại giật cà phê trong tay hắn, nói:

“Biết rõ dạ dày không tốt, buổi sáng còn uống cà phê. Đi ăn sáng.” Sau đó lời xoắn xoạch YunHo xuống phòng ăn.

Ngồi ở phòng ăn, YunHo nhìn chăm chăm JaeJoong xấu hổ đang liều mạng mà ăn, cho đến khi JaeJoong chịu không nổi, ngẩng đầu mắng vài câu hắn mới bắt đầu nói chuyện:

“Anh còn tưởng rằng em sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa.”

JaeJoong bất mãn nói:

“Vì sao em lại không để ý đến anh? Em giống người như thế sao?”

YunHo cười cười, vuốt tóc JaeJoong:

“Về chuyện của anh, lúc thích hợp anh sẽ nói với em.”

JaeJoong nghe xong, lại cúi đầu ăn tiếp, sau đó mơ hồ nói:

“Không cần nói cũng được.”

“Anh biết em muốn biết cái gì, anh sẽ đem tất cả chuyện của anh nói cho em biết, JaeJoong.”

JaeJoong ngừng ăn, vẻ mặt nghiêm túc nhìn YunHo:

“Đây là anh nói, anh nhớ kỹ.”

Kỳ thật, em chỉ muốn hiểu rõ hơn về anh thôi. Muốn hiểu biết hết thấy về anh...

21. Chương 21

Editor: Flower Nhật

Ba ngày sau, JaeJoong mặc kệ YunHo phản đối như thế nào, tiếp tục đi làm, nhưng chỉ làm một việc mà thôi. Vốn JaeJoong muốn tiếp tục làm cả ba công việc, nhưng YunHo kiêu gì cũng không chịu, hẳn nói nếu JaeJoong thật sự tiếp tục làm cả ba việc như vậy, hẳn sẽ phá sập cả ba chỗ làm thêm của cậu.

JaeJoong không dám nói không, bởi cậu biết YunHo sẽ làm như vậy.

Mấy ngày nay ChangMin quả nhiên không xuất hiện trước mặt mọi người, JaeJoong lúc nào cũng ngóng ngóng chờ ChangMin trở về. Nhưng nghĩ kỹ lại, không thể cứ ngây người chờ ChangMin như vậy, phải chủ động ra tay. Thế nên, vào một chiều tan ca đẹp trời, JaeJoong hớn hờ chạy đi chọc mấy tên côn đồ.

Lúc JaeJoong bị vây trong một hẻm nhỏ, nói không sợ hãi là nói dối, cậu chỉ có một thân một mình mà đối phương lại có tới năm người, cho dù cậu có tung hết một thân công phu cũng đâu không lại.

JaeJoong không để ý lắm đến năm nam nhân cường tráng trước mặt, một chút ý muốn chống cự cũng không có. JaeJoong rất tin tưởng ChangMin đang theo dõi cậu ở một nơi không xa, cậu muốn bức ChangMin phải hiện thân.

“Tiểu tử, ngươi là muốn tìm chết sao?” Nam nhân đi đầu nói, đẩy đẩy vai JaeJoong. JaeJoong thấy hẳn chạm vào mình, cậu nhú mày.

“Ha, còn nhú mày. Ngươi nghĩ ngươi thanh cao lắm sao?” Nam nhân tiếp tục nói, hung hăng nắm cằm JaeJoong.

“Này, buông cái tay dơ bẩn của ngươi ra!” JaeJoong nói, hất tay gã ra, cậu rất ghét nam nhân khác không phải Jung YunHo chạm vào cằm mình.

“Ngươi nhỏ con ốm yếu vậy mà còn đòi chống cự? Ta khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn để chúng ta đánh một chút đi, bằng không phản kháng, ngươi chỉ làm khổ chính mình.”

JaeJoong trừng mắt nhìn gã, sau đó đảo mắt tìm kiếm xung quanh, vẫn không nhìn thấy ChangMin. Nghĩ nghĩ, JaeJoong gào to:

“ChangMin, ChangMin! Bọn họ ăn hiếp anh, ChangMin, nhóc mau ra đây.”

Đám côn đồ buồn cười nhìn JaeJoong, hỏi:

“Tiểu tử, ngươi bị bệnh thần kinh à?”

“Con mẹ nó ngươi nói ai bệnh thần kinh? Mau xin lỗi cho ta.” Thanh âm non nớt mà lạnh lùng vang vọng, JaeJoong mỉm cười.

Nam nhân cầm đầu chú ý tìm kiếm thanh âm từ đâu mà tới, sau đó nhìn thấy ChangMin chậm rãi bước ra, gã khinh miệt cười nhạo, quay sang hỏi JaeJoong:

“Tiểu tử, ngươi trông cậy vào tiểu quỷ này cứu ngươi? Ha ha, thật là buồn cười muốn chết.”

“Bớt khinh thường ChangMin nhà ta.” JaeJoong hung hăng đá nam nhân một cước, sau đó chạy nhanh qua trốn sau lưng ChangMin, ôm chặt nó.

“Mẹ nó, tiểu tử thôi.” Nam nhân bị đau ôm chân, trừng mắt nhìn JaeJoong đang đắc ý dào dạt ở phía sau ChangMin.

“Ngu ngốc, buông tay anh ra.” ChangMin lắc lắc JaeJoong đang ôm chặt mình.

“Không, buông ra nhóc sẽ đi mất.”

“Anh ôm như vậy sao tui động thủ được?” ChangMin bắt đắc dĩ.

“Không được! Anh sợ nhóc sẽ chạy trốn.”

“Tui không chạy.”

“Anh không tin.”

“Kim JaeJoong! Anh là ngu ngốc à? Buông tay.”

“ChangMin, nhóc mới là ngu ngốc. Nhóc vì cái gì phải trốn anh? Anh căn bản không để ý thân phận của nhóc, cũng không để ý nhóc đã làm cái gì, để cho anh hảo hảo yêu thương không được sao?” JaeJoong gần như cầu xin nói.

“Đừng nói nhảm, JaeJoong.” ChangMin đáp, cúi đầu.

“ChangMin.” JaeJoong gọi to, kéo thân thể ChangMin lại, bất ngờ thấy được nước mắt ChangMin.

ChangMin ngẩng hai mắt dăm lệ nhìn JaeJoong, ủy khuất quyết miệng, nhưng lời nói ra lại không hề dễ nghe:

“Kim JaeJoong, anh thật sự là cái ngu ngốc sao? Vì cái gì suốt ngày ôn nhu cười với tui, vì cái gì lại đối xử tốt với tui, vì cái gì khiến tui con mẹ nó thích anh, tại sao phải cho tui ầm áp?!”

JaeJoong nhẹ nhàng nở nụ cười, đưa tay lau nước mắt cho ChangMin:

“ChangMin à, đây không phải là cảm giác đối với ba ba sao?”

ChangMin không đáp, giống một đứa trẻ nhào vào lòng JaeJoong, ôm chặt cổ cậu, lớn tiếng khóc.

JaeJoong vuốt tóc ChangMin, nhẹ giọng nói:

“ChangMin, thật xin lỗi. Anh đến trễ.”

Gió đêm thổi qua, mấy tên côn đồ trong ngõ đã sớm bị YooChun lôi ra ngoài giải quyết. Cuối cùng, JaeJoong ôm ChangMin khóc đến thiếp đi ra xe YooChun, trở về nhà Jung YunHo.

Bé ChangMin vào, JaeJoong ngồi một lát mới đi ra, vừa ra khỏi phòng liền thấy YunHo đang đứng tựa cửa chờ.

“YunHo, về sau anh làm appa của ChangMin đi.” JaeJoong nói, giang hai tay về phía YunHo, đòi được ôm.

YunHo kéo JaeJoong vào ngực, nói:

“Được, vậy JaeJoong làm umma của ChangMin đi.”

JaeJoong mỉm cười, gật đầu.

“Đúng rồi YunHo, bắt đầu tuần sau, chúng ta đưa ChangMin đến trường đi. Chúng ta phải cho ChangMin một tuổi thơ vui vẻ, mặc dù lúc bé nó thật đáng thương.”

“Được, cái gì cũng nghe theo em.”

JaeJoong về phòng tắm rửa một lát, sau đó leo lên giường ngồi phác họa tương lai của ChangMin, nghĩ nghĩ, ngay cả YunHo vào lúc nào cũng không biết.

“Đang suy nghĩ gì mà nhập thần như thế?”

“A, em đang vẽ tương lai của ChangMin.”

YunHo có chút ngạc nhiên nhìn JaeJoong, sau đó cười nói:

“Nơi này của em, căn bản miêu tả không nổi tương lai của ChangMin.”

JaeJoong bắt mắt trừng mắt lườm YunHo:

“Bớt xem thường em! Em miêu tả không được chẳng lẽ anh miêu tả được?”

YunHo lắc đầu:

“Không ai miêu tả được tương lai của ChangMin. ChangMin mong muốn tương lai của nó có ba mẹ nó, em có thể miêu tả sao?”

JaeJoong kinh ngạc nhìn YunHo, nửa ngày cũng không nói được gì.

Nam nhân này nhìn lạnh lùng vô tình, kỳ thật tâm tư so với bất cứ ai càng tinh tế.

Thấy JaeJoong cứ bất động nhìn mình, YunHo cười nhéo mặt JaeJoong, hỏi:

“Làm sao vậy?”

“Jung YunHo.”

“Ừ?”

“YunHo.”

“Ừ.”

“Yun”

“Anh đây.”

“Ho.”

“...”

Anh là một nam nhân lạnh lùng ôn nhu.

YunHo không trả lời nữa, ôm thắt lưng JaeJoong, nhẹ nhàng hôn cậu.

Khoảnh khắc môi chạm môi, lửa như bùng cháy trong người cả hai, đêm nay, nhất định là một đêm không ngủ.

Này là đêm dành cho những người đang yêu.

22. Chương 22

Editor: Flower Nhật

Một tuần sau, mặc kệ ChangMin không đồng ý, JaeJoong vẫn tỉnh bơ mang ChangMin ném vào trường tiểu học. Lúc báo danh hỏi tên ChangMin, JaeJoong không chút do dự đáp: Kim ChangMin.

ChangMin bất mãn phản đối thật lâu cũng không có hiệu quả gì, nói chuyện với JaeJoong chỉ tổ tốn nước miếng mà thôi.

Theo giáo viên chủ nhiệm vào lớp, JaeJoong cứ dặn đi dặn lại bất cứ nhiệm phải chiều cô tốt ChangMin, sau đó mới an tâm rời đi. Vừa về đến nhà đã nghe người hầu thông báo giáo viên chủ nhiệm của ChangMin muốn đến thăm hỏi gia đình.

JaeJoong lập tức gọi người chuẩn bị thật nhiều đồ ăn ngon, hôm nay nhất định phải mời thầy ở lại ăn cơm. Sau đó lên lầu bước vào phòng YunHo, YunHo lúc này còn đang ngủ.

“YunHo, YunHo! Dậy mau lên.” JaeJoong ngồi trên giường lắc lắc YunHo.

YunHo vẫn không tỉnh, trở mình xoay lưng về phía JaeJoong, tiếp tục ngủ.

JaeJoong trừng mắt nhìn lưng YunHo, vỗ vỗ lên lưng hắn, sau đó cậu cúi người xuống, thì thầm vào tai hắn:

“YunHo, dậy đi.”

YunHo vươn tay kéo JaeJoong vào lòng, ôm cậu ngủ tiếp.

JaeJoong buồn cười nhìn khuôn mặt YunHo, rõ ràng đã tỉnh rồi mà còn lười biếng không chịu mở mắt. Cậu nhéo nhéo mũi YunHo, nói:

“Trễ rồi mà còn chưa chịu rời giường. Mau dậy, mau dậy.”

YunHo kéo tay JaeJoong xuống, nghiêng người hôn môi JaeJoong:

“Cho anh cái lý do để rời giường.”

JaeJoong cười khế:

“Rời giường thì rời giường, anh còn muốn lý do gì?”

“Ôm vợ trong ngực, anh thật sự không nghĩ được bất kỳ lý do gì để rời giường.” YunHo nói xong, bàn tay không an phận bắt đầu sờ loạn.

“Này, anh đứng đắn lại cho em. Hôm nay giáo viên của ChangMin đến nhà đấy, anh phải tiếp chứ.” JaeJoong vội bắt lấy tay YunHo.

“Không phải vẫn chưa đến sao? Trước hết anh phải ăn điểm tâm.” Nói xong, hôn lên môi JaeJoong.

“Này... anh... đừng... cửa còn mở mà... này!” JaeJoong lấy hết lực đẩy YunHo ra.

YunHo mặt không chút cảm xúc nhìn JaeJoong, JaeJoong bị nhìn vậy hơi hơi sợ. Không còn cách nào khác, cậu rướn người hôn hôn YunHo, hỏi:

“Vừa lòng không?”

YunHo gật đầu.

JaeJoong mỉm cười, cậu ngồi dậy, sau đó kéo YunHo đứng dậy. Ai ngờ YunHo giao toàn bộ sức nặng cho JaeJoong, JaeJoong không cẩn thận lại bị YunHo áp dưới thân.

“Đứng lên! Anh nặng muốn chết!” JaeJoong cố sức đẩy YunHo bắt động trên người mình.

Cuối cùng, YunHo cắn một ngụm trên cổ JaeJoong, mới chịu đứng lên bước vào phòng tắm. JaeJoong ở trên giường ngồi dậy, bước xuống soi gương, quả nhiên để lại dấu vết. Đưa tay sờ cổ mình, JaeJoong mỉm cười, vì sao lại cười thì cậu cũng chẳng biết!

“Jae, em nhìn gương cười cái gì?” YunHo hỏi, quần khăn tắm đi tới bên cạnh JaeJoong.

Vừa nhìn thân thể YunHo, JaeJoong đã thấy ngượng ngùng. Có cảm giác nhiệt độ trong phòng nóng lên, tầm mắt cũng không biết phải nhìn đi đâu. YunHo chú ý đến ánh mắt trốn tránh của JaeJoong, cố ý bước đến trước mặt cậu, vuốt tóc JaeJoong hỏi:

“Jae, có phải em cảm thấy anh rất gợi cảm không?”

“Gợi... gợi cảm cái quỷ gì a?” JaeJoong trợn mắt, đẩy tay YunHo ra chạy về phòng.

Vừa về phòng, JaeJoong vội ôm mũi chạy vào phòng tắm, soi gương, thật may không chảy máu mũi, nếu không cậu sẽ què chết mất.

Năm giờ, ChangMin tan học đi về nhà, phía sau còn có giáo viên chủ nhiệm đi theo. ChangMin vừa vào liền đi vào phòng, để lại giáo viên chủ nhiệm xấu hổ đứng giữa nhà.

YooChun bước vào đón tiếp thầy giáo, gọi người hầu đưa trà, sau đó báo với YunHo và JaeJoong.

JaeJoong vừa nghe vội chạy xuống lầu, lát sau mới thấy YunHo và ChangMin từ từ đi xuống. ChangMin đã thay đồng phục ra, mặc áo bình thường vào. Nó cùng YunHo đứng một chỗ, biểu tình của hai người đều thối nát ngang nhau!

“ChangMin, em xuống đây.” Chủ nhiệm lớp nói, nhiệt tình cười cười với ChangMin.

ChangMin không thèm liếc mắt nhìn giáo viên nữa cái, theo YunHo ngồi xuống sa lon. Jung YunHo vừa ngồi xuống sa lon chỉ lo chăm chăm nhìn JaeJoong, còn lại giáo viên chủ nhiệm đứng một mình xấu hổ không thôi.

“Thầy giáo, thật ngại, tôi cùng anh ấy nói chuyện một lát.” JaeJoong ngượng ngùng cười, kéo YunHo đi qua một bên.

“YunHo, anh làm gì thế? Giáo viên của ChangMin đến anh đón tiếp một chút không được sao? Cứ nhìn chăm chăm em làm mẹ gì?” JaeJoong tức giận nói.

“Em vừa rồi mới nói thô tục.”

“Em khi nào không nói thô tục?” JaeJoong bắt đắc dĩ đảo mắt.

“Mặc kệ, bắt đầu từ lúc này, nếu em còn nói thô tục, anh lập tức hôn em, cho dù ở đâu cũng vậy.” YunHo nói xong, bước một bước dài đến bên JaeJoong.

JaeJoon lập tức chặn tay phía trước, nhỏ giọng nói:

“YunHo, đừng đùa nữa.”

“Anh không đùa với em. Mới nãy em nói thô tục, cho nên anh phải phạt em.” Nói xong nắm lấy hai tay JaeJoong, cúi xuống hôn cậu.

JaeJoong nháy mắt trở nên ngây dại, cứng đờ quay lại nhìn một đám người ngồi phía sau, quay sang tròn mắt trông YunHo, hỏi:

“Anh vừa lòng chưa? Có thể đi qua tiếp thầy giáo chưa?”

YunHo gật đầu, tâm tình thoải mái buông JaeJoong ra, đến bên sa lon ngồi xuống.

“Chào, ta là appa của ChangMin, cậu ấy là umma của ChangMin.” YunHo thản nhiên nói, ngữ khí lúc giới thiệu JaeJoong vô cùng tự nhiên.

Giáo viên kinh ngạc nhìn nhìn JaeJoong, lại nhìn nhìn YunHo, rất nhanh liền mỉm cười gật đầu đáp:

“Chào, tôi là giáo viên chủ nhiệm của Kim ChangMin. Kim tiên sinh, hôm nay là ngày đầu tiên ChangMin đi học, tôi muốn biết Kim ChangMin trước đây từng học ở đâu. Không biết Kim tiên sinh tiện trả lời không?”

JaeJoong nhin cười nhìn Jung YunHo bị gọi là Kim tiên sinh, chỉ thấy YunHo hơi hơi nhú mồm, nói:

“Thứ nhất, ChangMin trước đây chưa từng đi học. Thứ hai, ta họ Jung không phải họ Kim. Họ Kim là umma của ChangMin.” YunHo nhướn mày nhìn JaeJoong bên cạnh đang cười trộm.

Chủ nhiệm lớp xấu hổ cười:

“Thật có lỗi a Jung tiên sinh, tôi cứ tưởng ChangMin theo họ ngài, không ngờ lại theo họ umma a.”

Hết lần này đến lần khác cứ bị gọi umma, JaeJoong khó chịu nói:

“Thầy giáo đừng nghe anh ấy nói lung tung. Chúng tôi đều là appa của ChangMin. Tôi họ Kim, tên là Kim JaeJoong. Anh ấy họ Jung, tên là Jung YunHo.”

Chủ nhiệm lớp tiếp tục xấu hổ cười cười:

“Kim ChangMin trước kia thật là chưa từng đi học?”

YunHo lắc đầu.

“Có vấn đề gì sao? ChangMin thực dốt nát, học cái gì cũng không được sao?” JaeJoong khấn trương hỏi.

“Này! Tui không phải anh, đừng có nghĩ tui cũng dốt nát giống anh.” ChangMin bắt măn nói.

“Không, là Kim ChangMin quá lợi hại. Giáo viên chúng tôi chưa kịp dạy gì ChangMin đã hiểu hết toàn bộ.”
Chủ nhiệm nói xong, tán thưởng nhìn ChangMin.

“ChangMin thiếu gia thông minh giống thiếu gia mà.” YooChun cười.

ChangMin trừng mắt nhìn JaeJoong:

“Nghe chưa? Tui không có giống anh. Giống anh thì ngu ngốc muốn chết, học cái gì cũng không nổi!”

JaeJoong tức khí trợn mắt nhìn ChangMin, vươn tay muốn vò đầu nó lại bị YunHo để tay lên đầu, ôn nhu xoa xoa tóc JaeJoong, YunHo nói:

“Đừng dễ dàng bị ChangMin khích như vậy, nó sẽ càng vui vẻ thôi.”

JaeJoong nghe xong, ngoan ngoãn không đi gây sự với ChangMin nữa, cậu hướng nó thè lưỡi làm cái mặt quỷ.

“Bệnh.” ChangMin bĩu môi, sau đó quay đầu đi trộm nở nụ cười.

Kỳ thật ChangMin rất thích JaeJoong, đặc biệt là mỗi khi JaeJoong tức giận, lúc đó JaeJoong là đáng yêu nhất.

23. Chương 23

Editor: Flower Nhật

ChangMin đi học đã được một tháng.

Một tháng này, đêm nào JaeJoong cũng lượn qua phòng ChangMin giám sát nó học, hơn nữa là chờ lúc ChangMin không giải bài được, cậu có thể uy phong giảng bài cho nó, như vậy là có cơ hội vênh mặt rồi!

Nhưng rồi, JaeJoong rất bi ai phát hiện, bài tập của ChangMin cậu hoàn toàn chẳng hiểu gì cả. Về sau, JaeJoong không bao giờ dám lượn vào phòng ChangMin mỗi khi nó học bài nữa, miễn cho bản thân chịu nhục.

Mấy ngày này ở nhà YunHo vô cùng an ổn, không giống trước đây lúc nào cũng hỗn loạn. JaeJoong vẫn đi làm như thường, buổi sáng lúc đi làm cậu đưa ChangMin đến trường, tan tầm thì ghé trường đón ChangMin về.

Còn YunHo mỗi khi rảnh rỗi cũng thường đến chỗ làm của JaeJoong nhìn cậu làm việc, sau đó đứng chờ cậu tan ca, rồi cả hai cùng nhau đi đón ChangMin. Cuộc sống ngọt ngào giống như một gia đình.

Nhưng gần đây JaeJoong phát hiện ra cậu hầu như không thấy bóng dáng JunSu đâu, bù lại lại thường xuyên thấy YooChun một thân một mình cô đơn đứng ngoài hoa viên nhìn xa xăm, biểu tình của YooChun mỗi lần như vậy rất đau thương.

JaeJoong có lần nhện không được chạy đi hỏi YunHo, YunHo nói đấy là vấn đề riêng của YooChun và JunSu, hẳn cũng không biết. Sau lần đó, JaeJoong cũng không hỏi nữa.

“JaeJoong thiếu gia, JunSu đã trở lại.” JunSu đứng trước phòng JaeJoong nói.

JaeJoong vừa nghe được giọng JunSu, hưng phấn chạy lại hỏi thăm:

“JunSu, rốt cục em đã trở lại! Máy hôm nay em đi đâu?”

“JunSu chỉ đi giải quyết một số vấn đề thôi, không có gì đâu JaeJoong thiếu gia. Thiếu gia đâu rồi?”

“Hắn cùng YooChun ra ngoài.”

“Nga.”

“JunSu muốn gặp YooChun phải không? Để hyung gọi họ về.” Nói xong mặc kệ JunSu phản đối, JaeJoong vẫn chạy lên lầu gọi điện thoại.

JaeJoong vừa cầm điện thoại, thì YunHo và YooChun đã bước vào nhà. JaeJoong cười cười kéo YunHo vào phòng trong, để lại hai người YooChun và JunSu đứng đối diện nhau.

Thật lâu sau, JunSu cuối cùng mở miệng, nói:

“Hyung, em đã về.”

YooChun cười cười, khuôn mặt có điểm bi thương:

“JunSu, anh không phải anh của em, không phải em đã biết sao? Chúng ta không có quan hệ huyết thống gì hết. Sở dĩ lúc em mất trí nhớ, anh nói anh là anh ruột của em là do anh ích kỷ, muốn giữ em bên người mà thôi.”

JunSu bước đến bên YooChun, nghiêm túc trả lời:

“Không sao hết! Em không quan tâm, thật sự không quan tâm. Em muốn anh hãy tiếp tục ích kỷ, anh làm ơn hãy tiếp tục ích kỷ.”

“JunSu, em không hiểu. Anh không muốn làm anh em, anh không muốn chỉ làm anh em, em hiểu không?” YooChun không không chế được nói.

“Em hiểu được. Bởi vì em hiểu, cho nên em mới quay về.”

“Ha, em hiểu? Em thật sự hiểu? Em có biết là anh yêu em không?” YooChun cười, không thể tin lắc lắc đầu.

“Em biết, bởi vì em cũng yêu anh.” JunSu đáp, nhào vào trong ngực YooChun.

YooChun ngẩn người, lập tức vươn tay ôm chặt JunSu.

“Ồ, lãng mạn thiệt nha.” JaeJoong lấp ló ở một góc vỗ tay tán thưởng.

“Jae, em không biết nhìn trộm như vậy rất bất thường sao?” YunHo đứng kế bên hỏi.

“Cái gì a? Không phải anh cũng đang nhìn sao?” JaeJoong bắt măn.

“Không phải, anh chỉ là đứng cùng em.” YunHo lập tức phủ nhận.

“Này! Anh đừng có xạo.”

JaeJoong dứt lời, đẩy YunHo đứng dậy, YunHo vươn tay xoa tóc JaeJoong, hỏi:

“Anh lãng mạn hay YooChun lãng mạn?”

JaeJoong nhất thời á khẩu.

“Sao?” YunHo nhướn mày.

“Anh có thể hỏi cái khác không?” JaeJoong buồn cười nhìn YunHo.

YunHo cau mày suy nghĩ trong chốc lát, hỏi tiếp:

“Nếu vậy anh với YooChun, ai đẹp trai hơn?”

JaeJoong chăm chú quan sát gương mặt nhỏ của YunHo, đánh giá hồi lâu mới trả lời:

“Em thấy, nếu so sánh thì cũng chỉ có em là đẹp nhất.”

YunHo nở nụ cười, kéo JaeJoong ôm vào ngực, vỗ vỗ mông cậu:

“Em thật là...” Sau đó nhin không được cười khẽ ra tiếng.

JaeJoong ngây ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên JaeJoong nghe được tiếng cười của YunHo. JaeJoong bây giờ mới phát hiện, bên cạnh YunHo, cậu trải qua lần đầu tiên rất nhiều lần. Lần đầu tiên tham gia buổi tiệc của mafia, lần đầu tiên biết yêu nam nhân, lần đầu tiên cùng nam nhân hôn môi, lần đầu tiên bị bắt cóc, lần đầu tiên làm cho YunHo cười, lần đầu tiên nghe được tiếng cười của YunHo, lần đầu tiên cùng nam nhân...

JaeJoong ngẩng đầu nhìn YunHo, hỏi:

“YunHo, có phải em là người đầu tiên khiến anh cười?”

YunHo nhìn JaeJoong, cười gật đầu.

“Hai người các anh không thấy buồn nôn à? Nghĩ cho cảm giác của người khác với được không?” ChangMin tức giận nói, từ phòng bước xuống dưới lầu.

JaeJoong trợn mắt há hốc mồm nhìn ChangMin vẻ mặt khinh thường bước xuống lầu, cậu tức đến mức muốn lột dép lên ném nó mấy phát, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. JaeJoong thề lười, sau lưng ChangMin làm cái mặt quỷ.

YunHo chìm đắm cưng chiều xoa xoa đầu JaeJoong:

“Em sao lại có thể giống trẻ con như vậy.”

“Anh... Người lớn mà bị Jung YunHo nuôi cũng thành trẻ con!” JaeJoong vừa định mở mồm nói thô tục, lại nhìn thấy YunHo hơi nhú mày, vội nuốt xuống.

“Có thể cho anh biết câu thành ngữ này do vị đại sư nào nói không?” YunHo cười, theo JaeJoong bước xuống dưới nhà.

JaeJoong hung hăng giẫm lên chân YunHo, nghiêng răng nghiêng lợi đáp:

“Kim JaeJoong đại sư! Anh nhớ cho kỹ.” Sau đó đắc ý cười nhìn YunHo rồi bay nhanh xuống lầu.

“A!”

Nghe được tiếng thét kinh hãi của JaeJoong, YunHo vội nhìn xuống dưới, liền thấy được JaeJoong vẻ mặt đáng thương ngã ngồi ở đầu cầu thang, sau đó cậu đứng dậy, khó khăn xoa xoa mông mình. YunHo bước nhanh lại bế JaeJoong lên, hỏi:

“Biết cái này gọi là gì không Kim JaeJoong đại sư?”

JaeJoong không đáp.

“Là xấu hổ đó.” YunHo nói nốt.

JaeJoong tức, muốn đánh YunHo một quyền, đáng tiếc YunHo đã nhanh chóng né được. Cậu bị què, nhìn ChangMin cầu cứu, ChangMin chỉ lạnh lùng đứng một bên phun ra vài chữ ‘Đáng đời Kim JaeJoong’, làm JaeJoong điên tiết lên. Nhưng cuối cùng, cuộc tranh cãi này cũng kết thúc, do YunHo và ChangMin chịu nhận sai.

24. Chương 24

Editor: Flower Nhật

Từ sau khi quan hệ của YooChun và JunSu được xác định, JunSu thường xuyên lộ vẻ mặt tươi cười ngọt ngào, JaeJoong nhìn thấy, toàn thân đều nổi da gà. Đôi khi YooChun chỉ nói đùa với JunSu thôi cũng khiến JunSu khấn trương cả lên, mặt mày đỏ bừng xấu hổ. JaeJoong thấy vậy rất vui nên dạo này cũng bon chen nói đùa với JunSu.

“Ngu ngốc, anh rảnh quá phải không? JunSu người ta không muốn đùa với anh đâu, anh đừng có làm tổn thời gian của người ta như vậy.” ChangMin nói, bất mãn nhìn JaeJoong.

JaeJoong cũng rất bất mãn trừng mắt ChangMin, hỏi:

“Sao vậy sao vậy? Tại sao vậy?”

ChangMin khinh thường nghiêng đầu:

“Tự suy nghĩ.”

JaeJoong bị quê, dùng dùng chạy ra hoa viên tưới hoa. Hôm nay là cuối tuần nên ChangMin và JaeJoong đều được nghỉ. Nói chính xác hơn, là Kim JaeJoong được nghỉ dài hạn, bị đuổi việc!

Đột nhiên, di động trong túi JaeJoong vang lên, là Min Hyo Chan gọi tới. JaeJoong do dự hồi lâu mới bật máy nghe.

Hyo Chan nói muốn gặp mặt JaeJoong một lát, nàng sắp rời khỏi Hàn Quốc. JaeJoong vẫn còn nghĩ đến tình bạn cũ, nên đồng ý đi gặp Min Hyo Chan.

Lúc ra ngoài, ChangMin đòi đi theo JaeJoong, JaeJoong không chịu, nói rất nhanh sẽ trở về. JunSu nói lái xe đưa JaeJoong đi, JaeJoong cũng cự tuyệt. Cuối cùng ChangMin và JunSu cũng đáp ứng JaeJoong, để cậu một mình đi ra ngoài.

Đến nhà hàng hẹn trước với Hyo Chan, Hyo Chan đã sớm ngồi một chỗ chờ JaeJoong. Vừa thấy JaeJoong bước vào là lập tức vẫy tay với cậu, JaeJoong bước đến ngồi xuống:

“Thật ngại, tớ đến trễ.”

Hyo Chan cười cười lắc đầu:

“Không sao, tớ cũng mới đến. Dù sao tớ cũng muốn đến sớm một chút để nhìn JaeJoong.”

JaeJoong gượng gạo cười, hỏi:

“Chưa gọi món sao?”

Lúc sau, hai người cùng gọi hai ly cà phê.

Hyo Chan trầm mặc nhìn JaeJoong khuấy cà phê, còn JaeJoong đứng ngồi không yên cố uống hết cà phê, không biết nói gì để phá vỡ không khí xấu hổ này.

“JaeJoong, tớ có thể hỏi cậu một chuyện không?” Im lặng thật lâu, Hyo Chan rốt cục mở miệng nói chuyện.

JaeJoong gật đầu.

“Cậu... cùng với thiếu gia một chỗ sao?” Hyo Chan nói xong, miễn cưỡng cười với JaeJoong.

“... Hyo, cậu trách tớ sao?” JaeJoong hỏi, vẻ mặt có lỗi nhìn Hyo Chan.

“Quả nhiên là vậy. Lần đầu tiên thấy thiếu gia, tớ đã biết anh ấy đối với cậu rất đặc biệt. Lúc ấy tớ đã hoài nghi có phải thiếu gia thích cậu hay không. Lại không ngờ, tớ đoán đúng.” Hyo Chan nói xong, tự giấu cười cười.

JaeJoong trầm mặc một hồi lâu:

“Đúng rồi Hyo. Nghe nói cậu chia tay tớ là bởi YunHo kêu người đi nói với cậu, đúng không?”

Hyo Chan dừng một lúc, sau mới trả lời:

“Có thể nói như vậy. Anh ấy gọi YooChun nói với tớ, không biết quý trọng cậu thì hãy đi đi, cái cậu thừa thãi nhất, chính là người yêu thương cậu. Lúc ấy tớ cũng không biết lời này có ý gì, nhưng giờ tớ đã hiểu.”

“...”

“Kỳ thật điều làm tớ không thể tưởng tượng được là, JaeJoong cậu cũng thích thiếu gia. Lúc ấy không phải vẫn quen tớ sao? Chẳng lẽ tớ thật sự không có mị lực như vậy sao?” Hyo Chan thở dài nhìn JaeJoong.

JaeJoong lắc đầu:

“Không phải. Không phải như thế. Kỳ thật, YunHo là một người rất tốt. Những người không biết anh ấy luôn nghĩ anh ấy là người xấu, nhưng YunHo thật sự tốt lắm. Anh ấy tốt với mọi người theo cách rất kỳ quái, mặt lúc nào cũng không cảm xúc khiến không ít người hiểu lầm. Nhưng ở lâu rồi sẽ biết, kỳ thật nam nhân lạnh lùng này rất ôn nhu.”

“Ôn nhu này, là chỉ với JaeJoong mới có thôi. Dường như anh ấy rất thích bộ dáng của cậu.”

“... Được rồi, chúng ta không nói về anh ấy nữa. Cậu vì sao lại rời khỏi Hàn Quốc?” JaeJoong cười cười hỏi.

Hyo Chan đột nhiên ngẩng đầu nhìn JaeJoong, nói:

“JaeJoong, cậu đừng có trách tớ.”

Cậu khó hiểu nhìn Hyo Chan:

“Sao? Vì cái gì lại trách cậu?”

“Xin lỗi, JaeJoong thực xin lỗi. Tớ không muốn như vậy đâu, thật sự là tớ không muốn. Nhưng tớ cũng không còn cách nào khác, ba mẹ tớ đều ở trong tay ả.” Hyo Chan đột nhiên cầm tay JaeJoong khóc nức lên.

“Hyo, cậu sao vậy? Cậu đang nói gì a? Vì sao đột nhiên lại khóc?” JaeJoong bước đến bên cạnh nàng.

Lúc JaeJoong đứng bên cạnh Hyo Chan, cậu thấy được một đám người của xã hội đen vây xung quanh mình, sau đó một nữ nhân bước từ trong đám đó ra. JaeJoong lập tức hiểu được lời của Hyo Chan nghĩa là gì.

“Phải gọi Kim JaeJoong người là tiểu thư hay tiên sinh đây?” Jessica hỏi, vẻ mặt khinh thường nhìn JaeJoong.

JaeJoong không để ý đến Jessica, chỉ cúi đầu nhìn Hyo Chan, hỏi:

“Nguyên nhân cậu gọi tớ đến là vậy sao? Hyo?”

Hyo Chan không dám ngẩng đầu nhìn JaeJoong, chỉ không ngừng nức nở nắm tay cậu, nói không nên lời.

Cậu cười, đẩy tay Hyo Chan ra:

“Tớ đã biết Hyo, tớ không trách cậu.”

Hyo Chan ngẩn người, lại khóc thất thanh.

Jessica phất tay với mấy hắc y nhân phía sau, vài hắc y nhân cường tráng liền tiến đến chỗ JaeJoong. JaeJoong cúi đầu nhìn đồ vật trên bàn, không chút do dự lấy cà phê của Hyo Chan hất lên mặt hắc y nhân gần nhất. Thừa dịp đó, cậu nhấc chiếc ghế bên cạnh ném vào người hắn, hắc y nhân lập tức ngã trên mặt đất.

Mấy hắc y nhân khác thấy vậy liền bao vây quanh JaeJoong.

JaeJoong cũng không dốt nát, nhìn thấy nhiều người như vậy, tốt nhất là nên bỏ chạy. Mọi người trong nhà hàng sớm đã biến mất không thấy tăm hơi, cửa phòng bị khóa chặt. Phía sau các hắc y nhân lại đang

từng bước tiến tới gần mình, JaeJoong cởi áo khoác ra ném vào mặt họ, khóa kéo của áo khoác vô tình đánh vào mắt một gã.

Một gian phòng ăn nhỏ nhỏ, JaeJoong căn bản không có chỗ nào để nấp.

JaeJoong hết đường, vội chuyển hướng chạy vào bếp, mấy người kia thấy vậy cũng đuổi theo cậu vào bếp.

Nhìn một đám hắc y nhân phía sau, JaeJoong thấp giọng mắng vài câu, sau đó cầm một đồng đĩa ném về phía họ. Lần này, JaeJoong ở thế thượng phong.

Bởi vì chén đĩa làm bằng gốm sứ, nên nhiều người bị cậu ném trúng mà đầu rơi máu chảy.

Đĩa ném hết rồi, mỗi người ai cũng bị JaeJoong làm cho còn có nửa cái mạng. JaeJoong thừa thắng xông lên, nhân lúc bọn họ suy yếu cầm lấy dao nĩa làm vũ khí. Cậu cho bọn hắc mỗi người vài phát, bọn họ đều hôn mê, thừa bị bóp méo.

Không có thời gian dừng lại, JaeJoong lập tức xông ra ngoài, một lòng cũng muốn đem Hyo Chan cứu thoát.

Lúc ra được phòng ngoài, JaeJoong đã muốn mệt đến đứt hơi, nhìn lại thì thấy Hyo Chan vẻ mặt kinh hoảng vẫn ngồi chỗ cũ, còn Jessica đã không thấy bóng dáng. Không có thời gian để ý đến Jessica, JaeJoong chạy lại chỗ Hyo Chan, kéo tay nàng nói:

“Hyo, chúng ta đi mau, bằng không a...”

Một dòng nước ẩm ướt lướt qua mắt, cảnh tượng trước mắt nhất thời bị một mảnh màu đỏ thay thế. JaeJoong cố duy trì trạng thái thanh tỉnh quay đầu lại, nhìn thấy Min Hyo Chan hai mắt đầm lệ đang cầm gậy dính máu mình...

Trước mắt tối sầm, JaeJoong mất đi ý thức.

Jessica bước ra, phía sau còn dẫn theo ba mẹ của Hyo Chan đang bị trói. Jessica mỉm cười nói:

“Làm tốt lắm.”

“Có thể thả ba mẹ tôi chưa?” Hyo Chan hỏi, trừng mắt nhìn Jessica.

“Yên tâm, sẽ cho các người đoàn tụ mà.” Sau đó Jessica gật đầu với vài người phía sau.

Người phía sau đẩy ba mẹ của Hyo Chan về phía Hyo Chan, Hyo Chan vội vàng giúp họ cởi trói. Bọn họ một nhà vui vẻ ôm nhau, nhưng đột nhiên một loạt súng bén nhọn vang lên, tiếng cười vui vẻ của nhà Hyo Chan nhất thời bị thanh âm la hét khổ sở thay thế.

Jessica nhìn cả nhà Hyo Chan té ngã trên mặt đất:

“Cho các người đến địa ngục đoàn tụ.” Nói rồi xoay người bước đi.

Vài người hầu bước qua xác Hyo Chan, nâng thân thể JaeJoong khiêng lên, bước theo hướng Jessica vừa rời đi.

ChangMin và JunSu đứng ngồi không yên cứ đi tới đi lui trong phòng. Từ sau khi JaeJoong rời khỏi, ChangMin cứ có cảm giác bất an khó diễn tả, cứ như là sẽ xảy ra chuyện gì. JunSu cũng sốt ruột liên tục nhìn đồng hồ, đã hơn năm giờ, nhưng JaeJoong vẫn chưa trở về.

Lúc YunHo và YooChun về, nhìn thấy chính là ChangMin cùng JunSu không ngừng đi tới đi lui. YunHo nhú mày, cho tới bây giờ hẳn cũng chưa gặp qua ChangMin bất an như vậy.

“ChangMin, chuyện gì vậy?” YunHo hỏi, ngồi xuống sa lon bật TV.

“Kim JaeJoong, Kim JaeJoong ra ngoài từ trưa tới giờ vẫn chưa trở về, điện thoại cũng không chịu nghe.” ChangMin đáp, vẫn không ngừng đi tới đi lui.

YunHo nhú mày:

“Cậu ấy đi đâu? Không phải nói người một khắc không được rời cậu ấy sao?”

“Anh ta đi gặp Hyo Chan, không cho ai đi cùng, nói rất nhanh sẽ trở về. Ai lại biết...”

“Gặp ở đâu?”

“Không biết, JaeJoong thiếu gia không chịu để JunSu đưa đi. Làm sao bây giờ thiếu gia? JunSu thực lo lắng!” JunSu luống cuống trả lời.

“Đáng chết!” YunHo thấp giọng mắng, lấy điện thoại ra gọi cho JaeJoong, nhưng không ai nghe máy.

“Thiếu gia, xem TV!” YooChun khẩn trương nói.

YunHo lập tức chú ý vào TV, trên TV hiện đang chiếu phần tin tức. Nội dung là xế chiều hôm nay tại quán

cà phê đã xảy ra án mạng, có lẽ là sự trả thù của xã hội đen, có ba người tử vong.

Sau đó là hình ảnh của ba người đã chết, tất cả ngây ngẩn cả người, là Min Hyo Chan!

“Jae... áo khoác của JaeJoong thiếu gia. Thiếu gia, đó... đó là áo khoác JaeJoong thiếu gia mặc hôm nay. Tại sao lại như vậy? Xảy ra chuyện gì?” JunSu chỉ vào TV, ngôn từ không rõ ràng.

YunHo xoay người bước ra cửa, YooChun, JunSu, ChangMin lập tức bước theo. YunHo ra lệnh:

“YooChun, cậu hãy đi thăm dò xem ai đã làm. JunSu kiểm tra những nơi JaeJoong có thể đến. ChangMin đi theo ta.”

“Vâng.”

Một tiếng đáp ngắn gọn, một trận chiến sắp bắt đầu.

25. Chương 25

Editor: Flower Nhật

Bị nước lạnh như băng tạt vào người, JaeJoong chậm rãi mở mắt. Vết thương trên đầu vì bị thấm nước lại bắt đầu trở nên đau đớn. JaeJoong theo phản ứng muốn đưa tay lên sờ, lại phát hiện cả người vô lực. Mơ màng màng, JaeJoong thấy Jessica và Ki.

“ Tỉnh rồi à?” Jessica bước đến bên cạnh JaeJoong ngồi xuống.

“Thật không ngờ bắt người thôi mà phải phí nhiều công sức như vậy. Hôm qua người đã thương bao nhiêu người của ta, người có nhớ không?” Jessica nói xong, khinh thường đứng lên.

“Trói nó lại cho ta.”

JaeJoong bị người bắt lấy trói lên một cây thập tự giá. JaeJoong nhìn Jessica và Ki cười cười:

“Thế nào? Các cô muốn biến ta thành Chúa Jesus sao?”

Jessica bưng lên một ly rượu màu đỏ, chạm cốc với Ki, nói:

“Đến giờ này người còn có tâm tình đùa giỡn sao? Thật là có thú.”

JaeJoong hơi cong cong khóe miệng:

“Rất nhiều người nói ta thú vị mà.”

Ki bưng ly rượu bước đến trước mặt JaeJoong, cẩn thận quan sát một chút, sau đó chạm chạm vào mặt JaeJoong:

“Người từng nói với ta, khuôn mặt này ta không thể chạm vào. Hiện tại, nếu ta tát người vài cái thì sao nhỉ?”

JaeJoong cười khê, dùng thanh âm chỉ cậu và Ki nghe được, nói:

“Hiện tại cô tát tôi, sau này YunHo tìm được cô, việc đầu tiên hắn làm sẽ là chặt cánh tay kia của cô đi. Ki, cô là người thông minh, YunHo trong bao lâu sẽ tìm được tôi, cô hẳn là đoán được. Đến lúc hắn tìm được tôi rồi, nhìn thấy tôi như vậy, hắn sẽ đối xử như thế nào với các cô, hẳn là cô hiểu rõ. Ki, cô ta điên, cô không nhất thiết phải điên theo cô ta.”

Ki dừng một chút, không nói gì, xoay người trở lại bên cạnh Jessica ngồi.

JaeJoong cười cười. Tuy rằng Ki không nói gì, nhưng cậu hiểu, nàng đang dao động.

“Kim JaeJoong ơi Kim JaeJoong, nếu người thật sự là nữ nhân, có lẽ ta sẽ không đối với người như vậy. Nhưng vì sao? Vì sao người rõ ràng là một nam nhân, lại có thể đoạt tâm của thiếu gia?” Jessica nheo mắt nhìn JaeJoong.

“Đây không phải là điều ta nên hỏi sao? Thân là nữ nhân, vì sao lại không chiếm được tâm của nam nhân mà mình yêu thương, lại còn để nam nhân khác chiếm được.”

“Người...” Jessica tức giận.

“Ha ha.” JaeJoong bật cười.

“Cười cái gì? Giọng cười của người thật đáng ghét.” Jessica lấy ly rượu trên bàn ném qua người JaeJoong, một mảnh thủy tinh cắt qua mặt cậu.

“Ta cười vì nghĩ đến lúc YunHo tìm thấy ta, các cô sẽ phải chịu trừng phạt không nhẹ nha.” JaeJoong nói, trên mặt vẫn như cũ lộ ra nét tươi cười.

Jessica đứng lên bước đến trước mặt JaeJoong, nắm cằm cậu, cười nhạo:

“Hừ, đây chính là gương mặt yêu tinh đoạt lấy tâm thiếu gia sao? Người nói thử xem, nếu ta lưu vài vết sẹo trên mặt người, thì thiếu gia còn có thể đối xử với người như trước không?”

“Ừ, vậy cô cứ thử để lại vài vết sẹo trên mặt ta xem, xem hấn về sau đối với ta thế nào?”

Jessica dùng sức siết chặt cằm cậu, gần giọng:

“Kim JaeJoong, người đừng tưởng ta không dám!”

“Cho nên ta mới bảo cô thử xem.” JaeJoong một chút sợ hãi cũng không có.

Jessica trừng mắt nhìn JaeJoong, sau đó đột nhiên ngửa đầu cười:

“Người muốn khích ta sao JaeJoong? Đừng làm trò với ta, bằng không đến lúc đó, người chịu khổ chính là người. Ta muốn chậm rãi tra tấn người. T, gọi vài người vào hầu hạ hấn.” Nói xong bước khỏi phòng.

Ki không theo Jessica đi ra ngoài, mà ngồi bất động trên ghế. JaeJoong cười cười với Ki:

“Nghĩ thông suốt chưa?”

Ki buông rượu trong tay xuống, hỏi:

“Nếu tôi nghe theo lời của cậu, tôi có lợi gì?”

“Ha, giờ mà cô còn muốn có ưu đãi sao? Vậy cô muốn gì? Jung YunHo? Ki, cô không hiểu tình huống hiện tại sao? Cô cùng Jessica tự tiện bắt tôi như vậy, YunHo sẽ không tha cho các cô đâu. Cho dù tôi giúp các cô cầu tình, hấn cũng sẽ mặc kệ mà giải quyết sạch sẽ các cô. Nhưng nếu cô giúp tôi, như vậy YunHo sẽ có hảo cảm với cô. Sau này nếu chúng tôi chia tay, không phải cô rất có cơ hội sao?” JaeJoong nói, quan sát biểu tình của Ki.

Ki cúi đầu đi đến bên cạnh JaeJoong:

“Kim JaeJoong, cậu đừng hòng gạt tôi, tôi sẽ không mắc mưu.” Sau đó ngẩng đầu nhìn JaeJoong, lại liếc mắt ra phía cửa.

JaeJoong nhanh chóng nhìn theo hướng Ki, phát hiện Jessica đang đứng đó nghe lén. Vì thế mỉm cười, nói:

“Phải không? Tôi còn tưởng nữ nhân đều ngu ngốc dễ mắc mưu mà.”

Ki lớn tiếng cười, JaeJoong nhân cơ hội thấp giọng nói:

“Lần này hai người nữ nhân các cô dám bắt tôi, nếu vậy hẳn đây là một địa điểm vô cùng bí mật. Cô hãy nhanh chóng báo cho YunHo biết đây là nơi nào.”

Ki trừng mắt:

“Cậu mới là ngu ngốc dễ dàng mắc mưu, Kim JaeJoong.” Lại liếc liếc ra phía cửa, phát hiện Jessica đã ly khai.

“Nơi này cách thành phố khá xa, kế tiếp có lẽ cậu sẽ phải chịu một ít hành hạ. Cậu phải cố chịu đựng, bằng không thiếu gia đến đây cậu cũng không thấy được.”

“Cô xem tôi có thể chịu đựng bao lâu? Cô nhanh lên.”

Ki gật đầu, bước ra khỏi phòng.

Vài người bước vào phòng. Ki ở ngoài nghe thấy tiếng kêu rên của JaeJoong. Khẽ cắn môi, bấm di động của YunHo, đóng máy. Xoay người chạy vội ra xe.

JunSu đã muốn đến tất cả các nơi JaeJoong có thể đến, vẫn không thấy bóng dáng cậu đâu, JunSu cuống đến mức sắp khóc nức lên. Còn YooChun đi thăm dò là do ai làm, phát hiện hôm đó có rất nhiều băng nhóm hành động, nhất thời trong khoảng thời gian ngắn không thể tra chính xác ai đã làm.

YunHo và ChangMin bên này cũng hoàn toàn không có tin tức gì. Những người cuối cùng gặp qua JaeJoong đều đã chết, cũng đến nhà Hyo Chan tra qua, nhưng cũng không ai biết Hyo Chan đã từng gặp ai, chuyện gì đã xảy ra.

Gọi cho JaeJoong rất nhiều lần mà không có ai nghe máy, YunHo tức giận ném điện thoại đi.

“ChangMin, người nghĩ JaeJoong sẽ ra sao?” YunHo thấp giọng hỏi.

“Bị một người không biết bắt đến một nơi không biết.”

“Người cũng cho rằng cậu ấy bị người bắt đi?”

“Hơn nữa đối phương còn làm lạc hướng chúng ta. Để lại dấu hiệu của lão Hắc, làm chúng ta cứ tưởng lão

là người ra tay.”

“Sau đó chúng ta giống ngu ngốc cứ hướng tới lão Hắc gây sự.” YunHo hoàn thành câu nói của ChangMin.

ChangMin gật đầu, nhúu chặt mày:

“Nhưng rốt cuộc là ai có thể làm việc này?”

“Không phải lão Hắc làm, bọn họ không có gan lớn như vậy. Trừ phi... Ta nghĩ ta biết là ai.” YunHo nói xong, vội vàng chạy ra xe.

Trên đường đi hắn gọi cho YooChun.

Ki tính đi báo tin cho YunHo lại bị Jessica phát hiện, lập tức bị trói lại nhốt vào cùng phòng với JaeJoong. Khi nhìn thấy JaeJoong, Ki bị dọa không nhẹ.

Lúc Ki rời đi, Kim JaeJoong còn có thể cười nói với mình, nhưng hiện tại, chỉ sợ cả khí lực mở miệng cậu cũng không có.

Khắp nơi trên người cậu đều là vết roi chói mắt, quần áo dính đầy máu. Gương mặt tái nhợt, chỉ có môi bật máu là còn chút ít màu sắc, còn lại hoàn toàn không có sinh khí.

Ki luống cuống gọi tên cậu vài lần, JaeJoong miễn cưỡng mở mắt ra. Vừa thấy Ki cũng bị trói giống mình, JaeJoong biết mình đã thất bại.

“Ki, thật có lỗi.” JaeJoong hữu khí vô lực nói.

Ki nhìn JaeJoong một hồi lâu:

“Là tôi phải nói xin lỗi. Tôi không nghĩ đến Jessica lại là người như vậy. Kim JaeJoong, cậu phải chịu đựng. Thiếu gia sẽ đến cứu cậu.”

JaeJoong miễn cưỡng cong cong khóe miệng:

“Nếu lúc hắn đến tôi chết rồi, nhất định không được để hắn nhìn thấy tôi... Bằng không hắn sẽ bị hù chết.”

Ki cắn cắn môi dưới, nói:

“Kim JaeJoong, nếu cậu là nam nhân phải kiên cường lên. Chết chết cái gì, có thể dễ chết như vậy sao?”

“A... khụ khụ...”

JaeJoong học ra một ngụm máu, Ki hoảng sợ, nhìn thấy JaeJoong nhắm chặt mắt, Ki lập tức gọi to tên cậu, gọi mãi mà vẫn không tỉnh, Ki bực tức mắng JaeJoong vài câu.

“Tôi nói, tôi chỉ muốn giữ sức mà thôi. Cô có nhất thiết phải mắng tôi như vậy không?” JaeJoong mở to mắt, bắt đầu nhìn Ki.

Ki ngượng ngùng cười, lập tức đáp:

“Vậy cậu nhắm mắt giả vờ bất tỉnh đi, nếu Jessica phái người vào tra tấn cậu, tôi sẽ chịu giúp cậu cho, cậu nghỉ ngơi trước đi.”

“Cô ngu ngốc à? Tôi là nam nhân.”

“Hiện tại không phải lúc phân nam nữ nữa. Cậu đã như vậy, bị bọn họ tra tấn thêm chút nữa, cậu sẽ không thể chịu được. Tuy rằng tôi là nữ nhân, nhưng thể chất so với cậu sợ còn mạnh hơn.”

“Này, không được xem thường tôi.” JaeJoong bắt mắt nhìn Ki.

“Cậu... Hiện tại không phải lúc tranh cãi. Cậu có muốn sống không?” Ki bó tay.

“Nếu để một nữ nhân thay mình chịu hành hạ, tôi tình nguyện không sống.”

Ki dừng một chút, sau đó nở nụ cười, hỏi:

“Cậu muốn tôi khen cậu có rất có khí thái nam tử sao?”

“Tôi không ngại đâu.” JaeJoong miễn cưỡng cười cười.

“Kim JaeJoong cậu nghe đây, không phải là tôi giúp cậu. Tôi là đang chuộc tội, vì hành vi ngu xuẩn của mình mà chuộc tội. Hiểu không? Không cần tự cho mình là thông minh.” Ki vẽ mặt chân thật nói.

JaeJoong nhìn chằm chằm Ki một chốc, sau đó nhắm mắt lại, nhẹ giọng đáp:

“Được rồi, nam nhân tốt không thêm đấu với nữ nhân.”

Ki mỉm cười, không nói gì.

Vài giờ sau, Ki vì giúp JaeJoong thông báo cho YunHo mà được đối đãi không khác JaeJoong là mấy.

Hơn 36 giờ trôi qua, JaeJoong và Ki bị nhốt trong phòng tra tấn không nhẹ. JaeJoong lại còn bị vết thương trên đầu, cậu bị sốt cao, lâm vào hôn mê.

26. Chương 26

Editor: Flower Nhật

Qua không biết bao lâu, khi Ki tỉnh lại, nhìn qua vẫn thấy JaeJoong đang nhắm mắt. Ki gọi tên cậu vài lần, cậu vẫn không có phản ứng. Lại quan sát khuôn mặt JaeJoong, nhận ra mặt cậu đỏ ửng bất thường.

“Đáng chết, không phải phát sốt chứ?” Ki thấp giọng nói, sau đó lại tiếp tục gọi JaeJoong.

JaeJoong chậm rãi mở mắt, nhưng ánh mắt vô thần không có tiêu cự. Ki nóng nảy, lớn tiếng gọi người tới, Jessica mang theo vài nam nhân bước vào.

“Có chuyện gì? Ki, người là thật sự giúp hắn?” Jessica hỏi, bước đến phía trước nâng mặt Ki lên.

Ki nhìn Jessica, đáp:

“Jessica, JaeJoong sốt rồi. Còn nữa cậu ấy sẽ không chịu được. Mau thả cậu ấy đi, Jessica. Đủ rồi, thật sự đủ rồi!”

Jessica lạnh lùng buông tay ra, nói với Ki:

“Ta đã đi đến nước này, muốn dừng cũng không dừng được. Có tâm trạng quan tâm hắn như vậy, không bằng quan tâm chính mình đi, Ki. Người có biết cái giá phải trả cho việc phản bội là gì không?”

Ki không thể tin nhìn Jessica, lắc đầu:

“Hiện tại JaeJoong đã như vậy rồi, cô trước hết thả cậu ấy đi. Mọi tức giận cứ đổ lên người tôi, chỉ cần cô đáp ứng không động vào JaeJoong.”

Jessica bật cười, dùng móng tay đâm vào mặt Ki, nói:

“Vậy sao? Vốn hôm nay ta muốn cho bọn họ nếm thử hương vị của JaeJoong. Nhưng nhìn người vội vã như vậy, ta có nên cho người hưởng thụ trước hay không?”

Đồng tử của Ki phóng đại vài lần, nghiêng đầu nhìn ba nam nhân phía sau Jessica, lại nhìn đến JaeJoong thần tình đỏ bừng. Cắn chặt răng, nói:

“Nam nhân có gì hiếm lạ, nữ nhân mới tốt ngoạn, không phải sao?”

“Ha ha... Được lắm Ki, không thể tưởng tượng việc như vậy mà người cũng nguyện ý. Như vậy ta sẽ đáp ứng người. Người đâu, đưa nàng vào một phòng khác, hảo hảo hưởng thụ đi.” Jessica nói xong, phất phất tay với ba nam nhân phía sau.

“Khoan đã. Jessica, cô phải cam đoan không động đến Kim JaeJoong, cho đến khi cậu ấy hạ sốt.”

Jessica buồn cười nhìn Ki:

“Nơi này không đến phiên người làm chủ. Hiện tại phụ trách đối phó Kim JaeJoong là ba người họ, muốn bọn họ không động vào JaeJoong, thì phải xem người chịu đựng được bao lâu.”

Ki không nói gì, để ba nam nhân tùy ý mang nàng đi, một khắc ra đến cửa, Ki lớn tiếng nói với JaeJoong đang hôn mê:

“Kim JaeJoong! Nếu cậu là nam nhân thì phải sống tốt cho tôi. Bằng không nếu có chết, tôi cũng không tha cho cậu!”

JaeJoong không hề có phản ứng gì. Nhưng nếu có người cúi đầu nhìn mặt JaeJoong, sẽ thấy mắt cậu hơi giật giật.

Cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn JaeJoong đang mê man.

Mà ở một phòng khác, vang vọng tiếng kêu thảm thiết của Ki.

“Jessica tiểu thư, lão gia gọi.” T đưa điện thoại cho ả.

Jessica nhận điện thoại, chỉ chốc sau đã dập máy. Sau đó quay đầu nói với T:

“Ba muốn chúng ta trở về ăn cơm, đi thôi.”

“Jessica tiểu thư, nơi này chỉ có ba người bọn họ, không sợ...”

“Hiện tại JaeJoong đã hôn mê, Ki cũng sớm không chịu được. Người việc gì phải sợ họ đào tẩu? Đi thôi.” Jessica nói xong, mỉm cười bước ra ngoài.

Mà bên kia, khi lão Lee, ba của Jessica vừa đặt điện thoại xuống, YunHo liền xuất hiện, lạnh giọng nói:

“Ta sẽ tính sổ với phụ tử các người. JaeJoong bị thương nhiều ít, ta sẽ hoàn trả thập bội.” Sau đó lấy áo khoác, bước ra khỏi nhà họ Lee.

Lão Lee để điện thoại xuống thở dài. Jung YunHo mấy ngày trước có đến đây tìm Jessica, tìm không thấy buộc lão phải gọi cho ả. Lão Lee cũng biết Jessica bắt giữ Kim JaeJoong, nhưng nếu nói vị trí của Jessica, Jessica chắc chắn phải chết. Nhưng nếu không nói vị trí của Jessica, thì cả nhà sẽ phải đền mạng.

Lão Lee lo lắng suy nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định làm theo YunHo. Lão Lee nghĩ, hiện tại làm theo lời YunHo, như vậy đến khi cầu tình, nhưng vậy ít nhiều sẽ có khả năng.

Sau khi YunHo rời đi khoảng ba giờ, Jessica cùng T đã quay trở lại. Lão Lee ngồi ở phòng khách, nhìn Jessica và T đến gần, muốn cười, nhưng như thế nào cũng cười không nổi.

Sở dĩ có cục diện ngày hôm nay, là do trước giờ lão Lee quá cưng chiều Jessica. Từ nhỏ, Jessica muốn gì là nhất định phải có cái đó, nếu không chiếm được thì liền hủy diệt.

Jung YunHo là nam nhân mà Jessica đã ái mộ từ nhỏ. Trước đây là bởi vì YunHo cự tuyệt tất cả nữ nhân tới gần, nên Jessica mới có thể yên phận tới giờ này. Cho đến buổi tiệc lần đó, sau khi thấy được Kim JaeJoong bên cạnh Jung YunHo, Jessica ngày đêm điều tra thân phận của cậu.

Cuối cùng tra được JaeJoong là nam nhân, cũng tra được bạn gái trước kia của cậu. Vì vậy đã bắt cả nhà bạn gái của JaeJoong, ép nàng hẹn JaeJoong đến, để mình có thể xuống tay.

Lão Lee nghĩ Jessica chỉ là muốn giáo huấn JaeJoong một chút mà thôi, cho nên cũng không ngăn cản gì nhiều. Nhưng đến khi lão Lee thấy Jessica giết cả nhà Hyo Chan, lão mới hiểu việc này thật sự nghiêm trọng, vội vàng ngăn cản Jessica, nhưng đã không còn kịp nữa rồi, Jung YunHo đã tìm đến.

“Ba, ba! Ba ngăn người cái gì vậy?” Jessica hỏi, mỉm cười ngồi xuống đối diện lão Lee.

“Jess, ba thực xin lỗi con.” Lão Lee cầm tay Jessica.

Jessica nghi hoặc nhìn lão, hỏi:

“Ba, ba đột nhiên xin lỗi gì vậy?”

Lão Lee nhìn Jessica, không nói gì. Nghi hoặc trên mặt Jessica dần dần bị vẻ không thể tin thay thế:

“Ba... nói cho thiếu gia? Phải không? Ba nói với thiếu gia phải không?”

“Jess, mấy hôm trước thiếu gia đã tìm đến trước cửa, nhưng ba vẫn cố gắng che giấu cho con. Jess...”

Jessica đẩy tay lão Lee ra, kéo T bước ra khỏi cửa, mặc kệ lão Lee đang kêu to.

YooChun chở YunHo. Còn JunSu và ChangMin cũng nhanh chóng chạy đến nơi lão Lee nói. Vận tốc của YooChun dù ở trên đường cao tốc, vẫn phải gọi là siêu tốc. Không ít cảnh sát giao thông đuổi theo phía sau, nhưng YooChun vẫn không ngừng gia tăng tốc độ, muốn trong thời gian ngắn nhất cứu thoát Kim JaeJoong.

Bỏ lại phía sau một đoàn cảnh sát, chỉ cần một đoạn đường ngắn nữa là tới nơi, đột nhiên một chiếc xe cảnh sát vọt lên phía trước. Xe YunHo thắng gấp, chiếc xe xoay vài vòng rồi bị lật, YunHo vội vã bước từ trong xe ra, mặc kệ trên trán bị thương, chạy một đường như điên vào bên trong.

ChangMin đi theo sau lưng YunHo, nhanh chóng giải quyết vài tên cảnh sát bám đuôi. YooChun và JunSu cũng nhanh chóng đuổi theo phía sau, một khắc cũng không dám dừng lại.

ChangMin không biết cùng YunHo đã chạy bao lâu, chỉ cảm thấy mỗi khi dừng lại thì bản thân như thở không nổi.

Dừng lại nghỉ ngơi vài giây, ChangMin lập tức theo sát YunHo bước vào một căn phòng bỏ hoang. Cửa vừa mở ra đột nhiên nghe được thanh âm nam nhân thở dốc mang theo ***, YunHo cuống cả lên, lớn tiếng gọi tên JaeJoong, nhưng không có ai đáp lại. Cả hai tìm kỹ từng phòng, vẫn không tìm thấy nơi phát ra âm thanh. YunHo đứng lại để xác định rõ ràng, thì âm thanh đột nhiên ngừng lại.

ChangMin cũng bối rối vội vàng tìm kiếm thân ảnh JaeJoong.

Từ nhỏ đến giờ ChangMin chưa từng hoảng loạn như vậy, cho dù tận mắt thấy cha mẹ bị sát hại, nó cũng chưa hoảng đến thế. ChangMin nhớ đến mỗi khi JaeJoong mạnh bạo xoa tóc mình, cười hì hì mắng mình là tiểu quỷ. Nhưng hiện tại, tìm khắp nơi cũng không thấy được JaeJoong, ChangMin lo sợ đến mức sắp khóc.

“ChangMin, tầng hầm bên cạnh.” YunHo lớn giọng gọi.

ChangMin bật người cùng YunHo bước vào tầng hầm. Đá văng cánh cửa thứ nhất, bên trong chỉ có một thiếu niên bị trói chặt, trên mặt đầy máu.

Không dám ngừng nghỉ, tiếp tục đá văng cánh cửa thứ hai, bên trong ngoài một chút vỏ chai rơi vỡ thì

không có gì.

Tới căn phòng thứ ba, YunHo một cước đá văng.

Bên trong là Ki trên người đầy máu té ngã trên mặt đất và hai nam nhân lồm lổ khác, một người giữ JaeJoong tựa vào tường, một tên khác sờ loạn trên người cậu, muốn cởi quần áo của JaeJoong.

ChangMin tức giận lấy cái ghế ném thẳng vào tên đang sờ loạn trên người JaeJoong, nam nhân bị đau ngừng động tác quay lại nhìn, lại bị ChangMin phóng một cây tiểu đao tinh xảo vào thẳng yếu hèn. Nam nhân ngã xuống trước mặt ChangMin, ChangMin còn không vừa lòng ngồi xuống cắt gân tay gã giải hận.

Nam nhân giữ JaeJoong trên tường hoảng sợ muốn chạy, lại bị YunHo một cước đá ngã. Sau đó hắn nắm tóc kéo gã lại, dùng đầu gối đá vào thắt lưng gã một cái, nam nhân kêu rên đau đớn, nhất thời mất đi ý thức.

JaeJoong suy yếu ngã trên mặt đất, ngay cả khí lực bước đến bên người Ki cũng không có. Cậu bị sốt rất cao, vết thương nhiều nơi bị nhiễm trùng, có thể sống đến giờ này, JaeJoong thật bội phục sinh mệnh lì lợm của mình.

“JaeJoong, em sao rồi?” YunHo lo lắng hỏi, đem JaeJoong ôm vào trong ngực.

JaeJoong lúc này ngay cả khí lực mở miệng nói chuyện cũng không có, dùng ánh mắt ra hiệu cho YunHo, muốn YunHo đi xem Ki thế nào rồi.

YunHo đau lòng vuốt tóc JaeJoong, nói:

“Ki đã không còn thở.”

JaeJoong ngẩn người, nhắm hai mắt lại, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Mau đưa anh ấy đến bệnh viện.” ChangMin lớn tiếng quát.

YunHo lúc này mới mang JaeJoong bế ra ngoài.

Lúc YooChun và JunSu đến, thì thấy YunHo đang ôm một JaeJoong hấp hối bước ra, YunHo vội vã bế JaeJoong đến bệnh viện gần nhất.

JunSu vừa thấy JaeJoong liền khóc.

Khắp người JaeJoong đều là máu, không có chỗ nào là lành lặn. JunSu nắm chặt tay, gào thét đòi đi tìm Jessica báo thù cho cậu, đúng lúc này Jessica và T chạy tới, nhìn thấy JunSu và YooChun, liền biết YunHo đã đến đây. Muốn chạy vào trong xem, lại bị JunSu dùng súng bắn vào chân, hai ả nặng nề té ngã trên mặt đất.

“Con mẹ nó nữ nhân thôi, người khiến JaeJoong thiếu gia biến thành như vậy, ta sẽ bắt người hoàn trả gấp mười lần.” JunSu gào lên, tiếp tục bắn một phát vào chân kia của ả.

“JunSu! Đừng như vậy. Trước hết chúng ta nên đi xem JaeJoong thiếu gia.” YooChun nói, kéo tay JunSu.

“Buông! Em phải báo thù cho JaeJoong thiếu gia.” JunSu không khổng chế được hét lên.

“JunSu, em bình tĩnh lại. Chẳng lẽ em không muốn cùng thiếu gia chăm sóc JaeJoong thiếu gia sao?” YooChun lớn tiếng hỏi.

JunSu lúc này mới yên tĩnh lại, sau đó quay người, nhanh chóng đuổi theo YunHo.

“ChangMin thiếu gia, nơi này giao cho ngài.” YooChun nói xong, cũng vội vàng đuổi theo.

ChangMin lạnh lùng nhìn Jessica và T ngã trên mặt đất, lấy súng nhắm thẳng đầu ả, nói:

“Kim JaeJoong không sống được, cả nhà các người liền chôn cùng anh ấy. Kim JaeJoong sống, các người sẽ chết.”

Ta nói rồi, đắc tội ai, cũng không được đắc tội Kim JaeJoong.

27. Chương 27

Editor: Flower Nhật

Trong bệnh viện.

JaeJoong đã vào phòng phẫu thuật hơn 10 giờ rồi vẫn chưa ra.

YunHo mặt không chút cảm xúc ngồi chờ ở ghế, trên mắt in hằn tơ máu, vết thương trên trán đã bắt đầu đóng vảy, nhưng mặc kệ mọi người khuyên thế nào cũng không chịu rửa sạch. Thoạt nhìn cả người YunHo thật chặt vật.

ChangMin ngồi xổm trước cửa phòng giải phẫu, mở to mắt vô thần nhìn mặt đất, miệng lẩm nhẩm, “Kim JaeJoong là ngu ngốc, nên sẽ không sợ đau.”

JunSu chấp tay cầu nguyện Thượng Đế, Bồ Tát, vân vân, phù hộ cho Kim JaeJoong, trên mặt đều là nước mắt đã khô.

YooChun nhìn đèn báo phòng phẫu thuật cứ sáng, có một loại xúc động muốn tiêu hủy nó.

Heechul khóc không ngừng, liên tục đi qua đi lại, hai tay bắt thành hình chữ thập đặt dưới cằm chưa từng buông ra.

Thêm ba tiếng trôi qua, phòng phẫu thuật vẫn sáng đèn, JaeJoong vào trong đã hơn mười ba tiếng.

Không biết bao nhiêu giờ lại trôi qua, bác sĩ rốc cục đi ra. Jung YunHo lập tức xông lên hỏi kết quả, Heechul mắt nhắm lệ mông lung nhìn bác sĩ. JunSu và YooChun gắt gao tựa vào nhau. Còn ChangMin vì ngồi xổm quá lâu, nên nhất thời đứng dậy không nổi.

Bác sĩ nhìn mọi người, hít một hơi thật sâu, nói:

“Hiện tại bệnh nhân đã không còn nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng bởi vì đầu bị thương nặng lại không được xử lý đúng lúc, còn có dấu hiệu thấp thỏy, cho nên khá nghiêm trọng. Cậu ấy có thể sống được đã là may mắn. Về phần có tỉnh được hay không, chúng tôi không biết.”

“Vậy sẽ tỉnh phải không? TV chẳng phải luôn như vậy sao? Chỉ cần chúng tôi thường xuyên nói chuyện với nó, nó sẽ tỉnh phải không? Đúng không?” Heechul nói, nước mắt chảy dài.

Bác sĩ cúi đầu, thở nhẹ:

“Đây không phải phim ảnh. Bình thường những người sống đời sống thực vật rất hiếm có cơ hội tỉnh lại. Hơn nữa bệnh nhân được đưa đến trong tình trạng rất nguy hiểm, chỉ sợ... là không thể tỉnh. Mọi người nên chuẩn bị trước tâm lý đi.” Nói xong, bác sĩ có lỗi nhìn đám YunHo, rồi cúi đầu bước đi.

ChangMin nghe xong, không cố gắng đứng lên nữa, trực tiếp ngồi hẫ xuống mặt đất. Heechul khóc lớn khuyu xuống. JunSu chịu không nổi lung lay sắp té, YooChun vội đỡ JunSu.

YunHo thủy chung vẫn chưa nói câu nào. JaeJoong bị người đẩy ra từ phòng giải phẫu, YunHo hai mắt trống rỗng bước theo hộ sĩ vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, một Kim JaeJoong hoạt bát thích nói thích cười hiện đang nằm yên lặng trên giường. Mặc dù bị băng gạc bao phủ khắp đầu, trên mặt có vài vết thương nhỏ, nhưng vẫn không chút nào ảnh hưởng đến gương mặt đáng yêu của JaeJoong.

YunHo nắm tay JaeJoong, nắm thật chặt, nhẹ giọng nói:

“JaJoong, em không sao hết.”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi. JaeJoong, thực xin lỗi. Anh không nên quấy rầy cuộc sống của em, tất cả đều là lỗi của anh, em đứng lên mắng anh được không? Anh cho phép em mắng thô tục, cũng sẽ không phạt em. Em muốn mắng anh thế nào cũng được. JaeJoong, JaeJoong, em đừng tức giận. Em tỉnh đi, tỉnh lại anh sẽ để em đi, không bao giờ... quấy rầy cuộc sống của em nữa. JaeJoong, em có nghe không?” YunHo nói, cầm tay JaeJoong áp vào mặt mình.

“Em nghe được, em nhất định là nghe được nên mới không trả lời, đúng không? JaeJoong, anh đã bị phạt rồi, anh biết anh sai rồi. Tha thứ anh được không? Anh đáp ứng em, nếu em tỉnh, sẽ sẽ lập tức biến mất trước mặt em, lập tức biến mất trong thế giới của em, vĩnh viễn biến mất. Sẽ không bắt em phải nhìn đến anh, cũng sẽ không bắt em chịu thương tổn vì anh.”

YunHo run rẩy vuốt mặt JaeJoong:

“Không phải anh đã nhận sai sao? JaeJoong, anh đã nhận sai, vì sao em còn không tỉnh lại? Vì sao lại không trả lời anh? JaeJoong, em đứng lên, đứng lên cho anh!”

Nước mắt kiềm chế đã lâu, rót cục vào thời khắc này, lại không thể chịu đựng được nữa.

YunHo xoay lưng bước ra ngoài. Hắn không muốn, không muốn JaeJoong thấy hắn khóc.

Jung YunHo vừa rời đi, ChangMin bước vào.

Trên giường là người hay ôm cổ mình, mạnh bạo xoa tóc mình rồi lại mắng to tiểu quỷ. Một người lúc nào cũng tràn đầy sức sống, người mà có thể ngất khi tắm rồi tỉnh dậy lại mạnh bạo xoa tóc mình, Kim JaeJoong, hiện giờ tái nhợt nằm trên giường bệnh.

JaeJoong sẽ không bao giờ, giống như trước đây, đấu võ mồm với mình, không bao giờ có thể ôn nhu cười với mình, không bao giờ cùng chạy loạn khắp nơi với mình...

ChangMin ngồi xuống ghế, lay lay JaeJoong:

“Ngu ngốc, anh đang giả chết sao?”

JaeJoong nằm trên giường vẫn an ổn nhắm mắt.

ChangMin hít hít mũi, đôi mắt hồng hồng, khẽ hỏi:

“Vì sao không nói lời nào? Anh quên trước kia anh đã trả lời tui thế nào sao? Để tui nói cho anh, anh trước kia sẽ nói thế này ‘Thối nát tiểu quý, dám nói ai giả chết hả?’ Anh nhớ chưa? Vì sao còn chưa nói chuyện? Được rồi, tui không gọi anh là ngu ngốc nữa. Gọi anh là chú nhé? Chú! Không chịu sao? Được rồi, vậy gọi bằng bác đi. Anh vẫn không chịu? Được rồi được rồi, anh muốn làm ba ba của tui, vậy tui gọi anh là ba ba.”

“Này, Kim JaeJong, anh đừng đòi hỏi quá đáng! Bằng không tui sẽ tiếp tục gọi anh là ngu ngốc! Anh còn ngủ? Không phải nói muốn yêu thương tui sao? Không phải nói muốn dạy tui học sao? Mau đứng lên. Tui cho phép anh cười với tui, cho phép anh sờ đầu tui. Đứng lên Kim JaeJoong. Anh muốn thấy tui khóc sao? Được, tui khóc xong anh hãy xuống giường có được không?”

ChangMin nói xong, nước mắt không tự giác chảy xuống, rơi vào tay JaeJoong.

“Kim JaeJoong, anh mau đứng lên. Tui muốn anh nhìn tui cười, muốn anh xoa tóc tui. Rời giường được không? Tui hứa về sau sẽ không tranh luận với anh nữa, không cãi nhau với anh nữa, về sau anh nói gì tui cũng nghe. Tui sẽ ăn hết rau cải trong bát, tui ở trường sẽ hòa đồng với mọi người, tui sẽ không bao giờ... làm một hài tử thối nát mà anh không thích. Anh... Anh...” ChangMin nói, bàn tay nhỏ bé không ngừng lau nước mắt rơi trên người JaeJoong.

“Tui thích anh, tui rất thích anh. Cho nên anh phải nhanh chóng đứng lên chơi với tui, đứng lên bảo tui là hài tử thối nát. Anh khiêu vũ rất dễ xem, đánh nhau cũng rất giỏi, anh không ngu ngốc, anh thực thông minh. Nhanh đứng lên, đứng lên đi, đứng...” ChangMin nghẹn ngào nức, không còn sức để nói nữa, chỉ có thể bất lực nhìn JaeJoong nhắm mắt, khóc không ngừng.

Bàn tay nhỏ nhỏ của ChangMin nắm cổ tay đang truyền nước biển của JaeJoong. Trước đây, tay của JaeJoong lúc nào cũng ấm áp, nhưng hiện tại, nó thật lạnh. ChangMin thối thối vào tay JaeJoong, vừa nức vừa nói:

“Tay anh... lạnh vậy, để tui giúp anh làm ấm được không? Nhưng với điều kiện, là anh sẽ đứng lên xoa tóc tui. Anh... anh không nói gì, tui xem như anh đồng ý. Không được... không được lừa trẻ con. Kim JaeJoong, nếu anh... nếu anh dám gạt tui, tui sẽ... không giúp anh làm ấm tay nữa.”

Sau đó, hai tay nhỏ nhỏ của ChangMin cầm lấy tay JaeJoong, không ngừng xoa xoa, bên này ấm, đi đến bên kia. Bên kia cũng ấm, lại trở về bên này. Lúc trở về thì tay này đã lạnh như ban đầu. ChangMin lau nước mắt, kiên trì chạy qua chạy lại giúp JaeJoong làm ấm tay.

YooChun và JunSu đứng bên ngoài nhìn vào, không khỏi đỏ mắt. JunSu che miệng lại, sợ bản thân không chịu được sẽ khóc thành tiếng.

Người đã cho bọn họ quá nhiều vui vẻ Kim JaeJoong, người mặc gì cũng thật xinh đẹp Kim JaeJoong, người đến tắm rửa mà cũng ngất xỉu Kim JaeJoong, người ngay cả khi thô tục vẫn rất đáng yêu Kim JaeJoong, người lúc nào cũng thiện lương Kim JaeJoong...

Nhìn JaeJoong nằm trên giường bệnh, JunSu phát hiện mình không có dũng khí bước vào. JunSu sợ, sợ

đến bản thân sẽ khóc lớn, sợ đến chính mình sẽ làm đau JaeJoong.

Thực tế, JunSu chỉ đứng nhìn bên ngoài thôi cũng không thể ngăn bản thân ngừng khóc.

Heechul bước vào phòng, cùng ChangMin mỗi người một bên xoa xoa tay JaeJoong, làm ấm cho cậu.

“Baby, em mệt à? Vậy thì nghỉ ngơi vài ngày đi, chỉ vài ngày thôi, không thể nhiều hơn. Nếu nhiều hơn, hyung sẽ sinh khí! Vài ngày sau em tỉnh, hyung sẽ rất nghe lời em. Em bị chủ cho thuê đuổi ra khỏi nhà, hyung sẽ cho em ở nhờ vô điều kiện. Em cũng không cần đi làm, hyung nuôi em là được rồi. Từ nay về sau, em sẽ không còn là vận cứt chó nữa. Vận cứt chó của em, cứ để hyung chịu thay cho. Baby, em có nghe không?” Heechul nói, không ngừng xoa tay JaeJoong.

“Nếu không thì vậy đi, ngày mai, nếu em tỉnh lại, hyung sẽ cho em tiền du lịch thế giới. Nếu ngày mốt em tỉnh lại, hyung sẽ cho em tiền du lịch Châu Á. Nếu ngày kia em tỉnh lại, hyung cho em tiền du lịch Châu Âu. Nếu ngày kia kia em tỉnh lại, hyung cho tiền em du lịch Trung Á. Nếu em thật lâu mới chịu tỉnh, hyung liền cho em đến Châu Phi làm dân chạy nạn!... Baby, mở mắt ra nhìn hyung được không? Hyung hiện tại rất xấu, mau đứng lên giũ cột hyung đi.”

ChangMin cùng Heechul nắm tay JaeJoong nỉ non không biết đã bao lâu, có lẽ một tuần, có lẽ một tháng, nhưng JaeJoong vẫn như lần đầu vào bệnh viện, thủy chung yên lặng nhắm mắt.

Tay JaeJoong vĩnh viễn luôn ấm áp, bởi vì ChangMin cùng Heechul mỗi ngày đều thay cậu làm ấm tay.

Thân thể JaeJoong vĩnh viễn luôn sạch sẽ, bởi vì YunHo mỗi ngày đều tắm cho cậu.

Mặt JaeJoong vĩnh viễn luôn xinh đẹp, bởi vì JunSu thường xuyên tỉ mỉ rửa mặt cho cậu.

Phòng bệnh của JaeJoong là nơi an toàn nhất thế giới, bởi vì YooChun mỗi ngày đều đứng bảo vệ ngoài cửa.

Kim JaeJoong ngủ, cả thế giới đều ngủ say theo cậu.

YunHo mỗi ngày ngoài việc xử lý chuyện trong bang, thói quen chính là chạy đến bệnh viện. Heechul buổi sáng chăm sóc JaeJoong, buổi tối lại đi làm. JunSu lúc nào cũng đứng bên cạnh JaeJoong, cho dù không phải làm việc gì, JunSu cũng sẽ tự tạo thật nhiều việc cho bản thân làm, chỉ sợ một khi dừng lại, JunSu sẽ chịu không nổi mà bật khóc. ChangMin ngoại trừ thời gian đến trường thì căn bản luôn bên cạnh JaeJoong, đến nửa đêm sẽ đi tra tấn Jessica. YooChun mỗi ngày canh giữ trước cửa phòng bệnh, một khắc cũng không dám rời đi.

28. Chương 28

Editor: Flower Nhật

Qua một năm, những vết thương lớn nhỏ trên người JaeJoong đã khỏi hẳn nhờ được chăm sóc cẩn thận. Một vết sẹo nho nhỏ cũng không lưu lại. Đám YunHo mỗi ngày đều đến bệnh viện, toàn bộ bệnh viện đều biết mặt họ, ai cũng vì sự cố gắng và kiên trì của họ mà cảm động.

Hôm nay là ngày JaeJoong xuất viện.

Thương thế của JaeJoong đã hoàn toàn khỏi hẳn, chỉ là cậu vẫn đang ngủ say. Đám YunHo quyết định, nhất trí đón JaeJoong về nhà tĩnh dưỡng. Thứ nhất để dễ dàng chăm sóc, thứ hai, ở nhà thì vẫn ấm áp hơn.

Đón Kim JaeJoong về nhà, để cậu ngủ trong phòng YunHo, phòng YunHo vì vậy mà được sửa sang lại như một cái bệnh viện nhỏ. YunHo mỗi ngày đều kể cho JaeJoong nghe những chuyện đã xảy ra.

ChangMin mỗi ngày mang bài tập đến, ngồi làm bên cạnh JaeJoong, thường xuyên tự hỏi tự đáp. Hết một học kỳ, ChangMin cảm phần thưởng đến trước mặt JaeJoong tranh công, mỗi lần như vậy, cũng chỉ một mình ChangMin nói đến hăng say, nói xong câu cuối cùng, ChangMin sẽ lại khóc bước ra khỏi phòng. JaeJoong không chịu thưởng cho mình, không chịu tỉnh lại.

Mỗi lần như vậy, ChangMin vô cùng tức giận, lúc nào cũng ùng ùng chạy đến nơi giam giữ Jessica và T tra tấn hai người bọn họ giải hận. Tra tấn đến khi không chịu được, lại gọi bác sĩ chữa trị cho họ. Trị xong lại tiếp tục tra tấn. Cứ như vậy, Jessica và T đã sớm bị ChangMin tra tấn đến không rõ hình dáng. Cả hai khóc lóc cầu xin ChangMin để cho họ chết đi, ChangMin chỉ cười lạnh nói, một ngày JaeJoong còn chưa tỉnh, thì họ không thể chết.

Thực chất ChangMin bản tính rất thiện lương, chỉ là bọn họ làm cho người ChangMin yêu thương nhất ngủ say.

Nháy mắt, ChangMin đã 12 tuổi, không còn là một tiểu quỷ đáng yêu trước đây, hiện tại đã là một cậu nhóc đẹp trai. Mang theo bằng khen và cúp nhận được từ trường về chất đầy phòng JaeJoong, ChangMin chưa bao giờ từ bỏ, lúc nào cũng cố gắng cố gắng, muốn biến chính mình thành một tiểu quỷ mà JaeJoong luôn tự hào.

JaeJoong đã ngủ 4 năm.

Trong 4 năm này, YunHo chậm rãi thoát ly khỏi thế giới hắc đạo, bắt đầu làm một thương nhân, mở công ty, nói rộng cổ phần, là một nhà kinh doanh tài ba nổi danh Hàn Quốc. Ngón áp út của YunHo luôn đeo một chiếc nhẫn, giống hệt chiếc nhẫn trên tay JaeJoong. Cả công ty ai cũng biết YunHo có vợ, nhưng chưa ai nhìn thấy gương mặt rạng rỡ của vợ hắn, cho dù phóng viên có đi theo tới cửa nhà nhìn, cũng nhìn không được.

Chỉ biết YunHo có một đứa con lớn 12 tuổi.

JunSu như trước dốc lòng chăm sóc JaeJoong. YooChun như trước theo YunHo làm việc. Heechul cũng dọn đến nhà YunHo, trừ khi đi làm, Heechul hầu như không bước khỏi cửa.

Hôm nay, ChangMin lại đứng nhất trường, mang bằng khen và phần thưởng cắt kỷ trong phòng JaeJoong. Sau đó ngồi xuống ghế, theo thói quen làm ấm tay JaeJoong, nói:

“JaeJoong, hôm nay em viết văn đạt giải nhất. Ngày mai em sẽ đứng trước toàn trường đọc, em thật khấn trương. Em sẽ cho anh biết nội dung, nhưng anh không được cười em, nội dung đó là viết về anh. Tựa đề là ‘Kim JaeJoong ngu ngốc.’ Sao, anh giận? Được rồi, thực ra tựa đề là ‘Kim JaeJoong.’ Anh muốn nghe em đọc không? Em sẽ không đọc cho anh nghe, có giỏi thì ngày mai anh đến trường mà nghe!”

Kim JaeJoong vẫn như cũ yên lặng nhắm chặt hai mắt, xinh đẹp như một thiên sứ.

ChangMin nhìn JaeJoong khẽ cười, sau đó bước ra khỏi phòng.

Hôm sau, YunHo và ChangMin cùng đến trường.

Bởi vì biết Jung YunHo sẽ xuất hiện, trong trường ChangMin tụ tập rất nhiều phóng viên. Nhiều bậc phụ huynh nghe nói có YunHo tới đã vội vã mang con gái, cháu gái... gái của mình đến, trường học nhất thời trở nên thật hỗn loạn.

“Anh vẫn có duyên với nữ nhân như vậy, cẩn thận JaeJoong bỏ anh.” ChangMin nói, buồn cười nhìn YunHo.

YunHo mặt không chút cảm xúc nhìn đám người huyên náo:

“Ánh mắt ta mù, chỉ nhìn thấy mỗi Kim JaeJoong.”

ChangMin cười, cùng YunHo đi vào hội trường, bên trong sớm đã chuẩn bị tốt.

YunHo và ChangMin ngồi ở hàng ghế đầu, trước mắt là vô số máy quay cùng máy ảnh ngấm thẳng mặt YunHo và ChangMin, biểu tình của hai người giống y hệt nhau.

Sau khi hiệu trưởng nói xong, ChangMin đứng lên đọc bài văn đoạt giải. ChangMin quay lại yên lặng nhìn hàng người bên dưới, quả nhiên không thấy được người đang chờ đợi. Cúi đầu, ChangMin mặt không cảm xúc bước lên bục.

ChangMin vừa bước lên, lập tức nghe được tiếng nữ sinh thét chói tai. Tuy không phải con ruột của YunHo và JaeJoong, nhưng ChangMin lại kế thừa nét anh tuấn của YunHo và nét xinh đẹp của JaeJoong, trở

thành nam sinh được hâm mộ nhất trường.

“Chào, tôi là Kim ChangMin. Đầu tiên tôi muốn cảm ơn phụ thân tôi, Jung YunHo, có thể tới đây nghe bài văn của tôi.” ChangMin nói xong, hướng YunHo cúi đầu.

YunHo ngồi ở dưới, gật đầu với ChangMin.

“Phụ thân tôi họ Jung, ba ba tôi họ Kim, nên tôi gọi là Kim ChangMin.” ChangMin tiếp tục nói.

Phía dưới mọi người xôn xao nghị luận. YunHo thoáng nhũn mảy, hẳn không biết hôm nay ChangMin sẽ đọc bài văn như thế nào.

“Bài văn của tôi, có tựa đề là ‘Kim JaeJoong.’ ”

Nghe ChangMin nói xong, ánh mắt của YunHo nhìn ChangMin đột nhiên tràn ngập nhu tình.

ChangMin lại nhìn bao quát toàn hội trường, cầm giấy lên bắt đầu đọc:

“Kim JaeJoong, anh ấy là một nam nhân rất ôn nhu. Phụ thân rất thương anh ấy, tôi cũng rất thương anh ấy. Lần đầu tiên tôi thấy Kim JaeJoong vào lúc 8 tuổi, khi đó anh ấy cũng chỉ mới 20, là một thanh niên tràn đầy nhiệt huyết. Anh ấy rất thú vị, lần đầu nhìn thấy anh ấy tôi liền bị hấp dẫn, JaeJoong là một nam nhân rất đáng yêu. Trước đây tôi rất xấu, thường gọi ba ba của tôi là ngu ngốc, thường xuyên cùng ba ba tranh luận, làm cho ba ba tức giận, nhưng ba ba tôi rất giống trẻ con, cùng ngồi cãi nhau với tôi, đánh nhau với tôi, mắng tôi tiểu quỷ, mắng tôi là thằng nhóc thối nát. Tay của ba ba rất được, rất ấm. Tôi rất thích mỗi khi ba ba xoa tóc tôi. Ba ba rất được, cười rộ lên thực ôn nhu, làm cho người khác cảm thấy ấm áp, ba ba mỗi khi tức giận cũng rất đáng yêu, nên tôi thường làm ba ba tức giận.”

“Mới đây tôi còn hay giễu cợt ba ba, nói với ba ba những lời nói rất xấu, nhưng ba ba vẫn ôm tôi, nói muốn hảo hảo yêu thương tôi. Kỳ thực tôi cũng rất yêu ba ba, chỉ là... chỉ là không biết phải biểu đạt thế nào, cho nên tôi cứ một mực làm ba ba tức giận, để ba ba cùng chơi đùa với tôi. Đến khi tôi biết cách biểu đạt tình yêu của tôi với ba ba, thì ba ba lại trừng phạt tôi.”

ChangMin dụi nước mắt đang chảy xuống, hít hít mũi, tiếp tục nói:

“Tôi cho tới bây giờ cũng không khóc, nhưng mấy năm nay tôi cứ khóc mãi. Bởi vì ba ba tôi không để ý đến tôi nữa. Mặc kệ tôi nghịch ngợm như thế nào, tôi không nghe lời như thế nào, ba ba cũng không mắng tôi nữa. Mặc kệ tôi cố gắng nhận sai như thế nào, ba ba cũng không xoa tóc tôi nữa. Mặc kệ tôi nói gì, ba ba cũng không cười với tôi nữa. Mặc kệ tôi giễu cợt ba ba thế nào, ba ba cũng không như trước kia, đuổi đánh tôi khắp nơi...”

“Tôi sai rồi, nên tôi mới chuộc lỗi. Mấy năm nay, tôi liều mạng muốn bản thân trở thành một người toàn năng, chuyện gì tôi cũng phải làm tốt nhất, giải thưởng nào tôi cũng phải đoạt được. Rốt cục, bằng khen

cùng phần thưởng tôi để đầy phòng ba ba. Tôi tranh công với ba ba, nhưng ba ba vẫn không chịu nói chuyện với tôi, ba ba vẫn còn giận tôi.”

Bên dưới nhiều nữ sinh thấy ChangMin khóc, cũng nhìn không được đau lòng thay ChangMin. ChangMin khóc thành tiếng, lấy tay che mặt dừng lại một hồi, sau mới chậm rãi tiếp tục:

“Tôi không trách ba ba của tôi, thật sự. Đây đều là lỗi của tôi, đều tại tôi không ngoan. Hôm qua tôi có đến phòng, kêu ba ba đến nghe tôi đọc bài văn đoạt giải của tôi, nhưng ba ba vẫn chưa tới. Ba ba của tôi... Tôi và phụ thân mỗi ngày đều nói với ba ba thật nhiều chuyện, cho nên chuyện gì ba ba cũng biết, nhưng người cũng chỉ im lặng nghe tôi và phụ thân nói, đến bây giờ cũng chưa đáp lại lần nào.”

“Hiện tại, ba ba của tôi đã 24 tuổi, nhưng ba ba vẫn là một đại quý thích ngủ nướng. Phụ thân thực cũng chiều ba ba, luyến tiếc gọi ba ba dậy, mà ba ba cũng vui vẻ để phụ thân cũng chiều như vậy. Mỗi ngày chỉ im lặng chờ phụ thân đến chăm sóc. Tôi xem không vừa mắt, đã kêu ba ba rời giường, nhưng ba ba vẫn không nghe thấy. Ba ba của tôi rất xấu, không quan tâm đến tôi cùng phụ thân nữa...”

“Tôi thực đáng thương đi? Ba ba của tôi mặc kệ tôi, vô luận tôi có trở nên như thế nào, ba ba cũng mặc kệ. Kim JaeJoong, Kim JaeJoong, anh có nghe không? Tôi nói tôi rất đáng thương, tôi nói anh rất xấu. Muốn mắng tôi sao? Muốn đánh tôi sao? Vậy đứng lên đi, đừng ngủ nữa, lập tức tỉnh dậy cho tôi. Tôi cố gắng vì anh làm nhiều việc như vậy, vì sao anh vẫn không chịu mở mắt nhìn tôi? Vì sao không chịu mở miệng bảo tôi một tiếng tiểu quý? Vì cái gì anh lại ngủ 4 năm? Anh không phải ngủ mỹ nhân, anh rất xấu, cho nên anh nhanh tỉnh dậy. Anh vẫn còn muốn ngủ sao? 4 năm vẫn chưa đủ sao? Tra tấn chúng tôi 4 năm vẫn chưa đủ sao? Rốt cục anh muốn tra tấn chúng tôi đến khi nào?”

“... Kim JaeJoong, nếu anh không rời giường, tôi sẽ không gọi anh là ba ba nữa. Ba ba, là khi anh rời giường rồi. Anh có nghe không? Có cảm nhận được không? Tôi rất nhớ anh, phụ thân cũng rất nhớ anh. Vì chúng tôi rời giường có được không? Không chơi nữa, tôi chịu thua. Kim JaeJoong, nếu anh vẫn không tỉnh, tôi sẽ bảo phụ thân đi tìm một umma cho tôi, đến lúc đó anh cũng đừng trách tôi.”

ChangMin đau lòng nói, không biết từ bao giờ đã thoát khỏi nội dung của bài văn, bản năng nói theo những suy nghĩ từ sâu trong tim.

Nghe lời nói của ChangMin, nhìn khuôn mặt bi thương của ChangMin, toàn trường đều lắng đọng trong không khí bi thương, không ai ý kiến về việc ChangMin đã đọc khác hoàn toàn so với bài văn. Mà nhờ vậy các phóng viên đã biết, vợ của YunHo là một nam nhân tên Kim JaeJoong, nhưng vẫn ngủ say từ tận 4 năm trước.

YunHo nhìn ChangMin đang khóc trên bục, bước lên lau nước mắt cho cậu, cười cười:

“JaeJoong nếu biết người khóc vì cậu ấy như vậy, cậu ấy sẽ đau lòng chết thôi.”

ChangMin như không nghe thấy lời YunHo, nhắm mắt lại quát:

“Mặc kệ, mặc kệ, ta chỉ muốn Kim JaeJoong lập tức tỉnh lại. Tỉnh lại! Kim JaeJoong lập tức tỉnh lại cho ta.”

YunHo cúi đầu, không ai chú ý đến khóe mắt YunHo cũng chảy xuống một dòng nước trong suốt.

Nếu cứ khóc như vậy, JaeJoong sẽ tỉnh lại, thì JaeJoong đã sớm tỉnh lại hàng nghìn hàng vạn lần.

2 năm trước, mỗi khi YunHo một mình đối mặt với JaeJoong, YunHo đều chịu không được khẽ khóc. Lỗi là của hắn, hết thấy đều là lỗi của hắn, Jung YunHo.

29. Chương 29

Editor: Flower Nhật

Xuân đi đông đến, thời gian thấm thoát trôi nhanh, nháy mắt lại thêm hai năm.

ChangMin năm nay đã 14 tuổi, đã là học sinh năm đầu sơ trung. Nhờ thành tích tuyệt vời của mình, ChangMin đã vào thẳng trường trọng điểm. ChangMin vui vẻ chạy vào phòng JaeJoong tranh công, vì JaeJoong làm ẩm tay.

Heechul hiện tại làm ở công ty của Jung gia, làm việc cho YunHo.

JunSu cùng YooChun đều không thay đổi, một người như trước ở lại bên JaeJoong, một người như trước ở lại bên YunHo.

Jung YunHo lại càng không thay đổi gì, vô luận năm tháng trôi nhanh thế nào, ngoại hình YunHo vẫn y hệt như 6 năm trước, cũng giống như Kim JaeJoong.

Như vậy mới phát hiện, JaeJoong đã muốn say ngủ 6 năm.

“JaeJoong, em đã 26 tuổi, anh cũng đã 26 tuổi. Chúng ta đều đã già rồi, khi nào em mới đồng ý tổ chức hôn lễ với anh, chính thức cho anh một cái danh phận? Em vẫn cứ ngủ như vậy, anh sẽ giận đấy.” YunHo nói xong, đứng lên kéo màn ra, để cho ánh mặt trời chiếu vào.

YunHo quay đầu lại nhìn JaeJoong trên giường, lẩm bẩm:

“Có chói mắt không?” Sau đó lại duỗi tay kéo màn lại.

Lại quay đầu nhìn nhìn, sau đó mới vừa lòng lên giường nằm xuống, cẩn thận ôm JaeJoong, nói:

“JaeJoong, em béo hơn rồi. Nếu em không rời giường, anh sẽ ôm em không buông. Em xem, da của em đã trắng tới mức nhìn thấy cả mạch máu, mau đứng lên phơi nắng đi. Cả ngày nằm như vậy không nhàm chán sao? Mà cũng không sao hết, để anh kể chuyện cho em nghe. Hôm nay em muốn nghe chuyện gì? Mỹ nhân ngủ trong rừng?”

Nhìn khuôn mặt an bình của JaeJoong, YunHo cười cười. Sau đó thấp giọng kể chuyện. Vừa kể vừa ôn nhu vuốt tóc JaeJoong. Bởi vì YunHo có gọi người cắt tóc cho JaeJoong, nên bộ dáng của cậu so với 6 năm trước vẫn giống nhau như đúc, thậm chí so với 6 năm trước càng đẹp hơn.

“Cuối cùng, hoàng tử đến trước giường công chúa, cúi đầu hôn môi nàng. Sau đó công chúa chậm rãi mở mắt. Từ đó về sau, hoàng tử và công chúa sống một cuộc sống hạnh phúc mãi bên nhau. JaeJoong, em không phải công chúa, anh cũng không phải hoàng tử, cho nên mặc kệ anh hôn như thế nào, em cũng không tỉnh phải không?” YunHo nắm chặt tay JaeJoong.

Cúi đầu hôn môi JaeJoong, đây là việc mà YunHo vẫn thường làm trong suốt 6 năm qua.

Hắn vuốt mặt JaeJoong, nhắm mắt lại áp mặt mình lên. Cảm nhận được sự tồn tại của JaeJoong, cảm nhận được độ ấm của JaeJoong. Nhẹ nhàng cọ cọ vào mặt cậu, YunHo khẽ hôn lên sống mũi tinh xảo của cậu. Hắn khẽ cười, tựa như mình và JaeJoong đang chơi đùa với nhau.

Chỉ khi bên cạnh JaeJoong, Jung YunHo mới thể hiện tính cách thật của hắn.

Lại mở mắt nhìn JaeJoong, trên mặt YunHo không khỏi lộ ra biểu tình bi thương.

“JaeJoong thiếu gia đã mê man suốt 6 năm, đây có thể xem như một kỳ tích. Thiếu gia, có lẽ ngài nghĩ rằng chỉ cần kiên nhẫn, thì JaeJoong thiếu gia sẽ tỉnh lại. Nhưng dựa trên tình trạng của JaeJoong thiếu gia, tôi dám khẳng định với ngài, rằng cơ hội JaeJoong thiếu gia có thể tỉnh là rất thấp. Thiếu gia, tôi biết ngài sẽ không làm như vậy, nhưng tôi vẫn phải nói. Đừng kiên trì vô vọng nữa, dựa vào thuốc để duy trì mạng sống của JaeJoong thiếu gia là vô cùng nguy hiểm. Ngài... không nghĩ đến việc để cho JaeJoong thiếu gia chết trong an bình sao?”

“Vẫn không được sao? Vẫn không có ý thức sao?”

“Thiếu gia, ý thức của JaeJoong thiếu gia đã mất từ 6 năm trước. Có thể mê man suốt 6 năm như vậy, đó đã là kỳ tích. Thiếu gia, buông tha cho JaeJoong thiếu gia đi.”

Những điều mà bác sĩ nói với YunHo, YunHo không nói lại với bất luận một ai. Chẳng lẽ YunHo phải nói rằng JaeJoong cứu không được, cứ để cậu chết đi như vậy? Jung YunHo không thể nói, cũng không muốn nói. Cho dù JaeJoong không bao giờ tỉnh dậy, Jung YunHo vẫn muốn Kim JaeJoong vẫn sống bồi bên cạnh hắn!

Nắm bàn tay đeo nhẫn của JaeJoong, YunHo khẽ hôn lên:

“Kim JaeJoong, cho dù em không tỉnh, anh vẫn muốn em bồi bên cạnh anh, em đừng nghĩ đến việc rời bỏ anh. Chỉ cần Jung YunHo này một ngày chưa chết, thì em cũng đừng mơ đến việc trốn thoát khỏi anh.”

“ChangMin thiếu gia, cô gái này là...?” JunSu nghi hoặc hỏi ChangMin ngồi trên sa lon.

ChangMin nhìn cô gái đang đứng, dùng cảm chỉ về phía sa lon trước mặt, nói:

“Ngồi đi, đứng làm gì?”

Cô gái đỏ mặt gật đầu, nhẹ nhàng ngồi xuống. ChangMin cười, nói với JunSu:

“JunSu, anh mang sữa lên cho ta đi.”

JunSu lắc lắc đầu:

“Không được ChangMin thiếu gia, JunSu muốn gặp JaeJoong thiếu gia. Tự ngài đi lấy đi.”

ChangMin gật đầu:

“Ừ, vậy tự ta lấy. Đúng rồi, anh nói với Kim JaeJoong, ta mang nữ nhân về nhà. Nếu anh ta không tỉnh, ta liền mang nam nhân về.”

JunSu cười, nhìn cô gái đỏ mặt trên ghế sa lon, nói:

“ChangMin thiếu gia, ngài làm vậy cũng vô dụng thôi. Phải là thiếu gia mang nữ nhân về thì JaeJoong thiếu gia mới có phản ứng.”

“JunSu, nói cái gì đó?” YunHo bước từ trên lầu xuống.

JunSu cúi đầu, gọi thiếu gia. ChangMin gọi phụ thân. YunHo gật đầu, ngồi xuống sa lon, nhìn cô gái đối diện, hỏi:

“Bạn học của ChangMin?”

“Đúng, ta mang nữ nhân về nhà.” ChangMin nói, cổ ý hét lớn.

YunHo nhúu mày:

“JunSu, lên xem JaeJoong.”

“Vâng, thiếu gia.” JunSu gật đầu, chạy nhanh lên lầu.

“Cho dù người có lớn tiếng hơn, JaeJoong cũng không nghe được.” YunHo chậm rãi lấy báo trên bàn xuống đọc.

ChangMin lấy sữa từ tay người hầu, lấy cà phê đưa qua cho YunHo:

“Biết đâu có thể nghe được a.”

YunHo cười, đặt báo xuống, lấy sữa trong tay ChangMin, nói:

“Cà phê người uống đi, ta uống sữa. JaeJoong không muốn ta uống cà phê, ta sẽ không uống.”

ChangMin bĩu môi, đưa cà phê cho cô gái:

“Việc gì phải sợ anh ta như vậy?”

“Không biết là ai mỗi ngày liều mạng ăn rau cải, cũng không biết ai nói là phải ăn rau cải mới khỏe mạnh và cao lớn được.”

ChangMin không vội trả lời, mà quay sang giới thiệu với cô gái:

“Đây là phụ thân ta, Jung YunHo, ba ba của ta đang ngủ trên lầu.”

Cô gái đỏ mặt nhìn YunHo:

“ChangMin, ba ba của cậu thật trẻ tuổi đẹp trai. Hẳn mẹ cậu cũng rất đẹp đi?”

“Ta không có mẹ, hơn nữa này không phải ba ba ta, là phụ thân ta. Ta nói, ba ba của ta đang ngủ ở trên lầu.” ChangMin không hài lòng đáp.

Cô gái khó hiểu nhìn ChangMin:

“Vậy mẫu thân và mụ mụ người là...?”

“Chính là ba ba ta.”

“Sao?” Cô gái vẫn không hiểu.

ChangMin không kiên nhẫn, nói:

“Nghe cho kỹ. Đây là phụ thân ta, ba ba ta đang ngủ trên lầu. Ta không có mẫu thân và mụ mụ, chỉ có phụ thân và ba ba. Vợ của phụ thân ta chính là ba ba ta, vợ của ba ba ta chính là phụ thân ta. Nói vậy người đã hiểu chưa?”

“Không đúng, chồng của ba ba ChangMin là ta. Ta cũng là phụ thân của ChangMin.” YunHo sửa.

Cô gái hoàn toàn bị rối loạn, cái gì mà vợ của phụ thân là ba ba, chồng của ba ba là phụ thân, nghĩ mãi cũng chẳng hiểu được. Rối rắm một hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu được vì câu nói của YunHo.

Jung YunHo nói:

“Ta là nam nhân, ba ba của ChangMin cũng là nam nhân. Ta yêu ba ba của ChangMin, ba ba của ChangMin cũng yêu ta, sau đó ta cùng ba ba của ChangMin kết hôn. Người hiểu chưa?”

Cô gái nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, hưng phấn nói:

“Tớ đã hiểu tớ đã hiểu. Thì ra cha mẹ cậu đều là nam nhân!”

Nói xong, cô gái vẻ mặt không thể tin nhìn YunHo. Một nam nhân đẹp trai giàu có như vậy, lại... thích nam nhân?

YunHo nhìn ChangMin, ChangMin tức giận nhìn cô gái, nói:

“Giờ đã hiểu rồi? Hiểu thì im lặng đi!”

Trên lầu đột nhiên có tiếng bước chân vội vã, JunSu chạy đến cầu thang, kinh hoảng lớn tiếng nói với YunHo:

“Thiếu gia, không biết JaeJoong thiếu gia đã xảy ra chuyện gì. Tim của JaeJoong thiếu gia đột nhiên đập rất yếu.” JunSu vừa nói vừa khóc.

YunHo và ChangMin vừa nghe xong, lập tức bật dậy chạy lên lầu. Cô gái cũng không biết phải làm thế nào, nên cùng họ lên lầu, đứng trước cửa nhìn.

YunHo chạy đến bên cạnh JaeJoong, hoảng sợ sờ trán cậu, sau đó lại nắm tay cậu. Phát hiện nhiệt độ của cậu đang giảm nhanh. Hấn lớn tiếng kêu người gọi bác sĩ đến, YunHo lại cúi đầu nghe nhịp tim JaeJoong, yếu đến mức gần như không nghe được.

“Kim JaeJoong, Kim JaeJoong! Em có nghe thấy không? Kim JaeJoong em không thể chết được! JaeJoong, JaeJoong, đừng sợ, em sẽ không sao hết, sẽ không sao hết. Cố gắng JaeJoong, cố gắng, anh van cầu em, van cầu em...” Jung YunHo nói, không ngừng kích tim cho cậu.

“Ba ba, ba ba, anh đừng bỏ em lại, đừng... Em sẽ ngoan, sẽ không mang nữ nhân về nhà chọc giận anh nữa. Em hứa, sẽ không làm anh phải tức giận. Kim JaeJoong, đừng, đừng bỏ em...” ChangMin nói, không dám lại gần JaeJoong, sợ tới gần nữa JaeJoong sẽ tức giận, giận mình dám mang nữ nhân đến.

Cô gái thể mới biết, thì ra người nằm trên giường là ba ba của ChangMin. ChangMin nhiều lần nhấn mạnh, rằng hắn rất thương ba ba hắn. Như vậy đây đúng là, người mà Jung YunHo yêu nhất, người mà ChangMin yêu nhất.

‘Đing’... một tiếng chói tai từ biểu đồ nhịp tim, tuyên bố bệnh nhân đã không còn mạch đập.

YunHo giống như không nghe được, liên tục kích tim cho JaeJoong. ChangMin bịt tai lại liều mạng lắc đầu. JunSu cả người run rẩy, đến gọi điện thoại cũng không gọi được. YooChun lập tức từ ngoài cửa vọt vào. Heechul đi gọi bác sĩ, vừa vào cửa liền nghe thấy thanh âm chói tai như vậy, nhất thời chịu không nổi, ngã ngồi trên mặt đất.

Cố gắng của bọn họ trong suốt 6 năm qua, phút chốc tan thành hư vô...

30. Chương 30

Editor: Flower Nhật

Thời gian cứ vô tình mà trôi như vậy, nháy mắt, lại thêm 4 năm nữa.

Hết thủy đã 10 năm rồi, ChangMin giờ là một thanh niên cao lớn 18 tuổi.

JunSu và YooChun cuối cùng cũng kết hôn, cả hai không ở nhà YunHo nữa mà là ở căn nhà riêng của hai người họ.

JunG YunHo cũng đã 30 tuổi, nhưng trên mặt vẫn không thay đổi gì, vẫn hệt như 10 năm trước, là một hắc đạo thiếu gia không ai bì nổi.

“YooChun, anh nhanh lên, thiếu gia cùng ChangMin thiếu gia hẳn đã đến rồi.” JunSu đứng ở cửa gào lên với YooChun.

“Đã biết đã biết, chúng ta đi thôi.” YooChun đáp, ôm JunSu bước vào xe.

Chốc sau, cả hai đều bước ra khỏi xe.

“Đáng chết, như thế nào lại bị chết máy đúng hôm nay?” YooChun bắt đầu mếu máo.

JunSu đón một chiếc taxi, lôi kéo YooChun đang bắt đầu mếu máo lên xe, nói với tài xế:

“Phiền chú đến nghĩa trang XX.”

“Được.”

Tài xế bấm đồ hồ, mặt trên đồng hồ thị ngày hôm nay, ngày 26 tháng 1 năm 2019.

Lần cuối bọn họ tiếp xúc với mạng người đã là 10 năm trước. Nói cách khác, 10 năm trước từ trong căn nhà hoang cứu thoát JaeJoong, đến bây giờ bọn họ cũng không để ý bất kỳ sự tình nào nữa.

Cuối cùng cũng đến nghĩa trang XX, JunSu ngẩng đầu, quả nhiên YunHo và ChangMin đã đến từ trước. JunSu quay đầu nói với YooChun:

“Anh xem, em nói sẽ muộn mà.” Sau đó lôi kéo YooChun chạy đến chỗ YunHo.

“Thiếu gia, thật có lỗi. Xe chúng tôi đột nhiên chết máy, phải đón taxi đến.” JunSu nói, cúi đầu với YunHo.

“Thiếu gia, đều là lỗi của YooChun.” YooChun nói, cũng cúi đầu với YunHo.

YunHo gật đầu:

“Các cậu đến là được.” Sau đó yên lặng, nhìn chăm chú vào tấm ảnh trên bia mộ.

JunSu và YooChun thấy vậy cũng không nói nữa, tựa đầu vào nhau nhìn về phía bia mộ. Lúc nhìn đến ảnh chụp, JunSu nhin không được bật khóc. YooChun ôm lấy vai JunSu, nhẹ giọng:

“Em vẫn cứ thích khóc như vậy.”

“Em thương tâm thôi.” JunSu bắt mắt trông YooChun.

YooChun bắt đầu dĩ lắc đầu, nhìn xung quanh một chút, sau đó quay lại hỏi ChangMin:

“ChangMin thiếu gia, Hana tiểu thư vẫn chưa tới sao?”

“Tới rồi, hẳn cũng sắp trở lại đi.” ChangMin dứt lời, cuối cùng người kia cũng trở lại.

“A, mệt chết được.”

YunHo quay đầu lại nhìn, sau đó vươn tay ra, hướng về người vừa mới nói. Người đó cũng vươn tay, nắm tay YunHo, cả hai cùng nhau bước đến bìa mộ trước mặt, cùng nhau ngồi xuống.

Đặt bó hoa bách hợp trước bìa mộ, YunHo nói:

“Cám ơn em đã cho anh hạnh phúc.”

“Em nữa, em cũng cám ơn anh. Nếu không có anh, em sẽ không có hạnh phúc như hôm nay. Ki, thật xin lỗi, bởi vì tôi mà cô mới như vậy. Tôi không làm cô thất vọng, tôi nghe được câu nói cuối cùng kia của cô, hảo hảo mà sống. Ki... cô trong lòng tôi mãi giống đóa bách hợp này, mãi thuần khiết như vậy.” Nói xong, cười với ảnh chụp trên bìa mộ.

“JaeJoong thiếu gia, trong lòng ngài có nữ nhân khác, ngài không sợ thiếu gia giận sao?” YooChun thành thật hỏi.

JaeJoong ngẩng đầu trông YooChun:

“YooChun cậu không nên ép tôi, cậu nên biết JunSu rất nghe lời tôi.”

“Ấy, JaeJoong thiếu gia, tôi sai rồi.” YooChun vội vàng nhận sai.

Mọi người cùng cười. JaeJoong và YunHo đứng lên, sau đó JaeJoong kéo tay Hana qua một bên, nói:

“Anh cũng phải cám ơn em, Hana. Nếu 4 năm trước không có em, có lẽ anh đã không thể sống đến giờ này.”

Hana cười tươi với JaeJoong:

“Anh là người mà ChangMin và YunHo tiên sinh yêu nhất, nếu lúc ấy em không cứu anh, thì người hối hận sẽ là em.”

JaeJoong cười cười với Hana, sau đó đột nhiên thay đổi thái độ, hung ác quay qua ChangMin, nói:

“Tiểu tử thôi, đối xử cho tốt với Hana, nếu anh biết nhóc dám khi dễ Hana, anh sẽ không tha cho nhóc.”

ChangMin bất mãn trừng mắt lườm JaeJoong:

“Cái gì? Cô ấy cứu sống chính là anh, sao lại bắt tui lấy thân báo đáp? Nếu muốn thì tự lấy thân của anh mà báo đáp.”

“Lấy thân anh báo đáp cũng được, nhưng vấn đề là Hana có thích anh không? Còn nữa, người này sẽ buông tha anh sao?” JaeJoong nói, chỉ chỉ Hana lại chỉ chỉ YunHo.

“ChangMin, ý cậu là cậu không thích tớ sao?” Hana nói, bộ dáng sắp khóc.

ChangMin luống cuống tay chân:

“Không phải, Hana, ý tớ không phải như vậy. Cậu đừng nghe ngu ngốc kia nói lung tung. Hừ, Kim JaeJoong, tui ghét anh.”

JaeJoong cười, đắc ý vỗ vỗ vai ChangMin:

“Không biết 10 năm trước, tiểu quỷ nào nắm tay anh, bảo rằng thương anh nhất, yêu anh nhất nhỉ?”

ChangMin trừng mắt nhìn YunHo và JunSu, sau đó tức giận lôi Hana đi xuống chân núi, không thèm quay đầu lại đáp:

“Ai biết tiểu quỷ đó là ai, dù sao cũng không phải tui!”

JaeJoong đứng ở giữa lớp người lớn tiếng cười.

Hôm nay là sinh nhật JaeJoong, cũng là ngày giỗ của Ki. Bởi vì Ki đã cứu mạng JaeJoong, nên cậu cố ý định sinh nhật mình và ngày giỗ của Ki cùng một ngày.

4 năm trước, JaeJoong quả thật đã suýt chết, đến cả bác sĩ mà Heechul mời về cũng bất lực lắc đầu. Nhưng đúng lúc đó, Hana đột nhiên lao lên nói để nàng xem thử. Lúc đó mọi người đều không có khí lực trả lời, cho nên Hana tự nhiên dùng thiết bị mà bác sĩ mang tới, giúp JaeJoong lấy lại nhịp đập, lấy lại ý thức, lấy

lại sinh mệnh.

Phụ thân của Hana là bác sĩ vang danh trên toàn thế giới, Hana từ nhỏ đã theo phụ thân học hỏi y thuật.

Tiếp tục ngủ thêm hai năm nữa, JaeJoong tổng cộng đã ngủ 10 năm, cuối cùng cũng từ bi mở mắt, đường đường chính chính rời giường. Lúc đám YunHo mỗi người nghe được JaeJoong gọi tên mình, bọn họ ai cũng mừng tới mức ôm nhau mà khóc.

JaeJoong sau khi tỉnh lại, căn bản là không cần nghỉ ngơi nữa, bởi vì 10 năm qua, JaeJoong đã được chăm sóc vô cùng tốt. Cho nên một tháng sau khi cậu tỉnh lại, YunHo lập tức kéo cậu sang Hà Lan, chân chính cho mình cùng JaeJoong một cái danh phận.

Trong phòng, JaeJoong đang ngồi trên giường xếp quà sinh nhật, nhưng mà đếm tới đếm lui vẫn thấy thiếu một phần.

“JunSu nè, YooChun nè, ChangMin nè, Hana nè, Heechul nè. A, không có. Jung YunHo chết tiệt cư nhiên không tặng quà sinh nhật cho mình.” JaeJoong ức chế ngẩng đầu, đúng lúc YunHo bước từ phòng tắm ra.

“Này Jung YunHo!”

“Gì vậy? Em hung dữ như vậy để làm gì?” YunHo bất mãn nói, ngồi xuống bên cạnh JaeJoong.

JaeJoong trừng mắt lườm YunHo:

“Quà sinh nhật em đâu?”

“Đã 30 tuổi, còn đòi quà sinh nhật giống trẻ con. Không có!”

“Này, anh có nghe câu ‘Nam nhân 40 tuổi nhất chi hoa’? Em mới 30, 30 thôi!” JaeJoong gần như rú lên.

YunHo buồn cười xoa tóc JaeJoong:

“Bình tĩnh, mau ngủ đi.”

“Không! Anh không đưa quà cho em, em sẽ không ngủ!”

“Em thật sự muốn có quà?”

“Thấy chưa thấy chưa, em biết anh có chuẩn bị mà, mau lấy lại đây.” JaeJoong nói xong, đắc ý cười.

“Em không hối hận?” YunHo nhướn mày nhìn JaeJoong.

“Ít nói nhảm, mau đi lấy đi.” JaeJoong không kiên nhẫn đáp.

“Được rồi, cho em.” Nói xong, đem JaeJoong đẩy xuống giường.

“Nha! Ừm... Jung YunHo... Quà... Quà...” JaeJoong nói, cố sức đẩy YunHo đang hôn mình.

YunHo vẫn tiếp tục hôn JaeJoong:

“Quà anh đưa em chính là Jung YunHo.”

“A... anh ừm... xấu lắm... aa... em... không thêm... anh...”

Sau đó JaeJoong lấy toàn bộ sức lực ngăn YunHo lại, tức giận gào lên:

“Jung YunHo ngu ngốc, anh muốn làm bao nhiêu lần? Từ lúc em tỉnh lại, anh không ngừng ép buộc em, mệt muốn chết có biết không?”

“Vậy sao em không nghĩ đến 10 năm qua anh thế nào? Suốt 10 năm nói yêu đương một mình. Em đó, phải đền gấp 10 lần cho anh.” YunHo nói xong, mặc kệ JaeJoong trợn mắt há to mồm, tiếp tục động tác đang dở.

“A... nhẹ... đau... a a a... ừm... chậm một chút... Yun...”

Một đêm này, JaeJoong được nhận ‘quà’ mà YunHo tặng. Cũng may ChangMin đã đi ra ngoài, bằng không thế nào JaeJoong cũng bị ChangMin cười nhạo một phen.

Ngày hôm sau, lúc JaeJoong rời giường YunHo vẫn còn đang ngủ, nhẹ nhàng đặt bàn tay YunHo đang ôm eo mình xuống, JaeJoong xoa xoa thắt lưng rời giường. Cổ nắn đau nhức truyền từ phần riêng tư đến, JaeJoong bước xuống lầu.

Lúc YunHo tỉnh dậy không thấy JaeJoong bên cạnh, mặt cũng chưa rửa liền đi xuống lầu, đến phòng bếp mới thấy được JaeJoong đang làm bữa sáng cho mình. Từ phía sau kéo JaeJoong ôm vào ngực, YunHo hỏi:

“Dậy rồi sao không gọi anh?”

JaeJoong cười cười:

“Nhanh đi đánh răng rửa mặt rồi xuống ăn sáng, nhìn râu mép của anh kìa, xấu muốn chết.”

YunHo ôm JaeJoong lắc lắc, nói:

“Anh muốn em cạo râu cho anh.”

JaeJoong quay lại, sờ mặt YunHo, cười đáp:

“Được, để đại ca giúp cậu cạo râu.”

Sau đó hai người cùng bước vào phòng tắm, YunHo đứng trước mặt JaeJoong, còn JaeJoong tỉ mỉ cạo râu cho hắn. Suốt quá trình, YunHo chỉ việc nhắm mắt hưởng thụ sự phục vụ tận tình của cậu. JaeJoong nhìn YunHo, đột nhiên muốn nghịch phá một chút.

“Xong rồi!” Tiếng JaeJoong hớn hỏ truyền vào tai YunHo.

YunHo mở mắt, nhìn vào gương liền thấy mặt mình bị JaeJoong vẽ lung tung đến không rõ hình dạng, YunHo vươn tay bắt JaeJoong tính bỏ chạy, giữ mặt cậu lại rồi cọ cọ mặt mình lên.

Thanh âm cười đùa hạnh phúc của cả hai vang lớn.

Nếu không có Kim JaeJoong, thế giới vẫn sẽ như cũ chuyển động.

Nhưng nếu Jung YunHo không có Kim JaeJoong, thì cả thế giới của hắn đã ngừng chuyển động.

Tương tự, đối với Kim JaeJoong mà nói, Jung YunHo chính là tất cả sắc thái trong thế giới của cậu. Nếu không có Jung YunHo, thì thế giới của JaeJoong cũng chỉ còn lại hai màu đen trắng cô độc, tất cả màu sắc cùng biểu tình đều biến mất.

Cho dù tiếp tục trải qua mưa to gió lớn, anh cũng chờ em quay về với anh, giống như một đứa trẻ nằm trong ngực anh, mỉm cười. Cho dù đây là một thế giới hoang vu, em cũng không cần sợ hãi, anh sẽ mãi ở bên cạnh em.

Không thể che giấu tình yêu này của anh đối với em, là sâu nặng như đại dương. Cả đời không thể chia ly, không thể thay đổi cũng không thể quay đầu. Toàn bộ này đều dành cho em, người anh yêu nhất.

Đối với em, anh cho tới bây giờ cũng chính là thiên vị.

... Thiên Vị

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-vi>